Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016 Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου Ὁσίου, Παύλου καί Ἰουλιανῆς Μαρτύρων, Κοδράτου, Ἀκακίου, Στρατονίκου Μαρτύρων, Γρηγορίου Ἐπισκόπου Κύπρου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2107

Σοβαροὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἀναστολὴν τῆς Μεγάλης Συνόδου

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Μερτζεμέκη,*** *Νομικοῦ – Οἰκονομολόγου*

Ὁ χρόνος σύγκλησης τῆς Ἁγίας Μεγάλης Οἰκουμενικῆς Συνόδου πλησιάζει ὁλοταχῶς. Ὁρίστηκε τελικὰ γιὰ τὸν Ἰούνιον 2016 στὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παλινῳδίες ὡς πρὸς τὸν χρόνο καὶ τὸν τόπο σύγκλησής της.

Ὅμως ὅσο πλησιάζει αὐτὸς ὁ χρόνος, μαῦρα σύννεφα πληθαίνουν ἀπὸ παντοῦ. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν νὰ ὁδηγηθοῦμε μὲ ἤρεμη καὶ καθαρὴ πορεία μέχρι τέλους, ὅπως τὸ θέλει καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὥστε τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς Συνόδου νὰ μὴ ἀμφισβητηθοῦν ἀπὸ κανένα.

Πιστεύω ὅτι χρονικὰ δὲν ἐνδείκνυται νὰ συγκληθεῖ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι μετὰ τὴν πτώση τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ τὰ πράγματα ἀκόμη δὲν καταλάγιασαν. Ἡ σκόνη ποὺ ἄφησε δὲν κάθισε ἀκόμη καλά. Τὰ νερὰ εἶναι ἀκόμη θολά. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ καταλάβει τί συμβαίνει… Ἂς περάσει λοιπὸν ἀκόμη λίγος καιρός.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ὅτι ὑπάρχει σοβαρὴ ἀποστασιοποίηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ποὺ βρίσκονται σὲ τεντωμένο σχοινί. Καὶ ὁ λόγος εἶναι τὸ πρόβλημα τῶν «νέων χωρῶν» ποὺ συντηρεῖται κάθε λίγο καὶ λιγάκι στὴν ἐπικαιρότητα (ὡς μὴ ὤφειλε). Ἐπὶ τέλους πότε θὰ παραχωρηθοῦν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως παραχωρήθηκαν στὸ παρελθὸν καὶ οἱ ἄλλες περιοχὲς τῆς Χώρας, ὥστε νὰ σταματήσει αὐτὴ ἡ διχαστικὴ ἐνέργεια… ποὺ τελικὰ μὲ τὸν πολυτεμαχισμὸ τῆς Χώρας μας δημιουργοῦνται καὶ ἐθνικὰ προβλήματα.

Ὁ τρίτος λόγος εἶναι οἱ ὑπάρχουσες διαφορὲς καὶ διενέξεις ἀκόμη καὶ μεταξὺ Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων ἀλλὰ καὶ Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν. Γιὰ παράδειγμα ἀπ' ὅ,τι διαβάζουμε ὑπάρχει διένεξη μεταξὺ Πατριαρχείου Κων/πόλεως καὶ Μόσχας γιὰ τὴν ὑπαγωγὴν ὁρισμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴν δική τους τὸ καθένα ἐποπτεία, ὅπως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, τῆς Ἐσθονίας, ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτόνομης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας (ἡ ὁποία μάλιστα ζητᾶ τὴν πλήρη αὐτονομία καὶ προαγωγή της σὲ Ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο). Ἐπίσης ὑπάρχουν κόντρες καὶ μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας γιὰ τὴν ὑπαγωγὴ τοῦ Κατὰρ στὴν δική τους τὸ καθένα ἐποπτεία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχει διακοπῆ ἀκόμη καὶ ἡ μεταξύ τους ἐπικοινωνία.

Πέραν τούτων ὑπάρχουν καὶ ἐκκλησίες ποὺ εἶναι μὲν ὀρθόδοξες, ἀλλὰ παραμένουν σχισματικὲς ἐπιμένοντας ὅμως σὲ μία ἐθνοτικὴ ἰδεοληψία, ὅπως ἡ «Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων», ποὺ προβάλλεται ὡς «Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Μακεδονίας» ἐντελῶς αὐθαίρετα ἀκολουθώντας ὄχι τοὺς κανόνες ποὺ ἰσχύουν στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὶς ὁδηγίες τῆς Πολιτείας. Ἐνῷ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Σύνοδος 1895: Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος (Πόποβιτς) διεῖδε τὴν κατάληξιν τῶν οἰκουμενιστικῶν σχέσεων. Ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε. τὸ 1961. Ὁ καθ. Ἰωάννης Καρμίρης ἐδήλωσε τὸ 1953: ἡ ἄνευ ὅρων συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς δογματικὰ συνέδρια δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν μεγάλων Πατέρων αὐτῆς.

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ***

Εἰς τὴν Σχολὴν Γονέων Κατερίνης, τὴν 22αν Φεβρουαρίου 2016, ὡμίλησαν ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς καὶ ὁ Μοναχὸς π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης. Ὁ μὲν πρῶτος προέβη εἰς μίαν κριτικὴν θεώρησιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ ὁ π. Ἀρσένιος παρουσίασε προβλήματα τῆς ἑτοιμαζομένης Πανορθοδόξου Συνόδου μὲ βάσιν τὶς ἐπιστολὲς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Ἁγίου Ναυπάκτου, τοῦ Ἁγίου Λεμεσοῦ καὶ τοῦ Καθηγητοῦ Δ. Τσελεγγίδη. Εἰς τὴν συνέχειαν δημοσιεύεται τὸ κείμενον τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ.

1. Ἡ τραγῳδία τοῦ σχίσματος (1054) καὶ ἡ ὀδυνηρὴ παράτασή της, ὡς καὶ οἱ καταθλιπτικὲς πολιτικὲς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τῆς Ἀνατολῆς, λειτούργησαν ὡς προϋπόθεση μιᾶς σειρᾶς διαλογικῶν προσπαθειῶν γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητας, μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν αἱρετικῶν - σχισματικῶν στὸ ἕνα καὶ ἀδιαίρετο ἐκκλησιαστικὸ σῶμα γιὰ τὴν σωτηρία τους; Μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα τὸ ἕνα καὶ ἀδιάτμητο ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ὡς σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δὲν διαιρεῖται, ἀλλὰ -κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο- «τὸ σεσηπὸς ἐκκόπτεται». Ὁ διάλογος ἀνήκει στὴν οὐσία τοῦ αὐθεντικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔχει δὲ εἰσαχθεῖ καὶ ἐξαγιασθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργὸ στὸν ἀνθρώπινο βίο. «Δεῦτε διαλεχθῶμεν» λέγει ὁ Θεὸς (Ἡσ. 1, 18) στὸ πλάσμα Του. Ἡ λατρεία μας, ἄλλωστε, εἶναι ἕνας συνεχὴς διάλογος Πλάστου καὶ πλάσματος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ ἡ «ἀτομική» προσευχή. Τὴν ὁδὸ τοῦ διαλόγου μὲ τὰ ἀποσχιζόμενα ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τέκνα της ἀκολουθεῖ ἡ Ὀρθοδοξία.

Μετὰ τὸ μεγάλο σχίσμα (1054)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ Μ. Σύνοδος

Πῶς προκύπτει ἡ πίεσις διὰ ἕνωσιν;

Οἱ πάντες ἔχουν ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ Πατριάρχης δυσιάζει κάθε τί, διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ Μ. Σύνοδος. Συγχρόνως ὅμως καὶ τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα ἔχουν ἐνταθῆ εἰς σημεῖον νὰ εἶναι ἄνευ προηγουμένου. Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον διαβλέπει ὅτι αἱ γεωπολιτικαὶ ἐξελίξεις δὲν τὸ εὐνοοῦν καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα λόγῳ τῶν καταστάσεων θὰ εὑρεθῆ δυστυχῶς καὶ πάλιν ἐμπερίστατον. Ἔχει συνειδητοποιήσει ὅτι χρειάζεται ἐγγυήσεις διὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διεθνὲς προσκήνιον, τὰς ὁποίας ἀναζητεῖ εἰς τὸν Παπισμόν. Ὡς σημειώνει ὁ κ. Ν. Ἀκριτίδης διὰ τὰ γεγονότα μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ 1204:

«τὸ ἐλάχιστο ποὺ ἀπαιτοῦσαν οἱ συνθῆκες γιὰ τὴν παραμονὴ τῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων στὶς θέσεις τους ἦταν νὰ δεχτοῦν τὴ διοικητικὴ δικαιοδοσία τοῦ Λατίνου πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὸ πρωτεῖο τῆς Ρώμης» (Ἡ ἐκκλησιαστικὴ γεωγραφία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὸν 9ον αἰ. μέχρι τὸ 1453).

Αὐτὸ μᾶλλον ἔχει καταστῆ σήμερον εἰς τοὺς Οἰκουμενιστὰς συνείδησις, ὥστε νὰ μὴ ἀποπειρῶνται οὐδὲν ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι τουλάχιστον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐπανοικοδόμησις τοῦ Ἁγ. Νικολάου ὡς Ἀμερικανικοῦ Πανδέου;

Τοῦ ***π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη***

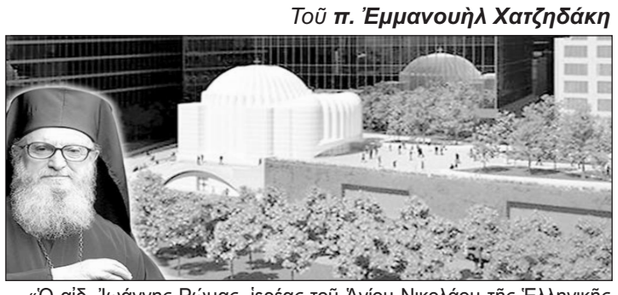

«Ὁ αἰδ. Ἰωάννης Ρώμας, ἱερέας τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὸ Κάτω Μανχάταν γιὰ 30 χρόνια, πέθανε ἀπὸ καρκίνο τοῦ παγκρέατος, στὶς 24 Ἰανουαρίου 2016. Ἂν δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ καρκίνο, θὰ εἶχε πεθάνει σήμερα ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή, βλέποντας τὴν ἀγαπημένη ἐκκλησία του νὰ ἐξαφανίζεται ἐξαιτίας τῆς ἀνέγερσης τοῦ νέου Ἁγίου Νικολάου, ἑνὸς ἀστραφτεροῦ νέου οἰκοδομήματος, ποὺ δὲν ἔχει καμία ὁμοιότητα μὲ τὴν ταπεινὴ ἐκκλησία του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα.

Ὁ μικρὸς ναός του εἶχε καταστραφεῖ ὁλοσχερῶς στὶς 11 τοῦ Σεπτεμβρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΡΑΜΦΟΥ ΚΑΚΟΦΩΝΙΩΝ

Εὐλογημένη ἡ πολιτική Συμμαχία τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν λαῶν

Γράφει ὁ ***κ. Παναγιώτης Ν. Γκουρβέλος***

«Λοιπόν ποιός φταίει γιὰ ὅλα τά δεινά πού μαστίζουν τήν πατρίδα μας»; Στό ἀμείλικτο αὐτό ἐρώτημα πού βασανίζει ὅλους τούς Ἕλληνες, ἡ εὔλογη ἀπάντηση νομίζω ὅτι εἶναι πώς γιά τά δεινά μας φταῖμε ἐμεῖς, φταῖνε ὅμως, κατά κύριο λόγο, καί οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, οἱ ἔμποροι τῶν Ἐθνῶν, ὅπως θά ἔγραφε ὁ μεγάλος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Ἀλλά ἡ παράξενη ἀπάντηση πού ἔδωσε, σέ πρόσφατη τηλεοπτική ἐκπομπή, ὁ φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος ὁ Μέγας, στό παραπάνω ἐρώτημα, εἶναι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολική Ἐκκλησία ἤ -ὅπως γεωγραφικά τό ἀπεικόνισε- ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικός ἄξονας πού ξεκινάει ἀπό την Ἑλληνική Κύπρο καί φτάνει ὡς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα;

ΣΤ΄

Ὁ Τεκτονισμὸς διεισδύει ἀναμέσον τῶν κληρικῶν μας ὅλων τῶν βαθμῶν, ἰδίως μεταξὺ τῶν ἀγάμων (ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται, ὡς γνωστόν, ἡ κλιμακηδὸν Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας), κυρίως διὰ τῆς μυήσεως μερικῶν ἐξ αὐτῶν καὶ τῆς εἰσδοχῆς τους εἰς τὰ διάφορα μασονικὰ Σώματα, ὅπως μᾶς βεβαιώνουν ἐπίμονα οἱ τέκτονες. Καί, καθ' ὅσον μᾶς ἀφορᾶ, ἐκ ΤΟΥΤΩΝ ἐν συνεχείᾳ, τῶν μασόνων κληρικῶν προέρχονται κατὰ κανόνα οἱ προάγοντες τὸν ἐωσφορικῆς ἔμπνευσης Συγκρητιστικὸν Οἰκουμενισμόν, μὲ «ὁδηγὸ» τὸ ἐπισημότατο Τυπικὸ τῶν Τεκτόνων **«τοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ» (32ου βαθμοῦ).**

Ἕνας ἄλλος τρόπος διείσδυσης τοῦ μασονισμοῦ στὸν ἐκκλησιαστικὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΙΜΩΝΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

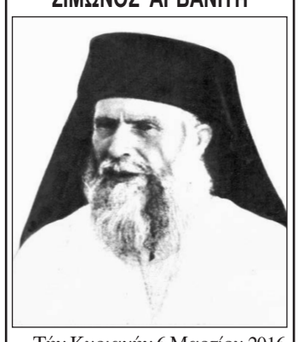

Τήν Κυριακήν 6 Μαρτίου 2016 (Ἀπόκρεω) εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων Ἀθηνῶν (ὁδός Ἀσκληπιοῦ 38, κάθετος ὁδοῦ Ἀκαδημίας) θά τελεσθῆ Μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ καί ἁγίου Γέροντος Ἀρχιμανδρίτου Σίμωνος Ἀρβανίτη ὑπό τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη, ἄλλων Κληρικῶν ἀλλά καί πνευματικῶν του τέκνων. Καλούμεθα ὅλοι νά συμμετάσχουμε εἰς τό ἱερόν αὐτό Μνημόσυνον καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΣΤΙΑΝ «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96, ὅπου καί θά προσφερθοῦν τό κόλλυβον καί ὁ καφές.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ Ὀρθοδοξία ἀντιφάρμακον τῆς βίας.** *Τοῦ* ***κ. Θρασυβούλου Κετσέα****, ἰατροῦ.* Σελ. 2
- **«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται».** *Τοῦ* ***Ἀρχ/του π. Μάρκου Μανώλη (†).*** *Σελ 4*
- **Ἡ ἄθεος Παιδεία προωθεῖται διὰ τοῦ θρησκειολογικοῦ συγκρητισμοῦ.** *Τοῦ* ***Β. Χαραλάμπους, θεολόγου.*** Σελ. 5
- **Αἱ πλάναι - αἱρέσεις τοῦ Μακρακισμοῦ.** *Τοῦ* ***κ. Δημητρίου Κτενᾶ.*** *Σελ. 6*

Ἀπέναντι εἰς τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς νόμους

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ στή Χώρα μας νομοθετοῦν χωρίς νά σέβονται τούς θείους νόμους. Ἐπηρεασμένοι ἀπό τό τί γίνεται στό ἐξωτερικό, παίρνουν ἀντιχριστιανικές ἀποφάσεις καί ἀπομακρύνουν τό λαό ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τίς παραδόσεις της. Θέλουν νά μᾶς κάνουν μέ τό ζόρι Εὐρωπαίους, δηλαδή ἀνθρώπους πού θά περιφρονοῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας. Τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς προσπάθειας θά ἦταν περιορισμένα, ἐάν οἱ χριστιανοί τηροῦσαν στή ζωή τους τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου καί εἶχαν πνευματικά βιώματα. Δυστυχῶς, οἱ χριστιανοί τῆς ἐποχῆς μας εἶναι πολύ χαλαροί ἀπέναντι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί δέν ἀνησυχοῦν στό βαθμό πού θά ἔπρεπε, ὅταν αὐτό καταπατεῖται ἀπό τούς κοσμικούς ἄρχοντες.

Κάτι παρόμοιο παρατηρεῖται καί σέ πολλούς κληρικούς. Μένουν ἀδιάφοροι καί ἀπαθεῖς στά ὅσα μεθοδεύουν οἱ πολιτικοί. Δέν γίνονται τό δυναμικό ἐμπόδιο στά ἀντιχριστιανικά σχέδια τῶν ἀντίχριστων πολιτικῶν. Θά συμπλήρωνα καί ἀνάξιων. Ἄν ἀναλογιστεῖ κανείς ὅτι οἱ πολιτικοί εἶναι ὑποβαθμισμένοι πνευματικά, χωρίς γνώση καί ἦθος, χωρίς ἰδανικά καί ὁράματα, ἀπελπίζεται καί βλέπει ὅτι ἡ πατρίδα θά βρεθεῖ στό χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ χωρίς ἐλπίδα ἐπιστροφῆς καί σωτηρίας.

Στίς δύσκολες ὅμως ὧρες παρεμβαίνει ὁ Θεός, ἀρκεῖ νά ὑπάρχουν, ἔστω καί λίγοι, ἄνθρωποι πού ἐπικαλοῦνται τό ἔλεός του. Εὐτυχῶς πού ὑπάρχουν αὐτοί οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι σταθερά προσηλωμένοι στό θέλημά του. Ἡ πίστη ὑπάρχει καί αὐτό εἶναι παρήγορο σημάδι. Τό ρόδο τῆς ἀληθινῆς πίστης δέν πνίγηκε στά ἀγκάθια, ὅπως ἔλεγε ἕνας πατριάρχης τοῦ 15ου αἰῶνος.

Οἱ χριστιανοί δέν πρέπει νά βλέπουμε τούς πολιτικούς μέ φόβο, οὔτε νά ὑποκλινόμαστε μπροστά τους, γιατί τυχαίνει νά ἔχουν τήν ἐφήμερη ἐξουσία νά νομοθετοῦν μέ εὐκολία. Δέν πρέπει ἀκόμα νά ξεχνοῦμε ὅτι πολλές φορές οἱ νόμοι τους μένουν ἀνεφάρμοστοι. Πάντως ἀπέναντι στούς ἀντιχριστιανικούς νόμους πρέπει νά μένουμε ψύχραιμοι καί ἄκαμπτοι στίς ἀρχές μας. Καί νά διαφωτίζουμε τό λαό νά εἶναι ἀδιάφορος. Νά μή δίνουμε στούς νόμους αὐτούς περισσότερη ἀξία ἀπό ὅση ἔχουν.

Οἱ πολιτικοί συχνά ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ χριστιανοί δέν ἔχουν δικαίωμα νά ἀντιδροῦν δυναμικά στά ὅσα ἀντιχριστιανικά οἱ ἴδιοι νομοθετοῦν. Τούς θεωροῦν συντηρητικούς καί ἐκτός ἐποχῆς. Οἱ ἴδιοι ὅμως ἔχουν δικαίωμα νά κάνουν ὅ,τι θέλουν, προκειμένου νά περιορίσουν τήν Ἐκκλησία καί νά τή θέσουν στό περιθώριο. Ξεχνοῦν οἱ δυστυχεῖς ὅτι ὅλοι ἔχουμε τά ἴδια δικαιώματα καί κανένας δέν ὑπερέχει τοῦ ἄλλου. Πρέπει λοιπόν οἱ χριστιανοί νά ἀντιστέκονται στά ὅσα οἱ πολιτικοί σχεδιάζουν καί μερικῶς ὑλοποιοῦν εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Συγχαρητήρια εἰς τοὺς φοιτητάς

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀνήκει εἰς τοὺς φοιτητὰς καὶ ὄχι εἰς τὸν Κοσμήτορα. Αὐτὸ ἀπέδειξεν ἡ θαρραλέα πρᾶξις τῶν φοιτητῶν νὰ ἐπαναφέρουν τὸ προσκυνητάρι ἐκεῖ ποὺ ἀρχικῶς ἦτο. Εἰς τὸ φύλλον 2105 τοῦ «Ο.Τ.» ἐγράψαμεν σχετικῶς: «Ἡ λύσις πάντως εἶναι ἁπλή: Οἱ φοιτηταὶ νὰ προσβοῦν μὲ τόλμην εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ προσκυνηταρίου». Συντόμως ἦλθεν ἡ ἀνταπόκρισις. Ὡς ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ ἱστολόγιον «Κατάνυξις» τῆς 26ης Φεβρουαρίου 2016:

«Μὲ μία αὐθόρμητη συμβολικὴ πράξη διαμαρτυρίας, τὸ προσκυνητάρι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ. ἀπὸ τὸν 4ο ὄροφο ποὺ τὸ ἀνέβασε ὁ Κοσμήτορας, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλεῖ τοὺς μουσουλμάνους, ἐπέστρεψε στὴ θέση του, στὸ ἰσόγειο»... Εὐχόμαστε ἡ πράξη αὐτὴ νὰ βρεῖ μιμητὲς σὲ καθημερινοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους καὶ νὰ μᾶς ἐμπνεύσει νὰ ὀρθώνουμε ὅλοι τὸ ἀνάστημά μας... ...Θερμὰ συγχαρητήρια στοὺς ἀνώνυμους ὁμολογητὲς τῆς πίστεως, ποὺ ἀπέδειξαν πὼς ὑπάρχει ἐλπίδα, ὑπάρχει τρόπος, πολιτισμένα ἀλλὰ ἀταλάντευτα, νὰ στείλουμε ἕνα ἠχηρὸ μήνυμα στοὺς οἰκουμενιστές, πὼς ὁ πιστὸς λαὸς θὰ ἀντιδράσει στὶς πρωτοβουλίες τους».

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ Κοσμήτωρ καί πάλιν μετεκόμισε τό προσκυνητάρι εἰς τόν 4ον ὄροφον. Ἂς μή πτοοῦνται οἱ φοιτηταί, διότι μέ αὐτόν τόν τρόπον ἀπεδέχθη τήν ἤτταν του θέτων ἑαυτόν ἀνά μέσον τῶν φοιτητῶν ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν...

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

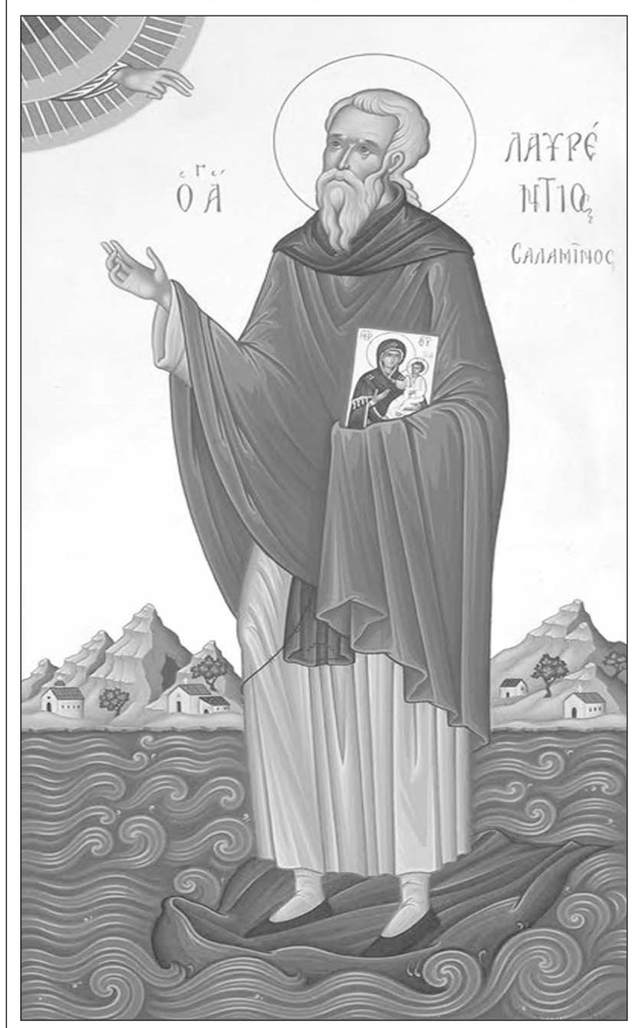

Τὴν 7ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, κτήτορος τῆς Ἱ.Μ. Φανερωμένης Σαλαμῖνος.

Σοβαραὶ ἐπιφυλάξεις διὰ τὰ κείμενα τῆς Μ. Συνόδου

Τοῦ ***Σεβ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου***

Μακαριώτατε Πρόεδρε,

Κατὰ τὴν Συνεδρίαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου μᾶς δόθηκαν τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ἑτοιμάσθηκαν καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν μέλλουσα νὰ συγκληθῆ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ἐκτὸς ἀπροόπτου, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὰ ἐπιμεληθέντα κείμενα ὑπὸ τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὴν Γενεύη ἀπὸ 10ῃ ἕως 17ῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους (2015), κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης μας Συνοδικῆς περιόδου.

Πρόκειται γιὰ τὰ κείμενα-ἀποφάσεις: 1. «Τὸ αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ», 2. «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἁγιορειτῶν Πατέρων Ἔνστασις κατὰ τοῦ Συμφώνου Ἐλευθέρας Συμβιώσεως

Ἅπαντες οἱ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἁγιορειτικὴν Ἀδελφότητα καὶ οἱ ὁποῖοι διαβιώνουν ἐνασκούμενοι ἐν τοῖς Ἱεροῖς Κοινοβίοις, ἐν τοῖς Κελλίοις, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ σπηλαίοις, καὶ ἐν «ταῖς ὀπαῖς» τῆς γῆς εὑρισκόμενοι, ἀθεάτως καὶ ἐν ἀφανείᾳ, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας, ἐπληροφορήθησαν ἄλλο ἕνα δυσάρεστον, ἀδιανόητον καὶ ἀνείπωτον γεγονός, τοῦ ὁποίου ἡ εἴδησις καὶ ἡ ἀναγγελία καὶ μόνον, εἶναι ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ ὄχι μόνον τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν πλήρη ἀπαξίωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν πενθικὸν κλαυθμὸν καὶ τὰ δάκρυα, ὅπου διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν λαμβάνει «χῶρον» ἕνα ἀκόμη τραγικόν, δραματικόν, δυσάρεστον καὶ σκανδαλῶδες γεγονός, στὸν κατὰ τ' ἄλλα εὐλογημένον, ἁγιασμένον καὶ ἱερὸν τόπον τῆς γλυκυτάτης Μητρὸς ἡμῶν Πατρίδος.

Πρόκειται διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ «Νόμου» περὶ τοῦ λεγομένου «Συμφώνου Ἐλευθέρας Συμβιώσεως», συμπεριλαμβανομένου ἐντὸς τοῦ «Νόμου» αὐτοῦ καὶ τῆς «νομίμου» ὑποστηρίξεως τῆς ἐλευθέρας πλέον συμβιώσεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου

Εἰσοδικὸν εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν

Σχόλιον εἰς τὴν «Ταπεινοφροσύνην καὶ Ἀγάπην» (Μικρὸ Γεροντικό, τ. Η΄, Ἐκδ. ΑΡΜΟΣ, Ἀθήνα 2011)

Τῆς ***Θεολογίας Μοναχῆς,*** *Καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου - Μικροκάστρου Σιατίστης*

2ον - Τελευταῖον

Πολλὲς φορὲς μακαρίζουμε ὅσους ἀξιώνονται νὰ βλέπουν ὀπτασίες καὶ θεϊκὰ σημεῖα, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίση τῶν Γερόντων, ἀνώτερο ἀπὸ τὶς θεοπτίες εἶναι νὰ συναισθάνεται κανεὶς τὶς ἁμαρτίες του.

«Ἐρωτήθηκε κάποιος Γέροντας:

-Πῶς γίνεται νὰ λένε μερικοὶ ὅτι βλέπουν ὀπτασίες ἀγγέλων; Καὶ ὁ Γέροντας τοὺς ἀποκρίθηκε:

-Τρισευτυχισμένος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ἐμπρός του βλέπει πάντοτε τὶς ἁμαρτίες του! (σελ. 58)

Ἀκόμη τὸ νὰ φρονεῖ κανεὶς ταπεινὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴ ἐπαίρεται γιὰ τ

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου Παντοκράτορος»

Η ΤΡΙΤΗ Κυριακή τοῦ Τριωδίου εἶναι ἀφιερωμένη στὸ μεγάλο καὶ συγκλονιστικὸ γεγονὸς τῆς Δευτέρας Παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν φοβερὴ μέλλουσα κρίση μας. Στοὺς ναοὺς διαβάζεται ἡ σχετικὴ περικοπὴ (Ματθ. 25-31-36), μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος μᾶς περιγράφει, κατὰ τρόπο σαφῆ καὶ δραματικό, τὴν δεύτερη καὶ μεγαλειώδη ἔλευσή Του στὴ γῆ καὶ τὴν ἐπακολουθήσασα ἀδέκαστη καὶ δικαία κρίση Του. Ἡ Δευτέρα Παρουσία Του θὰ εἶναι παρουσία ἄφατης δόξας, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν πρώτη παρουσία Του, ποὺ ἦταν «κένωση» τῆς θεότητάς Του. Στὴν πρώτη παρουσία Του ἦρθε ὡς σωτήρας καὶ λυτρωτής μας, ὄχι ὡς κριτὴς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ὡς σωτήρας του (Ἰωάν. 12,47). Μὲ τὸ ἐπὶ γῆς ἀπολυτρωτικό Του ἔργο ἔσωσε τὸν πεσόντα ἄνθρωπο, δίνοντάς του τὶς δυνατότητα τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς του. Στὴν δεύτερη παρουσία Του θὰ ἔρθει ὡς κριτής, γιὰ νὰ ἀποδώσει ἑνὶ ἑκάστῳ τὴν ἐπιλογὴ ἢ ὄχι τῆς σωτηρίας του. Οἱ ἀποδέκτες τῆς σωτηρίας θὰ προοριστοῦν γιὰ τὴν αἰώνια ζωή, οἱ δὲ μὴ ἀποδέκτες της, γιὰ τὴν αἰώνια κόλαση, ἐκεῖ ὅπου «ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Ματθ. 24, 51). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφής: «μὴ πλανᾶσθε, οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδωροι, οὐχ ἁρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κορ. 6, 9). Ἀδελφοί μας, δὲν ἔχουμε ἄλλη διέξοδο σωτηρίας, παρὰ μόνο τὴν μετάνοια καὶ τὴ βίωση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Ἂς συνειδητοποιήσουμε, αὐτὴ τὴν ἁγία περίοδο, τὸ συνταρακτικὸ γεγονὸς τῆς Μελλούσης Κρίσεως καὶ ἂς γίνει τρόπος ζωῆς ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἕνωσή μας μὲ τὸ Χριστό, στὴν ὑπόλοιπη κατοπινή μας πορεία. Ἰδοὺ τὸ στάδιο τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα εἶναι ἀνοικτὸ καὶ μᾶς περιμένει!

Σχέσεις παπισμοῦ καὶ νεοπαγανισμοῦ!

ΦΡΙΚΤΟ καὶ ἀνήκουστο! Στὶς 19 Ἰουλίου 2015 πραγματοποιήθηκε νεοπαγανιστικὴ «λειτουργία», πρὸς τιμὴν τῆς «θεᾶς Γαίας» καὶ τοῦ ἰνδουιστικοῦ «θεοῦ» Κρίσνα, στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Σωτῆρος τῶν παπικῶν στὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ! Στὸ βίντεο, ποὺ κυκλοφορεῖ στὸ παγκόσμιο δίκτυο Youtube, φαίνεται καθαρὰ ἡ σχετικὴ διακόσμηση τοῦ ναοῦ μὲ ἰνδουϊστικὰ καὶ χριστιανικὰ σύμβολα. Νεοπαγανίστρια «ἱέρεια» ἔψαλε τὸν ὕμνο πρὸς τὴ «θεὰ Γαῖα» ἐνώπιον ἰνδουιστῶν καὶ παπικῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν! Ἡ νεοπαγανιστικὴ «λειτουργία» ἔγινε γιὰ τὴ «διάσωση» τοῦ περιβάλλοντος, μὲ τὴν ἐπίκληση στὴ «θεὰ Γαῖα», τὴ «μητέρα τοῦ Σύμπαντος»! Δεῖτε καὶ τὸ μήνυμα τοῦ πάπα Φραγκίσκου: «Σήμερα, παρ' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι μία εἰλικρινὴς οἰκολογικὴ προσέγγιση, πάντα μετατρέπεται σὲ κοινωνικὴ προσέγγιση: Πρέπει νὰ ἐγείρει ζητήματα δικαιοσύνης σὲ συζητήσεις ποὺ ἀφοροῦν τὸ περιβάλλον, ὅπως τὸ νὰ ἀκοῦμε τὴν ἔκκληση τῆς Γῆς καὶ τὴν ἔκκληση τῶν φτωχῶν» (ἐγκύκλιος Laudato Si)! Μὲ ἁπλὰ λόγια ὁ «ἀλάθητος» πιστεύει, ὅπως καὶ οἱ νεοπαγανιστὲς καὶ οἱ εἰδωλολάτρες ἰνδουιστές, ὅτι ἡ Γῆ «εἶναι ζωντανὴ» καὶ πὼς πρέπει νὰ ἀκούσουμε τὴν ἔκκλησή της! Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτὴ ἡ σχέση τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ» μὲ τὸν νεοπαγανισμό. Τὸ διεθνὲς δίκτυο HNGN ἀποκάλυψε πὼς ὁ ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τοῦ κ. Φραγκίσκου, Hans Schellhuber δὲν πιστεύει στὸ Θεό, ἀλλὰ στὴ «θεὰ Γαῖα» καὶ πὼς εἶναι πανθεϊστής. Τὸ ἴδιο ἀποκάλυψε καὶ τὸ δίκτυο STREAM, γεγονὸς ποὺ ἐνοχλεῖ καθόλου τὸν «ἀλάθητο»! Ἔχετε νὰ κάνετε κάποια σχόλια κ. κ. οἰκουμενιστὲς γιὰ τὸν «ἐπίσκοπο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ τὴν «ἀδελφὴ ἐκκλησία», ποὺ θέλετε νὰ μᾶς ἑνώσετε; Ἀλλὰ γιατί ρωτᾶμε; Τὸ «μικρόβιο» τῆς «φυσιολατρίας» εἰσῆλθε καὶ στὴν Ὀρθοδοξία, στὴν κατὰ Βοσπόρου μεριὰ καὶ ὄχι μόνο!

Ἀκραῖος Προτεστάντης εἰς τὴν Σύναξιν Προκαθημένων διὰ τὴν Μεγ. Σύνοδον!

ΝΑ καὶ μία σοβαρὴ «παραφωνία» στὴν σύναξη τῶν Προκαθημένων στὴ Γενεύη τὸν περασμένο Ἰανουάριο, γιὰ τὴν τακτοποίηση τῶν λεπτομερειῶν τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Α. Κυριακοῦ ἀποκαλύπτει πὼς «Τὴν Κυριακὴ 24.1.2016 οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συλλειτούργησαν, προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὁ Παναγιώτατος, ἀφοῦ προσφώνησε καθηκόντως τοὺς συλλειτουργοῦντας ἱεράρχας, στὴ συνέχεια προσφώνησε καὶ τὸν "Αἰδεσιμολογιώτατον Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Π.Σ.Ε" κ. �four Φ. Τβέϊτ. Ὁ ἐν λόγῳ ἀξιωματοῦχος τοῦ "Π.Σ.Ε." εἶναι Νορβηγὸς Προτεστάντης. Οἱ Προτεστάντες τῆς Νορβηγίας ἀποφάσισαν τὴν "εὐλογίαν" τοῦ συναπτομένου μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων "γάμου"!!! Ἐρωτῶμεν ἐκπληττόμενοι: Τί γυρεύει ἕνας ἀκραῖος Προτεστάντης, ποὺ ἔχει γράψει στὰ παλαιότερα τῶν ὑποδημάτων του τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, σὲ Ὀρθόδοξο συλλείτουργο Προκαθημένων; Ποιὸς τὸν προσεκάλεσε; Φυσικὰ δὲν παρέστη ἀπρόσκλητος. Ὡς γνωστὸν οἱ ἱεροὶ κανόνες ΔΕΝ ἐπιτρέπουν τὴν φυσικὴ παρουσία κακοδόξων κι ἀλλοθρήσκων στὸ Μυστήριο. Οὔτε κἄν κατηχουμένων στὴ Λειτουργία τῶν πιστῶν. Κι ὅμως! Ὁ Προτεστάντης ἀξιωματοῦχος τοῦ κακόφημου "Π.Σ.Ε." ἦτο μεταξὺ τῶν ἐπισήμων προσκεκλημένων!»! Τὸ ἐρώτημα εἶναι καὶ δικό μας. Βλέπουμε δυστυχῶς νὰ «ἀλωνίζουν» αἱρετικοὶ στὶς συνάξεις γιὰ τὴν Μεγάλη Σύνοδο. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς προοιωνίζεται ὅτι ἡ Μεγάλη Σύνοδος δὲν θὰ εἶναι Σύνοδος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι!

Ἔρχεται νόμος διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν κωδωνοκρουσιῶν τῶν Ναῶν!

ΜΕΤΑ ΤΟ Σύμφωνο Συμβίωσης τῶν σοδομιστῶν, τὴν «ἐκπαραθύρωση» τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα καὶ τὴν καύση τῶν νεκρῶν, ἔρχεται καὶ ἄλλο «μπουγιουρντί» ἀπὸ τὴν ἄθεη κυβέρνησή μας: ἡ ὁριστικὴ παύση κωδωνοκρουσιῶν τῶν Ναῶν, ὑλοποιώντας ἕνα παλιὸ «σεβντὰ» τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀθέων καὶ χριστιανομάχων! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἕνα νέο νόμο θέλει νὰ φέρει ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο δὲν θὰ πρέπει νὰ χτυπᾶνε οἱ καμπάνες, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦνται οἱ πρόσφυγες. Ἡ κυβέρνηση θέλει νὰ καταθέσει νόμο γιὰ τὴν κωδωνοκρουσία στὴν Βουλή. Αὐτὸς ὁ νόμος θὰ μπεῖ πάνω στὸν νόμο Ν.1960/86, ὁ ὁποῖος προβλέπει τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ τὸ ἄρθρο 2 ὁρίζει ὅτι ὡς ρύπανση θεωρεῖται καὶ ὁ θόρυβος ἐφόσον προκαλεῖ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις στὴν ὑγεία, ὅταν εἶναι ἔντονος. Ὅλα ἀλλάζουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔρχονται τὰ νέα ἤθη καὶ ἔθιμα νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ παλιά. Προσέξτε ποῦ θὰ πατήσει ὁ νόμος πάνω στὸν νόμο γιὰ τὸ περιβάλλον. Τὰ συμπεράσματα δικά σας» (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Θυμίζουμε, γιὰ τὴν ἱστορία, πὼς πρῶτος κίνησε θέμα παύσης τῶν κωδωνοκρουσιῶν, ὁ διαβόητος ΓΑΠ (Γεωργάκης Παπανδρέου), κάποιο Πάσχα, ἐπειδὴ τὸν ἐνόχλησαν οἱ καμπάνες ἑορτάζοντος Ναοῦ στὴν Κορινθία, ὅταν εἶχε τὴν ἀτυχία ἡ Ἑλλάδα νὰ τὸν ἔχει πρωθυπουργό! Ἔρχονται τώρα οἱ Συριζο-ἀνέλ, γιὰ νὰ ὑλοποιήσουν τὶς ἐξαγγελίες του! Βλέπετε οἱ χριστιανομάχοι ἔχουν συνέχεια…

Ἡ Μεγάλη Σύνοδος θὰ ἀποδώσῃ ἐκκλησιαστικὴν ὑπόστασιν εἰς τὰς αἱρέσεις!

ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΗΡΙΟ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος δὲν λαθεύει καὶ γι' αὐτὸ κρατᾶ ἄκρως ἐπιφυλακτικὴ στάση ἀπέναντι στὶς ἀποφάσεις, ποὺ πρόκειται νὰ παρθοῦν στὴν Μεγάλη Σύνοδο. Κι' αὐτό, διότι, πᾶνε ὁλοταχῶς γιὰ συνοδικὴ ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητας στοὺς παπικοὺς καὶ στοὺς προτεστάντες! Τὶς προθέσεις τους ἀποδεικνύει ξεκάθαρα ἡ ἀπόφαση τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, σχετικὰ μὲ τὶς «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Στὴν 1η παράγραφο ἀναφέρεται, πὼς «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οὖσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Ὅμως στὴν 6η παράγραφο ἀναγράφεται πώς: «Κατὰ τὴν ὀντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἑνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθεῖ. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς …»! Αὐτὲς οἱ «Ἐκκλησίες» δὲν ὁρίζονται ὡς αἱρετικές, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο, ἀναζητεῖται «διασάφηση» τῆς διδασκαλίας τῶν «περὶ μυστηρίων, χάριτος, ἱερωσύνης καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς»! Φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν: ἡ Ὀρθοδοξία, κατ' αὐτούς, εἶναι μὲν ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες Ἐκκλησίες! Εἶναι προφανὲς πὼς μὲ τὶς ἀντιφάσεις αὐτὲς προσπαθοῦν νὰ «θολώσουν τὰ νερὰ» καὶ νὰ ἀποδώσουν ἐκκλησιαστικὴ ὀντότητα στὶς αἱρέσεις! Ἄλλωστε αὐτὴ εἶναι τὸ κύριον ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴν (ὁπωσδήποτε) πραγματοποίηση τῆς Μεγάλης Συνόδου! Ἰδοὺ γιατί ὁ ὀρθόδοξος λαὸς ἀγωνιᾶ καὶ βρίσκεται σὲ ἐπαγρύπνηση, διότι ἔχει ἀποδείξεις!

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος εἰς «σαλόνια αὐτοκινήτου»!

ΔΕ ΘΑ βαρεθοῦμε νὰ γράφουμε γιὰ τὰ «καμώματα» τοῦ «ἀλάθητου», προκειμένου νὰ καθιερωθεῖ στὴ συνείδηση τοῦ κόσμου ὡς «ἀλλιώτικος», «λαϊκὸς» πάπας, γιὰ νὰ πετύχει τὸ στόχο του: νὰ γίνει ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἀνθρωπότητας! Πρόσφατο «κατόρθωμά» του δημοπρασία ἑνὸς «λαϊκοῦ» αὐτοκινήτου του. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πουλήθηκε σὲ δημοπρασία χθὲς ἀντὶ 82.000 δολλαρίων τὸ πολυσυζητημένο μικρὸ μαῦρο Fiat 500L ποὺ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἱστορικῆς πρώτης ἐπίσκεψής του στὴ Φιλαδέλφεια τῶν ΗΠΑ πέρυσι. Τὸ ποσὸ θὰ δοθεῖ γιὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀξιωματοῦχοι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διευκρίνισαν ὅτι ὁ 79χρονος Ποντίφικας εἶχε πράγματι χρησιμοποιήσει δύο Fiat 500L κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὴ Φιλαδέλφεια καὶ ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πωλήθηκε ἦταν ἕνα ἀπὸ αὐτά. […] Θρησκευτικοὶ ἀξιωματοῦχοι τῆς πόλης τῶν ΗΠΑ δήλωσαν ὅτι ἡ πώληση αὐτὴ ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα μιᾶς ἑορταστικῆς βραδιᾶς ποὺ ἄνοιξε τὴν αὐλαία τῆς φετινῆς Ἔκθεσης Αὐτοκινήτου τῆς Φιλαδέλφειας, τῆς τοπικῆς ἔκθεσης αὐτοκινήτου. Δεκαεννέα πλειοδότες ἀπὸ διάφορες πόλεις τῶν ΗΠΑ συμμετεῖχαν στὴ δημοπρασία, ἡ ὁποία διήρκησε 11 μόνο λεπτὰ» (Ἱστολ. Τὰ Νέα). Διακρίνετε ἴχνη πνευματικότητας στὸν «ἐπίσκοπο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας»; Ἐμεῖς καθόλου! Τὸ Βατικανὸ εἶναι συνώνυμο μὲ τὴν πιὸ ἀκραία ἐκκοσμίκευση, ἡ ὁποία τοῦ στερεῖ τὴν ἰδιότητα τῆς Ἐκκλησίας!

Μιὰ σύγχρονος πατερικὴ θεώρησις διὰ «τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν»

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ πασχίζουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι τὰ «τολμηρὰ ἀνοίγματά» τους προὸς τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες, εἶναι δῆθεν «καρπὸς» τῆς «χριστιανικῆς ἀγάπης», ἡ ὁποία μᾶς ὑπαγορεύει τὴν ἕνωσή μας μὲ αὐτούς! Στρέφονται δὲ κατὰ ὅσων δὲν συμμερίζονται τὶς ἀπόψεις τους, χαρακτηρίζοντάς τους ὡς «μισαλλόδοξους»! Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη ἀπὸ αὐτούς. Δεῖτε τί ἔγραψε ὁ νεοφανὴς ἅγιος καὶ ὁμολογητὴς Νικόλαος Ἀχρίδος: «Ὅλοι θέλουμε νὰ δώσει ὁ Θεὸς ἑνότητα πίστεως στὸν κόσμο. Μὰ ἐσεῖς τὰ μπερδεύετε τὰ πράγματα. Ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν θρησκειῶν. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπιβάλλει ν' ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ τοὺς πάντες, ὅποια πίστη καὶ ἂν ἔχουν! Συγχρόνως ὅμως μᾶς διατάζει νὰ κρατᾶμε ἀλώβητη τὴν πίστη μας καὶ τὰ δόγματά της. Σάν χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἐλεεῖτε ὅλο τὸν κόσμο, ὅλους τούς ἀνθρώπους! Ἀκόμη καὶ τὴ ζωή σας νὰ δώσετε γι' αὐτούς. Ἀλλὰ τὶς ἀλήθειες τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὶς θίξετε. Γιατί δὲν εἶναι δικές σας. Ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἰδιοκτησία μας νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε» (Ἱστολ. Ἀμέθυστος)! Ἡ δισχιλιόχρονη ὀρθόδοξη παράδοσή μας μᾶς διδάσκει πὼς εἶναι διαφορετικὴ ἡ ἀγάπη, ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ διαφορετικὴ ὑπόθεση ἡ προάσπιση τῆς ἀλήθειας, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ θυσιαστεῖ στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης. Ἔστω γιὰ παράδειγμα: ἂν κάποιος αἱρετικὸς χρειαστεῖ αἷμα, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ δώσουμε καὶ νὰ σώσουμε τὴ ζωή του. Ὅμως δὲ θὰ κάνουμε καμιὰ ἔκπτωση στὴν πίστη μας γιὰ χάρη του! Ἀγάπη χωρὶς ἀλήθεια εἶναι κάλπικη, ψεύτικη, δαιμονική! Ἄ, καὶ μία ἀπορία: Τὸν ἅγιο Νικόλαο τὸν θεωροῦν… μισαλλόδοξο, ἐπειδὴ δὲ σκεφτόταν σὰν καὶ δαύτους;

Ἀπειλοῦν μὲ ἀφορισμὸν ὅσους δὲν δεχτοῦν τὰς ἀποφάσεις τῆς Μεγ. Συνόδου!

Η ΑΓΩΝΙΑ καὶ τὸ ἄγχος τῶν Φαναριωτῶν καὶ ὅλων τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι ἂν θὰ κατορθώσουν νὰ ἐπιβάλουν τὶς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου στὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα. Κι' αὐτὸ διότι γνωρίζουν ὅτι μέσῳ τῆς Συνόδου, θὰ προσπαθήσουν νὰ «περάσουν» ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες θὰ προκαλέσουν σφοδρὲς ἀντιδράσεις. Ἡ ἀγωνία τους αὐτὴ ἐκφράστηκε στὴν ὁμιλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου, στὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων, τὸν περασμένο Ἰανουάριο. Δεῖτε τί εἶπε, ἢ μᾶλλον πῶς μᾶς φοβέρισε: «Συνοδικὰ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἐγένοντο σεβασταὶ ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ὡς φωνὴ Θεοῦ («ἔδοξε γὰρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν» {Πράξ.15,28}), σήμερον ἀμφισβητοῦνται ὑπὸ μερίδος πιστῶν, ἐνίοτε πρὶν ἢ ληφθοῦν καὶ ἀνακοινωθοῦν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἡ ἀποφασισθεῖσα ἵνα συνέλθῃ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πινων "ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθοδοξίας", ἀποκαλουμένη ὑπ' αὐτῶν "ληστρικὴ" πρὶν ἢ ἀκόμη συνέλθῃ. Ποῖον κανονικὸν κῦρος θὰ ἔχουν αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ ποίας κανονικὰς συνεπείας θὰ ἔχῃ ἡ τυχὸν ἀνυπακοὴ πρὸς αὐτάς; Φρονοῦμεν ὅτι τοῦτο δέον νὰ διευκρινηθῇ ὑφ' ἡμῶν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλων δυσαρέστων συνεπειῶν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας»! Πέρα ἀπὸ τὸν εἰρωνικὸ καὶ ἀπαξιωτικὸ τρόπο ποὺ ἐκφράστηκε ὁ Παναγιώτατος γιὰ ὅσους ἀγαποῦν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἀγωνιοῦν γι' αὐτή, θέτει θέμα κυρώσεων ὅσων δὲν ἀποδεχτοῦν τὶς ἀποφάσεις, κυρίως, τὴν ἀπόδοση ἐκκλησιαστικότητας στοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες! Ἀλλὰ θέλει νὰ λησμονεῖ πὼς καὶ στὸ παρελθόν, τὰ ἴδια γίνοταν μὲ τοὺς αἱρετίζοντες μεγαλόσχημους κληρικούς, στὶς λῃστρικὲς συνόδους, τῶν ὁποίων τὶς φοβέρες ὁ πιστὸς λαὸς ἀγνόησε! Ἂς τὸ καταλάβει καλά, πὼς «δὲν ἰδρώνει τὸ αὐτί μας» ἀπὸ τὶς ἀπειλές τους!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ο ΙΟΡΔΑΝΙΤΗΣ

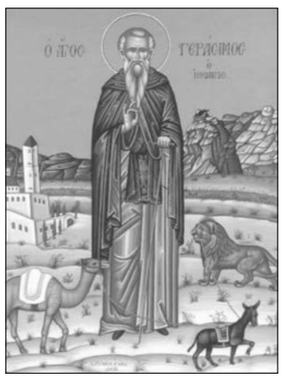

Στίς 4 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν μνήμη τοῦ ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου. Ὁ ὅσιος Γεράσιμος ἔζησε στούς χρόνους τοῦ βασιλέα Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου. Ἀπό μικρή ἡλικία εἶχε στολιστεῖ μέ τόν φόβο πρός τόν Θεό καί ὅταν ἀργότερα ἔγινε μοναχός ὁ Θεός τόν στόλισε μέ τό καθ΄ ὁμοίωση, ὥστε εἶχε ὑπό τήν ἐξουσία του ἀκόμα καί τά ἄγρια θηρία, ἀφοῦ τόν ὑπηρετοῦσε ἕνα λιοντάρι, πού εἶχε ὡς διακόνημα νά προστατεύη τόν ὄνο τοῦ ἁγίου, ὅταν πήγαινε στήν πηγή νά φέρη νερό. Ὅταν κάποτε κάποιοι πραγματευτές ἔκλεψαν τόν ὄνο, ἐνῶ τό λιοντάρι κοιμόταν, γυρίζοντας στόν ὅσιο μόνο του βλέποντάς το ὁ ὑποτακτικός τοῦ ὁσίου ἔλεγε ὅτι τό λιοντάρι τό ἔφαγε. Καί ἔτσι τό ὑποχρέωσαν νά μεταφέρη αὐτό τό νερό ἀπό τήν πηγή. Κάποια φορά εἶδε τό λιοντάρι τούς πραγματευτές μέ τόν ὄνο νά μεταφέρουν ἐμπορεύματα μέ καμῆλες. Τότε ὅρμησε κατά πάνω τους καί αὐτοί φοβούμενοι ἔφυγαν καί ἔτσι τό λιοντάρι ὁδήγησε τόν ὄνο στόν ὅσιο Γεράσιμο, ὁ ὁποῖος βλέποντάς το εἶπε στόν ὑποτακτικό ὅτι ἄδικα τό κατηγόρησαν. Γιά τόν λόγο αὐτό τό ἐλευθέρωσαν καί ἀπό τότε τό λιοντάρι ἐρχόταν μία φορά τήν ἑβδομάδα καί ἐπισκεπτόταν τόν ὅσιο. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ ἅγιος Γεράσιμος καί ἦλθε τό λιοντάρι νά τόν ἐπισκεφθῆ ἀπό συνήθεια ὁ ὑποτακτικός τοῦ ἔδωσε νά καταλάβη ὅτι ὁ γέροντας εἶχε κοιμηθῆ καί τοῦ ὑπέδειξε τόν τόπο πού τόν εἶχαν θάψει. Τότε τό λιοντάρι ἀπό τόν πολύ πόνο ἀλλά καί τήν ἀγάπη πρός τόν ἅγιο Γεράσιμο βρυχήθηκε καί ἐξέπνευσε πάνω στόν τάφο τοῦ ὁσίου, γιά νά ὑποδείξη ἔτσι ὁ Θεός ὅτι καί ἡ ἄλογη φύση τιμᾶ τούς ἀνθρώπους πού εἶναι καθαροί καί κατέκτησαν τό καθ΄ ὁμοίωση.

Εἰσοδικὸν εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ποὺ δίνονται εἶναι πικρά. Μὲ πόση ἄραγε ὑπομονὴ πρέπει νὰ ὑπομένουμε τῶν πειρασμῶν τὴν καυστικότητα, ἀφοῦ μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τοὺς ἰχῶρες τῶν δυσίατων παθῶν; Οἱ Ἅγιοι ὅλοι ὑπέμειναν τὴ χειρουργία τῶν παθῶν τους ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἰατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, «Ἵνα ζωὴν κληρονομήσωσι».

«Ἕνας Γέροντας εἶπε:

-Ὅταν θέλεις νὰ γιατρευτεῖς ἀπὸ φοβερὰ τραύματα τῆς ψυχῆς, ὀφείλεις νὰ ὑποφέρεις ὅ,τι φάρμακα σοῦ δώσει ὁ γιατρός. Βέβαια, οὔτε κ' ἐκεῖνος ποὺ ἀρρωσταίνει σωματικὰ δέχεται μ' εὐχαρίστηση νὰ τὸν ἐγχειρίζουν, νὰ τὸν καυτηριάζουν ἢ νὰ παίρνει καθάρσιο, ποὺ καὶ μόνο ἡ μνήμη του, τοῦ φέρνει ἀηδία· Ὡστόσο, πείθει τὸν ἑαυτό του, πὼς δίχως αὐτὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του. Καὶ ὑποφέρει ὅ,τι τοῦ βάλει ἢ τοῦ δώσει ὁ γιατρός, γνωρίζοντας ὅτι μὲ αὐτὴ τὴν ὀλιγόχρονη ἀηδία θὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ ἀρρώστια πολυχρόνια. Παρόμοια, καυτήρας τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ κεῖνος ποὺ σέ ἑξευτελίζει ἢ σὲ εἰρωνεύεται καὶ σὲ κοροϊδεύει, μὰ σὲ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν κενοδοξία. Ὅποιος ἀποφεύγει πειρασμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ὠφελήσει, ἀποφεύγει τὴν αἰώνια ζωή! Ποιὸς θὰ χάριζε στὸν ἅγιο Στέφανο τόσο μεγάλη δόξα, ὅσο ἐκείνη ποὺ ἀπόχτησε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν λιθοβόλησαν; Γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ προσευχόταν γιὰ κείνους» (σελ. 73).

* * *

Γ΄
Γιὰ τὴν ἀγάπη

Ὁ ἀββὰς Ἀντώνιος ἀγωνίστηκε πάνω στοὺς δύο ἄξονες τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Στὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον. Ἄλλωστε ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου ἔτσι προστάζει: «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Λουκ. ι΄27).

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Θεὸ εἶχε ὑπερβεῖ κάθε ἔννοια φόβου.

«Ὁ ἴδιος ἔλεγε:

-Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι πιὰ τὸ Θεό, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ».

Τὸ βεβαιώνει ἄλλωστε καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ἡ τέλεια ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α΄ Ἰωάν. δ΄18). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον εἶναι τόσο σημαντική, ὥστε ἀπὸ αὐτὴ κρέμεται ἡ σωτηρία μας.

«Εἶπε πάλι ὁ ἴδιος:

-Ἀπὸ τὸν πλησίον μας ἐξαρτᾶται ἡ ζωή καὶ ὁ θάνατος (Α΄ Ἰωάν. γ΄14). Διότι, ἂν κερδίσουμε τὸν ἀδελφό μας, διακονοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Θεό· ἐνῷ ἂν σκανδαλίσουμε τὸν ἀδελφό μας, ἁμαρτάνουμε στὸ Θεό». (σελ. 85)

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφὸ δὲν περιορίζεται στὴν ὅποια ἀγαπητικὴ ἐκδήλωση πρὸς αὐτὸν εἴτε προσφορᾶς εἴτε ἀνεξικακίας εἴτε ὑπεράσπισης, ἀλλὰ φθάνει μέχρι τὸ σημεῖο νὰ θέλει κανεὶς νὰ ὑποφέρει ἀντὶ ἐκείνου ἢ νὰ πεθάνει χάριν ἐκείνου ἤ, καὶ τὸ παραδοξότερον, νὰ θέλει νὰ ἀναλάβει αὐτὸς καὶ τὸ δαιμόνιο ἀκόμα ποὺ βασανίζει ἐκεῖνον!

«Ἕνας ἀδελφὸς ἀσκητ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἀπάντησις τοῦ Γραμματέως τῆς ΠΕΘ εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Σωφρόνιον Γκουτζίνην

Δημοσιεύομεν ἀκολούθως τμήματα ἐκ τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου Γκουτζίνη καὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς αὐτὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Π.Ε.Θ. κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη διὰ λόγους ἀντικειμενικότητος, σχετικῶς μὲ τὸ πρόγραμμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν:

Ἀνορθόδοξος φονταμενταλισμός

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν μελῶν ΔΕΠ τῶν Τμημάτων της, ἀποφάσισε τὴ δημιουργία καὶ λειτουργία Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ πρόσφατα ἐγκρίθηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἁρμόδιο Ὑπουργεῖο Παιδείας. Παρόλα αὐτὰ οἱ πρωτεργάτες τοῦ ἐγχειρήματος ζήτησαν καὶ ἔλαβαν τὴν εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γιὰ τὴν εὐόδωση τῆς προσπάθειάς τους. Ἐπίσης τὸ ἐγχείρημα στηρίχτηκε καὶ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν Ἀρχιερέων τῆς Θρᾴκης μας.

Ἡ λειτουργία Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν μέσα στὸ ἀκαδημαϊκὸ περιβάλλον δὲν εἶναι κάτι πρωτόγνωρο καὶ πρωτάκουστο στὴν πανεπιστημιακὴ κοινότητα. Ὁ ἀναγνώστης θὰ πρέπει νὰ γνωρίζει πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ἰσλαμολόγους στὴν Εὐρώπη εἶναι ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου Ἀστέριος Ἀργυρίου, τὸν ὁποῖο ὁ γράφων εἶχε τὴν τύχη νὰ ἔχει καθηγητὴ κατὰ τὴν περίοδο τῶν σπουδῶν του, ὁπότε καὶ ὁ φημισμένος καθηγητὴς δίδασκε ὡς ἐπισκέπτης στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ ΑΠΘ. Ἐπίσης ὁ ἀναγνώστης θὰ πρέπει νὰ μάθει πὼς γιὰ δεκαετίες ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης παραχωροῦσε τὸ αἴθριο τοῦ 4ου ὀρόφου της προκειμένου νὰ προσεύχονται οἱ μουσουλμάνοι φοιτητὲς τοῦ ΑΠΘ στὴν λατρεία τῆς Παρασκευῆς.

…ἡ δημιουργία Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν καὶ οἱ ἐμπνευστές της σπιλώθηκαν, συκοφαντήθηκαν, ἐγιναν στόχος λασπολογίας καὶ κακοπροαίρετης κριτικῆς. Σὲ αὐτὴ πρωτοστατοῦν ἐθνικιστικοὶ κύκλοι, οἱ ὁποῖοι κρύπτονται πίσω ἀπὸ ταμπέλες «ἀγωνιζομένων χριστιανικῶν κινήσεων», στρατευμένες ἱστοσελίδες θρησκευτικῆς παραπληροφόρησης, μεμονωμένοι ἱερομόναχοι ποὺ βλέπουν παντοῦ ἐχθρούς, καθὼς καὶ μειοψηφοῦντες καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ΑΠΘ. Ὅλοι αὐτοὶ συναθροίσθηκαν στὸ Βελλίδειο Συνεδριακὸ Κέντρο τὴν προηγούμενη Κυριακὴ 14/2/2016 σὲ ἐκδήλωση κατὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, ποὺ διοργάνωσε ἡ τοπικὴ Ἱερὰ Μητρόπολις… Τελικὰ στὴν ἐκδήλωση τοῦ Βελλιδείου ὁ Χριστὸς ἦταν ἀπών…

Τελικά, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη, ἡ συνάθροιση τοῦ Βελλιδείου δὲν ἦταν ἐκκλησιαστικὸ γεγονός, ἀλλὰ τραγικὴ μαρτυρία ἀν-ορθόδοξου φονταμενταλισμοῦ.

Ἀρχιμανδρίτης
Σωφρόνιος Γκουτζίνης

Χείλη ἱερέως, «ὑποψηφίου ἀρχιερέως», οὐ ψεύδονται

Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ π. Σωφρόνιε,

Ἐπειδὴ ὅσα γράφετε -ἴσως σκόπιμα, ἴσως ἀπὸ ἄγνοια ὁ Θεὸς οἶδεν- ὑπερασπιζόμενος ἔνθερμα τὴ λειτουργία τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, εἶναι ψευδῆ καὶ παραπλανητικά, ὀφείλουμε πρὸς χάριν τῆς ἀλήθειας, νὰ τὰ ἀναιρέσουμε: Ἰσχυρίζεστε ὅτι «ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν μελῶν ΔΕΠ τῶν Τμημάτων της ἀποφάσισε τὴ δημιουργία καὶ λειτουργία Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν». Ὁ ἰσχυρισμός σας αὐτὸς ἐλέγχεται ὡς ψευδής, διότι α) σὲ σύνολο 38 μελῶν ΔΕΠ τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μόνον (23) καθηγητὲς ψήφισαν ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ τοῦ Προγράμματος, β) τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας, ἔχει ἀποφασίσει καὶ δημοσιεύσει τὴν ἔντονη διαφωνία του γιὰ τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ καὶ γ) σᾶς ἐνημερώνουμε ὅτι ὅλοι οἱ καθηγητὲς καὶ τῶν δύο Τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, εἶναι (72)! Ἑπομένως, γιὰ ποιὰ πλειοψηφία μελῶν ΔΕΠ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁμιλεῖτε πάτερ;

Ἐπειδὴ ἀναφέρετε ὅτι ὅσοι πρωτοστάτησαν στὴ δημιουργία Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν «σπιλώθηκαν, συκοφαντήθηκαν, ἐγιναν στόχος λασπολογίας καὶ κακοπροαίρετης κριτικῆς», σᾶς λέμε ὅτι δὲν γνωρίζουμε, ἂν ὁμιλεῖτε ἐπὶ πραγματικῶν γεγονότων καὶ ἂν γνωρίζετε τὴν ἱστορία τοῦ θέματος καὶ ποιοὶ δημιούργησαν τὸ πρόβλημα αὐτό. Ἐπιτρέψατέ μας καὶ κάτι ἀκόμη νὰ ἐρωτήσουμε. Οἱ ἀντιρρήσεις καὶ οἱ διαφωνίες βαπτίζονται ἀπὸ ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας ὡς συκοφαντίες καὶ λασπολογίες; Ἢ πιστεύετε ὅτι, ὅταν ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας βάλλεται λόγῳ καὶ ἔργῳ δὲν πρέπει ἢ δὲν μπορεῖ κάποιος, ἐλεύθερα νὰ ὁμιλεῖ, νὰ ὁμολογεῖ καὶ νὰ μαρτυρεῖ;

Ἐπειδὴ σημειώνετε ὅτι στὰ παραπάνω «πρωτοστατοῦν ἐθνικιστικοὶ κύκλοι… καθὼς καὶ μειοψηφοῦντες καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς», τοῦ ΑΠΘ, ξαναδημοσιεύουμε τὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν τότε Ὑπουργὸ Παιδείας κ. Ἀνδρέα Λοβέρδο ἐνὸς «λασπολόγου», «ἐθνικιστοῦ», θέλω νὰ πιστεύω δασκάλου σας, τοῦ μειοψηφήσαντος Καθηγητῆ κ. Ἰωάννη Β. Κογκούλη γιὰ τὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδὲς στὸ Τμῆμα Θεολογίας…:

Θεσσαλονίκη, 23 Ὀκτωβρίου 2014

Κύριε Ὑπουργέ…

…«Τὸ Τμῆμα Θεολογίας, διαθέτει ἱδρυτικὲς πράξεις ὕπαρξης καὶ λειτουργίας στὶς ὁποῖες ρητῶς ὁρίζονται α) ἡ ταυτότητά του, β) οἱ στόχοι καὶ σκοποί του γ) τὸ γενικὸ γνωστικό του ἀντικείμενο (χριστιανικὴ θεολογία, καθ' αὐτὴ καὶ ἐν σχέσει..). Ὁποιαδήποτε προσπάθεια ἀλλαγῆς, τροποποίησης, προσθήκης σὲ αὐτὰ τὰ τρία (3) μείζονα συστατικὰ τῆς ὑπάρξεώς του εἶναι δυνατή, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἀναγκαστικὲς πράξεις ἰσοδύναμες ἢ καὶ ταυτόσημες πρὸς αὐτὲς τῆς ἐπανίδρυσης Τμήματος ἢ ἵδρυσης νέου Τμήματος…

«Ἡ εἰσαγωγὴ τῆς «Εἰσαγωγικῆς κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν» στὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν, πέραν τῆς **παγκόσμιας διπλῆς πρωτοτυπίας:** α) Εἰσαγωγικὴ κατεύθυνση, β) Μία κατεύθυνση τετραετοῦς διάρκειας πλάϊ σὲ ἕνα πρόγραμμα τετραετὲς χωρὶς 'κατεύθυνση ἢ κατευθύνσεις' κομίζει νέους στόχους καὶ ἀποτελεῖ νέα ἀκαδημαϊκὴ ὀντότητα…

Συγκεκριμένα, ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴ λειτουργία σ' αὐτὸ «Εἰσαγωγικῆς κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν» λήφθηκε μὲ εἴκοσι τρεῖς (23) ψήφους ὑπέρ, ἕξι (6) κατά, μία (1) λευκὴ καὶ ἐννέα (9) ἀπόντες. Ἀποκρύπτετε, ἐπίσης, τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ δεύτερο Τμῆμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας ὁμόφωνα ἀντιτάχθηκε στὴ λειτουργία «Εἰσαγωγικῆς κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν» στὴ Θεολογικὴ Σχολή. Κατὰ συνέπεια, **σὲ σύνολο ἑβδομήντα δυὸ (72) μελῶν ΔΕΠ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, ΜΟΝΟ εἴκοσι τρεῖς (23) ψήφισαν ὑπέρ.** Παρενθετικὰ ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσετε τὴν ἄποψη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐπίσημη θέση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα…

Πράγματι, κύριε Ὑπουργέ, ἡ ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα ὀφείλει νὰ πορεύεται μὲ βάση τὶς διαδικασίες ποὺ προβλέπουν οἱ νόμοι. Στὴν ἐν λόγῳ περίπτωση, τὸ Ὑπουργεῖο σας, ἀφοῦ κατήργησε τὴν Εἰδικὴ Ἀκαδημία γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους δασκάλους, μετὰ τὴν ἄρνηση ἄλλων Πανεπιστημιακῶν Τμημάτων νὰ ἀναπτύξουν Ἰσλαμικὲς Σπουδές, ἀπευθύνθηκε στὴν Κοσμητεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ καί, ἀσφαλῶς, ὄχι καὶ στὴν ἀντίστοιχη Κοσμητεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Ὁ τότε Κοσμήτορας, ἀντὶ νὰ καλέσει Συνέλευση Σχολῆς, ἀπευθύνθηκε στὸ Τμῆμα Θεολογίας, ἐνέργεια μὴ σύννομη…

Συνάδελφος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, μετὰ ἀπὸ ἔρευνα, ἀπέδειξε ὅτι σὲ Πανευρωπαϊκὸ ἐπίπεδο, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ χῶρο τῶν ΗΠΑ, ΟΥΔΕΜΙΑ σύνδεση ὑπάρχει μεταξὺ Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν καὶ τῶν ἐκεῖ λειτουργουσῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Μάλιστα, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Tübingen, στὸ ὁποῖο καὶ ἀναφέρεστε, τὸ Center of Islamic Theology ἀνήκει στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Tübingen. Ὡς Ὑπουργός, ἐφαρμόσατε τὸ ἴδιο καὶ στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο…

* * *

Μετὰ τὰ παραπάνω, γιὰ τὸ ἑάν, ἄγιε Πρωτοσύγκελλε στὶς 14/2/2016 ὁ Χριστὸς ἦταν ἀπὼν ἀπὸ τὸ Βελλίδειο Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως ἰσχυριστήκατε στὸ ἄρθρο σας «Ἀνορθόδοξος φονταμενταλισμός», σᾶς ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ μεγαλειώδης σὲ ὄγκο καὶ παλμό, ὀργανωμένη σύναξη μὲ τίτλο «Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι», διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης καὶ παρευρέθησαν σὲ αὐτὴν τρεῖς Μητροπολίτες, ἕνας βοηθὸς Ἐπίσκοπος, ὅλοι ἀποτελοῦντες «τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ», καὶ δεκάδες ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοὶ καὶ μοναχές, ἂν αὐτὸ σᾶς λέει κάτι…

Παναγιώτης Τσαγκάρης

Ἡ συκοφαντία

Ἡ συκοφαντία, ἔλεγε ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, εἶναι ἕνα φοβερὸ ἁμάρτημα. Ἐξομοιώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν σατανᾶ.

Ὁ σατανᾶς συκοφάντησε τὸν Θεὸ στοὺς Πρωτοπλάστους.

«Ξέρετε, τοὺς εἶπε, γιατὶ σᾶς ἀπηγόρευσε; Ὄχι γιὰ νὰ μὴ πεθάνετε, ἀλλὰ διότι ξέρει ὅτι, ἂν φᾶτε, θὰ γίνετε καὶ σεῖς θεοί».

Δηλαδὴ οὔτε λίγο οὔτε πολύ συκοφαντεῖ τὸν Θεὸ ὡς φθονερό, ποὺ δὲν θέλει τὴν εὐτυχία τους, ἀλλὰ θέλει νὰ τοὺς ἔχῃ ὑποδεέστερους. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι διαφορετικώτερος κάθε συκοφάντης. Ἔχει σατανικὴ ψυχή. Ὁ σατανᾶς κάθεται στὴν γλώσσα τοῦ συκοφάντη.

* * *

Μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς «καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». (Λουκ. ιθ΄ 8). Δηλαδὴ ἂν συκοφάντησα μὲ ψευδεῖς καταγγελίες, γιὰ νὰ τὸν ἀδικήσω τοῦ τὸ γυρίζω πίσω τετραπλάσιο.

Κάποτε περνώντας ὁ Ὅσιος Μιλήσιος ἀπὸ κάποιο μέρος, εἶδε νὰ ἔχουν συλλάβει ἕνα μοναχὸ μὲ τὴν κατηγορία ὅτι δῆθεν εἶχε κάνει φόνο. Ὁ ἀδελφὸς τὸν πληροφόρησε ὅτι ψέματα ἔλεγαν. Δὲν εἶχε κάνει φόνο, ὅπως τὸν κατηγοροῦσαν.

Ὅταν ὁ Γέροντας ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συκοφαντίας ρώτησε σὲ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν συλλάβει τὸν Μοναχό: «Ποῦ εἶναι ὁ σκοτωμένος;». Τότε αὐτοὶ τοῦ ἔδειξαν τὸν σκοτωμένο. Πλησίασε ὁ Γέροντας καὶ εἶπε ὅλοι νὰ προσευχηθοῦν. Αὐτὸς ὕψωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἀμέσως ὁ νεκρὸς σηκώθηκε.

Τὸν ρώτησε τότε μπροστὰ σὲ ὅλους: «Πὲς μας, ποιὸς σὲ σκότωσε;»

Ἐκεῖνος ἀπάντησε, ὅτι μπῆκε στὴν Ἐκκλησία, ἔδωσε χρήματα στὸν πρεσβύτερο καὶ αὐτὸς τότε τοῦ ἐπιτέθηκε καὶ τὸν σκότωσε. Κατόπιν τὸν μετέφερε καὶ τὸν ἔρριξε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀββᾶ. Καὶ μάλιστα πρόσθεσε.

«Σᾶς παρακαλῶ, νὰ πάρετε τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ δώσετε στὰ παιδιά μου».

Τότε τοῦ εἶπε ὁ Ὅσιος. «Πήγαινε, κοιμήσου, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ».

* * *

Ἀναφέρεται στὸν βίο τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς μετανομασθείσης Μαρῖνος, (11/12) τὸ ἑξῆς περιστατικό.

Ἡ ὁσία Μαρία ἄλλαξε τὰ ροῦχα της, ἔβαλε ἀνδρικὰ καὶ πῆγε σὲ ἕνα Μοναστήρι μὲ τὸν κατὰ σάρκα Πατέρα της. Ἐκεῖ ἐκάρη χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν ὡς Μοναχὸς καὶ ὑπηρετοῦσε τὸ Μοναστήρι. Μιὰ φορὰ ὅταν εἶχε σταλῆ μαζὶ μὲ ἄλλους Μοναχοὺς γιὰ κάποια ἐργασία, ἔμεινε σὲ κάποιο Ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ συκοφαντήθηκε ὅτι διέφθειρε τὴν κόρη τοῦ ξενοδόχου!

Πράγματι δέχθηκε τὴν συκοφαντία αὐτὴ καὶ χωρὶς ντροπὴ ὁμολογεῖ ὅτι διέπραξε αὐτὴ τὴν ἁμαρτία. Ἔτσι τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ περιπλανήθηκε τρία ὁλόκληρα χρόνια, μεγαλώνοντας τὸ παιδί, ποὺ γέννησε ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου. Κάποτε ὅμως, ἄλλαξαν γνώμη στὸ Μοναστήρι καὶ δέχθηκαν τὴν ὁσία μαζὶ μὲ τὸ παιδί.

Ὅταν ὅμως ἐκοιμήθη, εἶδαν πρὸς ἔκπληξιν ὅλων ὅτι ἦταν γυναίκα.

Ἀργότερα ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου, ποὺ συκοφάντησε τὴν Ὁσία, κυριεύθηκε ἀπὸ δαιμόνιο καὶ ὡμολόγησε ὅτι διεφθάρη ἀπὸ κάποιο στρατιώτη.

Ὁ Ἡγούμενος τότε καὶ οἱ Μοναχοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ἁγιότητά της καὶ τὴν ὠνόμαζαν μακαρία καὶ πολλὲς τιμὲς τῆς ἀπέδωσαν.

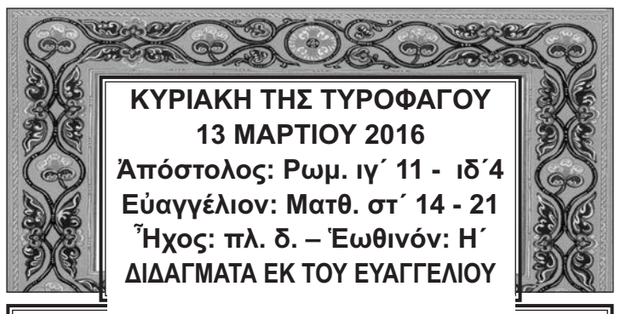

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ
13 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιγ΄ 11 - ιδ΄4
Εὐαγγέλιον: Ματθ. στ΄ 14 - 21
Ἦχος: πλ. δ. – Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Τὸ Ἱερὸ Τριῴδιο γράφει στὸ ἱερὸ Συναξάρι τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου: «***Κόσμος γενάρχαις πικρὰ συνθρηνησάτω. Βρώσει γλυκείᾳ, συμπεσὼν πεπτωκόσι***» Δηλ. Ὁ κόσμος ἄς θρηνήση πικρὰ μαζί μὲ τοὺς Γενάρχες Ἀδὰμ καὶ Εὔα, γιατὶ ἐξ αἰτίας τῆς γλυκιᾶς βρώσεως ἔπεσε στὴν ἁμαρτία μαζί μὲ τοὺς Πρωτοπλάστους.

Οἱ ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ὥρισαν τὴν ἀνάμνησι τῆς ἐξορίας τῶν Πρωτοπλάστων πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, γιὰ νὰ καταδείξουν δύο πράγματα: Πόσο εἶναι ὠφέλιμο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύσι τὸ φάρμακο τῆς νηστείας, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου πόσο πάλιν εἶναι αἰσχρὸ τὸ πάθος τῆς ἀδηφαγίας καὶ τῆς παρακοῆς. Οἱ Πατέρες μας, ἀφοῦ παρέλειψαν ὅσα ἔγιναν στὸν κόσμο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἄπειρα ὄντα, προβάλλουν τὸν Πρωτόπλαστο Ἀδάμ, καὶ μάλιστα τὸ κακὸ ποὺ ἔπαθε, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν νήστευσε γιὰ λίγο. Καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔφερε στὴν φύσι μας τὸ πρῶτο παράγγελμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸ τῆς νηστείας. Αὐτὸ τὸ ἀγαθό, ἀφοῦ δὲν ἐφύλαξε ὁ πρωτόπλαστος, ἀλλὰ ὑποχώρησε στὶς ὀρέξεις τῆς σάρκας, μᾶλλον δὲ ἀπατήθηκε ἀπὸ τὸν πλάνο ὄφι, τὸν διάβολο, διὰ τῆς Εὔας, ὄχι μόνο δὲν ἔγινε Θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος μπῆκε στὴ ζωή του καὶ τὴν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας τὴν μετέδωσε σ' ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Γιὰ τὴν τρυφὴ καὶ τὴν ἡδονὴ τοῦ πρώτου Ἀδάμ ὁ Κύριος ἐνήστευσε 40 ἡμέρες καὶ ὑπακοὴ ἔκανε. Χάριν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ ἡ παροῦσα (Μεγάλη) Τεσσαρακοστὴ ἐπινοήθηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους. Καὶ τοῦτο διότι, αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ὁ Ἀδὰμ μὲ τὸ νὰ μὴ φυλάξῃ τὴν ἐντολὴ καὶ νὰ χάσῃ τὴν ἀφθαρσία καὶ ἀθανασία, ἀφοῦ μὲ τὸν ἀγῶνα μας ἐμεῖς διαφυλάξουμε, ἅς ἀπολαύσωμε μὲ τὴν νηστεία. Ἄλλωστε, ὅπως προείπαμε, ὁ σκοπὸς τῶν Ἁγίων αὐτὸς εἶναι: νὰ περιλάβουν μὲ συντομία ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τέλους, ποὺ ἔγιναν γιὰ τὸν Θεό. Ἐπειδὴ δὲ ὅλων ὅσων ἀφοροῦν τὸ ἀνθρώπινο γένος αἴτιο εἶναι ἡ παράβασις καὶ ἡ ἔκπτωσις τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσι τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ, γι' αὐτὸ τὸ λόγο αὐτὴν τὴν ἀνάμνησι τῆς ἐξορίας τῶν Πρωτοπλάστων φέρνει στὸν νοῦ μας ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία κατὰ τὴν σημερινὴ Κυριακή, γιὰ νὰ ἀποφύγωμε τὴν τρυφὴ καὶ γιὰ νὰ μὴ ζηλέψωμε γιὰ πάντα τὴν ἀκρασία καὶ λαιμαργία...

Τὸ ὅτι δὲ τὴν ἕκτη ὥρα (δηλ. τὴν δωδεκάτη μεσημβρινή) ὁ Ἀδὰμ ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἔπιασε τὸν ἀπαγορευμένο καρπό, τὸ ἐδήλωσε καὶ ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, ὅταν ἄπλωσε τὶς παλάμες του στὸ Σταυρό κατὰ τὴν ἕκτη (δωδεκάτη δική μας) ὥρα καὶ ἡμέρα, θέλοντας νὰ γιατρέψῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς καταστροφῆς τῶν Πρωτοπλάστων. Ἔχει δὲ δημιουργηθῆ ὁ ἄνθρωπος στὸ ἐνδιάμεσο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀφθαρσίας γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ νεύσῃ, θὰ κλίνῃ μὲ τὴν προαίρεσί του.

Γιατὶ στὸν Θεὸ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν κάνῃ ἀναμάρτητο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι τὸ κατόρθωμα δικό του, τῆς προαιρέσεώς του, γι' αὐτὸ δίνει τὸν νόμο καὶ τὴν ἐντολὴ νὰ τρώγῃ μὲν ἀπ' ὅλους τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, νὰ μὴ φάγῃ ὅμως ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπό. Καὶ αὐτὸ ἴσως τὸ ἔκανε, κατὰ τὸν ἱερὸ Συναξαριστή, γιὰ νὰ ἔχῃ μὲν τὴν ἐπίγνωσι τῆς θείας δυνάμεως ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα, νὰ μὴ ἔχῃ ὅμως καὶ τὴν ἐπίγνωσι, ποὺ ἀφορᾶ τὴν ἀπρόσιτη καὶ ἀκατάληπτη φύσι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος αὐτὸ λέγει φιλοσοφῶν ὅτι τὰ δένδρα τοῦ παραδείσου εἶναι θεῖες ἔννοιες καὶ τὸ φυτὸ μὲ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ εἶναι (πνευματικὴ) θεωρία. Ἐπέτρεψε δηλαδή, λέγει, ὁ Θεὸς στὸν Ἀδὰμ νὰ μεριμνᾶ γιὰ ὅλα μὲν τὰ ἄλλα στοιχεῖα καὶ τὶς ἄλλες καταστάσεις καὶ νὰ ἀναπολῆ μὲ τὸν νοῦν του καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεό ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν. Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις. Ἴσως δὲ αὐτὰ νὰ ἰσχύουν καὶ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Γιὰ τὸ Θεό, ὅμως, τὸν θεῖο Δημιουργό, ποιὸς εἶναι κατὰ τὴν φύσιν του καὶ ποῦ καὶ πῶς τὰ πάντα ἐδημιούργησε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία, καθόλου δὲν πρέπει νὰ ἐρευνᾶ. Ὁ Ἀδάμ, παρὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἄφησε ὅλα τὰ ἄλλα, ἐρευνοῦσε μᾶλλον τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ νὰ περιεργάζεται μὲ ἀκρίβεια τὴν θεία φύσι τοῦ Πλαστουργοῦ. Ἐπειδή, ὅμως, ἦταν ἀκόμη ἀτελὴς καὶ ἁπλούστατος καὶ σὲ νηπιακὴ πνευματικὴ ἡλικία ἐξορίστηκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἀφοῦ ἐξέπεσε πρῶτον μὲ τὴν πτῶσι του ἀπὸ τὴν Θεία Χάρι. Καὶ τοῦτο ἔγινε, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ σατανᾶς, χρησιμοποιώντας τὴν Εὔα, τοῦ ἔβαλε στὸν νοῦ του τὴν φαντασία τῆς θεώσεως.

Ὁ δὲ μέγας καὶ θεῖος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει ὅτι τὸ δένδρο ἐκεῖνο μὲ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ στὴ γῆ ὅτι εἶναι ὁ Παράδεισος, ἀλλὰ καὶ νοητὸ καὶ αἰσθητὸ τὸν φιλοσοφεῖ, ὅπως ἦταν ὁ Πρωτόπλαστος Ἀδάμ, καθὼς τὰ εἶχε καὶ τὰ δύο καὶ βρίσκονταν στὸ μεταίχμιο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ἀκολουθεῖ τὴν Θεία Γραφή, καὶ οὔτε πάλι προσκολλᾶται στὸ γράμμα.

Λέγουν δὲ μερικοί, ὅτι ἐκεῖνο τὸ δένδρο τῆς παρακοῆς, εἶναι συκῆ. Γιατὶ ὅταν οἱ Πρωτόπλαστοι, μετὰ τὴν παράβασι τῆς ἐντολῆς, κατάλαβαν ἀμέσως τὴν γύμνωσί τους, ἀφοῦ χρησιμοποίησαν τὰ φύλλα τῆς συκῆς σκέπασαν τὴν γύμνια τους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς καταράσθηκε τὴν συκῆ, σύμφωνα μὲ τὴν παραβολὴ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, γιατὶ ἔγινε ἡ αἰτία τῆς παραβάσεώς των....

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ Πρωτόπλαστοι παρέβησαν τὴν θεία ἐντολὴ καὶ φόρεσαν τὴν θνητὴ σάρκα, καὶ πῆραν τὴν κατάρα ὡς παιδαγωγική τους τιμωρία, ἐξώσθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ φλογίνη ῥομφαία διατάχθηκε νὰ φυλάσσῃ τὴν θύραν του. Ὁ δὲ Ἀδὰμ καθήμενος ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου ἔκλαιγε, γιὰ ὅσα ἀγαθὰ εἶχε στερηθῆ, ἐπειδὴ δὲν ἐνήστευσε γιὰ λίγο διάστημα, μὲ ἀποτέλεσμα ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ προῆλθε ἀπὸ αὐτὸν εἶχε τὶς ἴδιες συνέπειες. Καὶ αὐτὸ διήρκεσε μέχρις ὅτου ὁ θεῖος Δημιουργός μας, ἀφοῦ ἐλέησε τὴν φύσιν μας, βλέποντας ὅτι τὸ ἀνθρώπινο γένος λυμαίνονταν ἀπὸ τὸν σατανᾶ, γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παναγία Παρθένο, καὶ ἀφοῦ ὡς Θεάνθρωπος ἐπολιτεύθη μὲ ἄριστο τρόπο καὶ μᾶς ὑπέδειξε τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τελειότητος μὲ τὴν νηστεία καὶ τὴν ταπείνωσι καὶ ἀφοῦ κατενίκησε τὸν δόλιο ὄφι διάβολο, πάλι μᾶς ὁδηγεῖ στὸ ἀρχαῖο ἀξίωμα.

Μιλήσαμε μέχρι στιγμῆς, ἀδελφοί μου, μὲ βάσι τὸ Ἱερὸ Συναξάρι τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, γιὰ τὸ ὠφέλιμο φάρμακο τῆς νηστείας -τὸ ἀντίδοτο τοῦ θανάτου τῆς παρακοῆς-, τὴν πτῶ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

8ον

Στὸ πέμπτο μέρος[1] τῆς μελέτης μας πάνω στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, εἴδαμε τὸ πῶς δημιουργήθηκε τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύστημα Κεντρικῶν Τραπεζῶν (ΕΣΚΤ) καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα (ΕΚΤ). Σήμερα θὰ δοῦμε ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας αὐτῶν τῶν δύο ὀργάνων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ πόσο, τελικά, διαφοροποιήθηκαν στὴν πράξη καὶ στὴν πραγματικότητα, ποὺ ἀκολούθησε τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης.

Τὰ δύο αὐτὰ θεσμικὰ ὄργανα ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν ἐνιαία οἰκονομικὴ καὶ νομισματικὴ πολιτικὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, ἐνῷ οἱ στόχοι καὶ οἱ ἁρμοδιότητές τους περιγράφονται λεπτομερῶς στὸ ἄρθρο 105 τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht:

«1. Πρωταρχικὸς στόχος τοῦ ΕΣΚΤ εἶναι ἡ διατήρηση τῆς σταθερότητας τῶν τιμῶν.

Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ στόχου τῆς σταθερότητας τῶν τιμῶν, τὸ ΕΣΚΤ στηρίζει τὶς γενικὲς οἰκονομικὲς πολιτικὲς στὴν Κοινότητα, προκειμένου νὰ συμβάλλει στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων τῆς Κοινότητας, ποὺ ὁρίζονται στὸ ἄρθρο 2 [σημείωση τοῦ ἀρθρογράφου: α) ἡ προάσπιση τοῦ ἐνιαίου νομίσματος, β) ἡ κοινὴ ἐξωτερικὴ πολιτική, γ) ἡ κοινὴ ἰθαγένεια καὶ ἡ νόθευση τῶν ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν τῶν κρατῶν–μελῶν, δ) ὁ ἔλεγχος τῆς διοίκησης τῶν κρατῶν–μελῶν ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ Εὐρωπαϊκὸ ὄργανο, καί, ε) ἡ μελλοντικὴ διασφάλιση τῆς Ἕνωσης ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο διαφοροποίησης κάποιου μέλους της]. Τὸ ΕΣΚΤ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας τῆς ἀνοικτῆς ἀγορᾶς μὲ ἐλεύθερο ἀνταγωνισμό, ποὺ εὐνοεῖ τὴν ἀποτελεσματικὴ κατανομὴ τῶν πόρων, καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς ποὺ ἐξαγγέλλονται στὸ ἄρθρο 3[A]».

Τὰ ἐρωτήματα, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ὁριοθέτηση τοῦ στόχου ὕπαρξης τοῦ ΕΣΚΤ εἶναι τὸ τί σημαίνει «σταθερότητα τῶν τιμῶν» καὶ πῶς αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται στὴν πραγματικὴ οἰκονομία κάθε κράτους μέλους τῆς ἐνιαίας οἰκονομικῆς ἀγορᾶς; Ἡ πράξη ἀπέδειξε πὼς παρὰ τὴν δημιουργία τῆς ζώνης τοῦ Εὐρώ, ὄχι ἁπλῶς δὲν ἀποφεύχθηκαν οἱ ὑπερβολικὲς αὐξήσεις τῶν τιμῶν, ἰδιαίτερα στὶς ἀσθενέστερες οἰκονομίες ὅπως τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὸ κόστος διαβίωσης πολλαπλασιάστηκε χωρὶς νὰ αὐξηθοῦν ταυτόχρονα οἱ ἀπολαβὲς τῶν ἐργαζομένων. Τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀφοροῦν στὶς ἐπιπτώσεις τοῦ εὐρὼ στὴν ζωὴ τῶν Ἑλλήνων εἶναι συγκλονιστικά. Ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε τὸν παρακάτω πίνακα, ὅπου φαίνεται χαρακτηριστικὰ ἡ διαφορὰ τῶν τιμῶν σὲ βασικὰ εἴδη διαβίωσης στὰ πρῶτα 12 χρόνια τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ νομίσματος, τοῦ Εὐρώ.

Ἐπιπλέον, **σὲ διάστημα τεσσάρων ἐτῶν,** ἀπὸ τὸ 2008 μέχρι τὸ 2014, οἱ αὐξήσεις σὲ ἄλλα βασικὰ εἴδη διατροφῆς ἦταν στὴν **ζάχαρη 21,53%,** στὰ αὐγὰ **19,05%,** στὸ **ρύζι 13,55%,** ἐνῷ στὶς σοκολάτες 10,86%.

Ποιός, λοιπόν, μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ ὄφελος στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων; **Οἱ ἀπολαβὲς τῶν ἐργαζομένων αὐξήθηκαν στὴν δωδεκαετία μόλις κατὰ 36%, ἐνῷ τὸ κόστος διαβίωσης ὑπερδιπλασιάστηκε!** Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιδίωξη ὅλων ὅσοι ὁραματίστηκαν τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση;

Ἐν συνεχείᾳ στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht περιγράφονται λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συστήματος Κεντρικῶν Τραπεζῶν.

«2. Τὰ βασικὰ καθήκοντα τοῦ ΕΣΚΤ εἶναι:

— νὰ χαράζει καὶ νὰ ἐφαρμόζει τὴ νομισματικὴ πολιτικὴ τῆς Κοινότητας,

— νὰ διενεργεῖ πράξεις συναλλάγματος σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 109,

— νὰ κατέχει καὶ νὰ διαχειρίζεται τὰ ἐπίσημα συναλλαγματικὰ διαθέσιμα τῶν κρατῶν μελῶν,

— νὰ προωθεῖ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῶν συστημάτων πληρωμῶν».

Ἰδιαίτερη προσοχὴ θέλει ἡ διατύπωση ποὺ ἀναφέρει πὼς τὸ ΕΣΚΤ **κατέχει καὶ διαχειρίζεται τὰ ἐπίσημα συναλλαγματικὰ διαθέσιμα τῶν κρατῶν μελῶν.** Σὲ τί ἀποσκοπεῖ αὐτὴ ἡ διάταξη, ἀν ὄχι **στὸν πλήρη ἔλεγχο τῶν συναλλαγματικῶν διαθεσίμων ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἕνωσης;** Σὲ τί διευκολύνει τὴν Ἕνωση ἡ γιατί θὰ ἦταν ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ πρόβλεψη σὲ μία ἁπλὴ ἑνιαία οἰκονομικὴ ἀγορά; Προφανῶς, λοιπόν, ἔχουμε ἀκόμα ἕνα σημεῖο τῆς Συνθήκης ἀπὸ ὅπου ἀβίαστα ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση δὲν εἶναι μία ἁπλὴ οἰκονομικὴ ἕνωση, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια χειραγώγησης καὶ ἐλέγχου τῶν μελῶν της.

Ὁ περιορισμός ὅμως τῶν κρατῶν μελῶν δὲν σταματάει ἐδῶ. Στὸ ἄρθρο 105Α ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ πὼς τὰ μέλη τῆς Ἕνωσης ἔχουν δικαίωμα, καὶ αὐτὸ μὲ ἔγκριση, νὰ ἐκδίδουν μόνο κέρματα! Τὰ χαρτονομίσματα (ἡ ἐπίσημη ὀνομασία τους εἶναι τραπεζογραμμάτια) ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν ΕΚΤ καὶ εἶναι τόσα, ὅσα ἀντιστοιχοῦν στὴν πορεία τῆς οἰκονομίας τοῦ κάθε κράτους μέλους. Αὐτὸ σημαίνει πὼς στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἡ οἰκονομία βρίσκεται σὲ ὕφεση, τὰ χαρτονομίσματα ποὺ τυπώνονται δίδονται στὴν Χώρα ὑπὸ μορφὴ δανείου (ἔναντι) καὶ ὄχι ὡς ποσότητα χρήματος, ποὺ διακινεῖται ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς!

«1. Ἡ ΕΚΤ ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπει τὴν ἔκδοση τραπεζογραμματίων μέσα στὴν Κοινότητα. Ἡ ΕΚΤ καὶ οἱ ἐθνικὲς κεντρικὲς τράπεζες μποροῦν νὰ ἐκδίδουν τέτοια τραπεζογραμμάτια. Τὰ τραπεζογραμμάτια ποὺ ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν ΕΚΤ καὶ τὶς ἐθνικὲς κεντρικὲς τράπεζες εἶναι τὰ μόνα τραπεζογραμμάτια ποὺ ἀποτελοῦν νόμιμο χρῆμα μέσα στὴν Κοινότητα.

2. Τὰ κράτη μέλη μποροῦν νὰ ἐκδίδουν κέρματα, ἡ ποσότητα τῶν ὁποίων τελεῖ ὑπὸ τὴν ἔγκριση τῆς ΕΚΤ. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 189Γ καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν ΕΚΤ, μπορεῖ νὰ θεσπίζει μέτρα γιὰ τὴν ἐναρμόνιση τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας καὶ τῶν τεχνικῶν προδιαγραφῶν ὅλων τῶν κερμάτων ποὺ πρόκειται νὰ κυκλοφορήσουν, στὸ βαθμὸ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ὁμαλὴ κυκλοφορία τους μέσα στὴν Κοινότητα».

Εἶναι, νομίζουμε, ἀρκετὰ δύσκολο νὰ πιστέψει κανεὶς πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ νομοθετήματα ἀποσκοποῦν στὴν εὐημερία τῶν λαῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Εἶναι ἐμφανὲς πὼς πρόκειται γιὰ μία πολὺ προσεκτικὰ μελετημένη κίνηση ὅλων αὐτῶν, ποὺ ἐργάζονται ἐξυπηρετώντας τὰ σχέδια μιᾶς οἰκουμενιστικῆς (παγκοσμιοποιημένης) πραγματικότητος. Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης μας πάνω στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαλύψει κι ἄλλα στοιχεῖα, ποὺ μαρτυροῦν πὼς αὐτὰ ποὺ βιώνουμε στὴν σημερινὴ δύσκολη ἐποχή, κάποιοι τὰ εἶχαν ἀποδεχθεῖ ἐξ ὀνόματός μας πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὑπογράφοντας τὴν Συνθήκη καταδυνάστευσης τῶν λαῶν.

Μ.Β.

Σημείωσις:

1. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς φύλλου 2104, 12 Φεβρουαρίου 2016

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Εὐάγγελος Ἀλιβάνογλου: Μνήμη ἑνός ἀγαθοῦ κήρυκος τοῦ θείου λόγου

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Φ. Παπαδοπούλου*** *– Κήρυκος τοῦ Θείου Λόγου- Ἀντιδημάρχου Χίου*

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς συμπληρώνονται ὀκτὼ (8) χρόνια ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ θεολόγου καὶ Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, τῆς Ἀδελφότητος «ΖΩΗ» καὶ τῆς Πνευματικῆς Ἑστίας Χίου «Ἀλέξανδρος Γκιάλας», ἀδελφοῦ Εὐάγγελου Ἀλιβάνογλου. Στὴ μνήμη του, παραθέτουμε τὸ κατωτέρω κείμενο, τὸ ὁποῖο συγγράψαμε καὶ δημοσιεύσαμε λίγο μετὰ τὴν ἐκδημία του.

* * *

Τὸν – ἀείμνηστο πλέον σήμερα – Θεολόγο Εὐάγγελο Ἀλιβάνογλου γνώρισα τὸ 1988 ὅταν ὡς μαθητὴς τῆς Δ΄ Δημοτικοῦ γράφτηκα στὸ Κατηχητικὸ τῆς «Ζωῆς» στὴ Χίο ποὺ ἀποτελοῦσε μία ἐκ τῶν πολλῶν δραστηριοτήτων της, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία, «Πνευματικὴ Ἑστία Χίου "Ἀλέξανδρος Γκιάλας"» ποὺ μὲ τὴ σειρά της στεγάζεται στὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Βενιζέλου 70 καὶ ἀνήκει στὴν «Ὀρθόδοξο Χριστιανικὴ Ἕνωση Κυριῶν καὶ Νεανίδων».

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ «Κὺρ Εὐάγγελου», ὅπως τὸν ἀποκαλούσαμε τὰ κατηχητόπουλα, βρίσκαμε θαλπωρὴ καὶ πνευματικὴ ζεστασιά, ἐνῷ λύναμε ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς παιδικές μας ἀπορίες καὶ στὴ συνέχεια ἐφηβικές μας ἀναζητήσεις καὶ προβληματισμούς. Στὴν εὐγενική μας αὐτὴ προσπάθεια πρωτοστατοῦσε ὁ ἀείμνηστος Θεολόγος μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπητό μας Δάσκαλο Εὐάγγελο Ζύμαρη, τὸν –μακαριστὸ ἤδη– Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἐμμανουὴλ Τζιώτη, τὸν – ἐπίσης μακαριστὸ ἤδη– Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη (τότε Πρωτοπρεσβύτερο) π. Γεώργιο Λιαδῆ, ἄλλους δασκάλους, ἐκπαιδευτὲς, ἰατρούς, κλπ. ποὺ συμμετεῖχαν στὶς συνάξεις αὐτὲς τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοὺς κύκλους τῶν λοιπῶν νεανικῶν δραστηριοτήτων τῆς Ἑστίας. Ὁμολογουμένως, ὠφελήθηκα τὰ μέγιστα ἀπὸ τὴν διατριβή μου στὸ χῶρο τῆς Ἑστίας.

Ἡ Ἑστία φρόντιζε νὰ μᾶς διδάσκει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μὰ δὲν παρέλειπε νὰ μεριμνᾶ καὶ γιὰ τὴν ψυχαγωγία μας: Θεατράκια, Ποιήματα, συγγραφές, ἀθλοπαιδιές, ἐκδρομές, Κατασκηνώσεις τὸ καλοκαίρι στὸν Προφήτη Ἠλία τῶν Θυμιανῶν, ἦσαν ὁρισμένες ἐκ τῶν δράσεών μας.

Γιὰ ὅλα τοῦτα μεριμνοῦσε καὶ συντόνιζε ὁ κύριος Εὐάγγελος. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ πόσα ἀκόμη εἶχε νὰ κάνει: Παρηγορητικὴ σὲ οἰκογένειες, Κηρύγματα καθόλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους σὲ Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως (ὅπως ἐξέδιδε σχετικὸ πρόγραμμα ὁμιλιῶν στὰ χωριὰ τοῦ νησιοῦ μας), τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς "Ζωῆς" στὴ Χίο, τὶς συνδρομὲς τῆς "Ζωῆς" καὶ τῆς "Ζωῆς τοῦ Παιδιοῦ", ἐπισκέψεις στὸ Γηροκομεῖο, τὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὶς Φυλακές, κ.ἄ.

Ποτέ του δὲν δέχθηκε νὰ πάρει οὔτε μία δραχμή. Κι ἂν κάποτε κάποιος ἐπέμεινε ἐπὶ μακρὸν νὰ διαθέσει κάποιο ποσὸ εἰς μνήμην τῶν γονέων του ἢ ὑπὲρ ὑγείας του, ὁ κύριος Εὐάγγελος ἀμέσως ἔκοβε τὴ σχετικὴ θεωρημένη ἀπόδειξη καὶ τὰ χρήματα διατίθεντο γιὰ τὴν Ἑστία, τὶς Κατασκηνώσεις καὶ τὴν Ἀδελφότητα.

Ὁ ἴδιος ἀσκητικός, πρᾶος, μὲ ἔντονο ζῆλο καὶ φόβο Θεοῦ, ἄριστος γνώστης τῆς κηρυκτικῆς Θεολογίας. Πιστὸς στὶς ἀρχὲς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀδελφότητας, ὑπόδειγμα πιστοῦ χριστιανοῦ καὶ Κήρυκα τοῦ Θείου λόγου. Ἀρκεῖτο νὰ ζεῖ μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο δίχως θέρμανση, μὲ μία ξυλόσομπα ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ζεστάνει ἕνα χῶρο ἄνω τῶν 120 τ.μ. ποὺ ἦταν ὁλόκληρη ἡ πελώρια αἴθουσα τῆς Ἑστίας, δίχως μισθό, μηνιάτικο, δίχως ἐπιδόματα καὶ δίχως νὰ ἔχει τὸ παραμικρὸ περιουσιακὸ στοιχεῖο, οὔτε γιὰ δεῖγμα. Θεολόγος ποὺ ἔτρεχε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὸ νησὶ νὰ κηρύξει τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο μὴ ἔχοντας μεταφορικὸ μέσο γυρίζοντας χειμώνα – καλοκαίρι ἀπὸ τὰ ἄγρια χαράματα νὰ μεταβεῖ στὰ χωριὰ «ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ καὶ δοξάζηται» (Β΄ Θεσσαλ. Γ΄, 1).

Ὄχι ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει τὶς σύγχρονες ἀνέσεις ἢ ἔστω ὅσα ἐμεῖς θεωροῦμε ἀπαραίτητα, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους εἶναι ἀνύπαρκτα. Μποροῦσε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε γιατί πίστευε ὅτι ἔπρεπε νὰ ζεῖ ἀσκητικὰ καὶ Ἀποστολικά, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε «ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τιμοθ. ΣΤ΄, 8).

Αὐτὸς ἦταν ὁ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΙΒΑΝΟΓΛΟΥ: Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος καὶ Θεολόγος μὲ κεφαλαῖα γράμματα, ὅπως ἀκριβῶς θέλει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Χριστός μας τοὺς πραγματικοὺς Θεολόγους.

Ὑπηρέτησε στὴ Χίο πάνω ἀπὸ 35 χρόνια ἀφήνοντας τὶς καλύτερες τῶν ἐντυπώσεων σὲ χιλιάδες πιστοὺς ποὺ τὸν γνώρισαν. Ὅσοι νέοι τὸν γνώρισαν μέσα ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸ καὶ τὴν Ἑστία βρῆκαν στὸ πρόσωπό του τὸν λαϊκὸ Ἱεροκήρυκα τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, ποὺ ὑπέδειξε ἔμπρακτα μὲ τὴν ὅλη βιωτή του τὸν δρόμο τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

Τὰ τελευταῖα χρόνια πληροφορήθηκα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε ἕνα βιβλιάριο ὑγείας, δὲν ἦταν γραμμένος σὲ κανένα ἀσφαλιστικὸ ταμεῖο καὶ δὲν ἐπεδίωξε ποτὲ νὰ ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀπολαβὴ γιὰ τὰ γεράματά του, π.χ. μία μικρὴ σύνταξη. Καὶ ὅταν πλέον, σοβαρὰ προβλήματα ὑγείας τὸν κλόνισαν καὶ ὁδηγήθηκε ἀπὸ χριστιανοὺς ἐδῶ τῆς Χίου (μὲ τὸ ζόρι μάλιστα) στὸ Νοσοκομεῖο, διαπιστώθηκε τοῦτο καὶ τοῦ ἐκδόθηκε Βιβλιάριο ὑγείας ἀνασφαλίστου ὑπερήλικα τοῦ Ο.Γ.Α.

Τὰ προβλήματα ἔδειξαν γιὰ λίγο νὰ μετριάζονται μὰ καὶ τὰ χρόνια πλέον ἦσαν ἀρκετά. Ἡ ἀδελφότητα ἔχασε ἕνα λαμπρὸ Ἱεροκήρυκα καὶ ἐργάτη της στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὁ κύριος Εὐάγγελος ἐπωμίσθηκε καὶ τὴν εὐθύνη τῆς συμπρωτεύουσας, εὑρισκόμενος κατὰ μήνα μία στὴ Χίο καὶ μία στὴ Θεσσαλονίκη.

Ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναῆρθαν σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ καὶ ὁ ζηλωτὴς Θεολόγος δὲν ἄντεξε περισσότερο. Εὔδιο λιμάνι βρῆκε στὴν Ἀγ. Παρασκευὴ Ἀττικῆς, ὅπου καὶ οἱ ἐγκαταστάσεις τῆς ἀγαπημένης του Ἀδελφότητας, τῆς "Ζωῆς" στὴν ὁποία καὶ παρέμεινε γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ διαρκῆ ἰατρικὴ παρακολούθηση καὶ νοσηλεία. Ἡ ἀδελφότητα τὸν περιποιήθηκε, ὅπως ἔπρεπε καὶ τὸν φρόντισε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια.

Ἀλλὰ οἱ βουλὲς τοῦ Θεοῦ τὸν ἀναζήτησαν πλέον κοντά Του. Ἔτσι, στὶς 26 Δεκεμβρίου 2007 ἡ μακαρία του ψυχὴ ἀναχώρησε γιὰ τὸ Δημιουργό της, Αὐτὸν ποὺ ὑπηρέτησε πιστὰ ἐκ νεότητός του ὁ λαμπρὸς σκαπανέας τῆς διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐμεῖς τὰ πνευματικά του παιδιὰ – ἀδέλφια ἔχουμε τὴν συνείδηση ἤρεμη γνωρίζοντας ὅτι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἔχει ἤδη ἀναπαύσει τὴν ψυχή του «ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος» (Ἀκολουθία εἰς Κεκοιμημένους).

Ὁ Εὐάγγελος Ἀλιβάνογλου μετέστη πρὸς τὴν αἰωνιότητα, αὐτὴν ποὺ κήρυττε καὶ πρέσβευε γιὰ τοὺς ἀκροατὲς καὶ μαθητές του.

Ἂς εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία.

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΗΛΟΣ

Τὴν 6ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν εὕρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τῶν τιμίων Ἥλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀνωτέρω ὁ Τίμιος Ἧλος (= καρφί) φυλασσόμενος εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ Θάσου, μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου Ἁγίου Ὄρους.

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται»*

Τοῦ Ἀρχ/του ***π. Μάρκου Μανώλη (†)***

«Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται». Ἀκούσαμε νά ψάλη ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, εὐσεβεῖς χριστιανοί, μόλις προηγουμένως τούς θεσπεσίους αὐτούς ὕμνους.

Ἕνα στάδιο ἀγώνων ἔχει ἀνοιχθῆ, μᾶς λέγει, μέ τήν περίοδο αὐτή τῆς Μεγάλης καί Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἕνα στάδιο ἀρετῶν, ἕνα στάδιο ἀγῶνος καί ἀθλήσεως καί ἐκεῖνοι πού θέλουν νά ἀγωνισθοῦν ἄς προσέλθουν νά ἀγωνισθοῦν τόν ὡραῖο, τόν καλόν ἀγώνα τῆς νηστείας. Μέ αὐτά τά λόγια ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιά μιά ἀκόμη φορά μέ χαρά καί ἀγαλλίαση νά εἰσέλθοῦμε εἰς αὐτό τό στάδιο, εἰς αὐτό τόν ἀγώνα καί γιά νά μᾶς βοηθήση μᾶς φέρνει στό νοῦ ἐκείνη τήν μακαρία κατάσταση, εἰς τήν ὁποία εὑρίσκοντο οἱ πρωτόπλαστοι πρό τῆς παρακοῆς. Ἰδιαιτέρως ὅμως σήμερα μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλάστων ἀπό τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας ἔφερε δυστυχῶς τόν θάνατο, τήν ἐξορία καί ὅλα τά κακά μέσα στήν ἀνθρωπότητα καί ἀντιθέτως ὅσοι ἀκούσουμε τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου μας, ὅσοι ἀκούσουμε αὐτό τό προσκλητήριο τῆς Ἐκκλησίας διά τοῦ καλοῦ ἀγῶνος εἰσερχόμεθα πάλι στήν χαρά τοῦ παραδείσου, στήν κατάσταση ἐκείνην ὅπου εὐρισκόμεθα πρό τῆς παρακοῆς. Τί σημαίνει αὐτός ὁ ἀγώνας, ποῦ πρέπει δηλαδή νά φθάσωμε; Μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νά γίνουμε ὅπως ἦσαν οἱ πρωτόπλαστοι πρό τῆς παρακοῆς. Ἐπειδή δέν ἐνηστεύσαμε λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος ἐξεπέσαμε τοῦ Παραδείσου. Ἂς νηστεύσωμε ὄχι μόνον σωματικά, ἀλλά καί ἀπό κάθε εἶδους ἁμαρτία, διά νά ἐπανέλθωμε πάλι εἰς τήν ὡραία, στήν μακαρία κατάσταση, στήν ἀρχαία δόξα, ὅπου εὐρίσκοντο οἱ ἄνθρωποι πρό τῆς παρακοῆς.

Τί εἶναι αὐτή ἡ κατάσταση; Πῶς μποροῦμε νά τήν δοῦμε αὐτή τήν κατάσταση κάπως χειροπιαστά; Λέγει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ὅτι ἄν θέλουμε νά δοῦμε πῶς ἦσαν οἱ πρωτόπλαστοι πρό τῆς παρακοῆς, σέ ποιά κατάσταση βρισκόντουσαν δέν ἔχουμε παρά νά δοῦμε τά μικρά καί ἀθῶα παιδιά. Ὅπως εἶναι τά μικρά καί ἀθῶα παιδιά ἔτσι ἦσαν οἱ πρωτόπλαστοι πρό τῆς παρακοῆς καί ἑπομένως **ὁ ἀγώνας ὅλων μας μικρῶν καί μεγάλων εἶναι νά γίνουμε σάν τά μικρά παιδιά, ἀθῶοι καί ἄκακοι ὡς πρός τήν ἁμαρτία καί μέ αὐτόν τόν τρόπο μᾶς καλεῖ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά ἀγωνισθοῦμε.** Νά ἀγωνισθοῦμε προθύμως τόν ἀγώνα τῆς νηστείας ἀλλά ὄχι σχέτα μόνο τῆς νηστείας. Ἐάν περιοριστοῦμε μόνο σέ μιά σωματική νηστεία τότε λέγει θά μοιάσουμε μέ τούς δαίμονες πού δέν τρῶνε ποτέ, ἀλλά εἶναι ὑπερήφανοι καί ποτέ δέν λένε «ἐλέησόν με ὁ Θεός». Μαζί μέ τήν νηστεία νά ἔχωμε τήν ταπείνωση καί ὅπως ἀκούσαμε σήμερα εἰς τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο ὅλους ἐκείνους πού μᾶς ἐλύπησαν, μᾶς ἐστενοχώρησαν, μᾶς ἐσυκοφάντησαν νά τούς συγχωρήσωμε ἀπό τήν καρδιά μας. Νά ἕνα σπουδαῖο ἄθλημα. Νά ἕνας σπουδαῖος ἀγώνας τώρα πού εἰσερχόμεθα στήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Νά εἰσέλθουμε δηλαδή ἀγαπημένοι, μονιασμένοι, ἑνωμένοι ὅπως συμβαίνει μέ τά μικρά παιδιά τά ἄκακα καί ἀθῶα. Μπορεῖ πρός στιγμήν νά μαλώνουν, μπορεῖ πρός στιγμήν νά διαπληκτίζονται μεταξύ των, ἀλλά πάλι εἶναι ἀγαπημένα, συγχωροῦνται καί προχωροῦν τόν ὡραῖο ἀγώνα τῆς ζωῆς. Ἔτσι καλούμεθα, ἀδελφοί μου, καί μεῖς νά προχωρήσουμε, μέ τήν ἀγάπη, μέ τήν συγχώρηση ἀπό καρδίας.

Κάτι ἄλλο ἡ νηστεία μας νἆναι ἀληθινά πραγματική νηστεία. Ὄχι πολυτέλειες, ὄχι πονηρίες πού γίνονται πολλές φορές καί πού παίρνουμε πανάκριβα πράγματα καί λέμε τάχα ὅτι νηστεύουμε μέ γαρίδες, μέ ἀστακούς μέ ἄλλα πολύτιμα καί πανάκριβα φαγητά.

Μᾶς ζητᾶ ἡ Ἐκκλησία μας νά συνδυάσωμε **τήν νηστεία τήν ἀληθινή καί μέ τήν ἀγάπη καί τήν ἐλεημοσύνη.** Ἐάν νηστεύσωμε πραγματικά θά ὑπάρχη καί πολύ περίσσευμα, ὥστε νά δώσουμε στούς ἀδελφούς μας, πού ἔχουν ἀνάγκη. Νά σκορπίσουμε τήν ἀγάπη. Νά δώσουμε τήν ἀγάπη σέ ἐκείνους πού δέν ἔχουν καί ὑποφέρουν. Δι' αὐτό, ἀδελφοί μου, εἶναι στάδιο ἀρετῶν. Εἶναι ἀγώνας ὡραῖος αὐτός τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κανείς νά μή στενοχωρηθῆ, γιατί μπαίνουμε στή νηστεία. Κανείς νά μή λυπηθῆ δι' αὐτό τό στάδιο τοῦ ἀγῶνος. Ὅλοι μας, λέγει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, μέ χαρά καί ἀγαλλίαση νά ἀγωνισθοῦμε τόν ὡραῖο ἀγώνα, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς ἀξίως, ἀφοῦ περάσομε αὐτό τό πέλαγος τῆς νηστείας νά προσκυνήσουμε καί τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας καί τήν Ἁγία Ἀνάσταση.

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου Ἀττικῆς, Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς.

Ἀνακοίνωσις κατὰ χιλιαστῶν

Ψευδο-«μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» πλησιάζουν κατοίκους τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κρήτης τώρα ποὺ ὑπάρχει μεγάλη οἰκονομικὴ δυσχέρεια καὶ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Πέτρας ἐξέδωσε σχετικὸν ἀνακοινωθέν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Πέτρας:

«Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πέτρας καὶ Χερρονήσου μὲ αὐτὴ τὴν ἀνακοίνωσή της ἀπευθύνεται σὲ κάθε χριστιανὸ καὶ σὲ κάθε καλοπροαίρετο ἄνθρωπο καὶ ἐφιστᾶ τὴν προσοχή τους, ὥστε νὰ μὴ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν παραπλανητικὴ ἐπιστολή, ἡ ὁποία διανέμεται στὶς οἰκίες τῶν κατοίκων τῆς Νεαπόλεως, τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἀλλοῦ.

Οἱ χιλιαστὲς (μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ) διαδίδουν τὶς δοξασίες τους μὲ ἔντυπα.

Ἡ ἄθεος Παιδεία προωθεῖται διὰ τοῦ θρησκειολογικοῦ συγκρητισμοῦ

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους****, θεολόγου*

Ἡ ἄθεη Παιδεία προωθεῖται ἀλλοτρόπως. Γίνεται προσπάθεια νὰ ἀντικατασταθεῖ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μὲ ἕνα μάθημα θρησκειολογικοῦ συγκρητισμοῦ. Μέσα ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Ὀρθόδοξης κριτικῆς, ὅπως γινόταν μέχρι τώρα, γνωρίζουν οἱ Ὀρθόδοξοι μαθητὲς τὶς θρησκειακὲς πλάνες ποὺ ταλαιπωροῦν ἑκατομμύρια συνανθρώπους μας.

Ἤδη στὰ πλαίσια τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, γίνεται ἀναφορὰ στὶς διάφορες θρησκειακὲς πλάνες, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Ὀρθόδοξης κριτικῆς. Ἡ γνώση τῶν θρησκειακῶν πλανῶν ἕνα στόχο πρέπει νὰ ἔχει, αὐτὸ τῆς ὁμολογίας. Δὲν πρέπει νὰ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν γνωριμία τοῦ ἄλλου καὶ τὸ ἀνθρωπάρεσκο πλησίασμά του, ἀλλὰ τὴ σωτηρία τοῦ εὑρισκομένου στὴ πλάνη συνανθρώπου μας. Ἡ ὁμολογία τῆς ἀληθείας μαζὶ μὲ τὸ κάλλος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης θὰ ὁδηγήσουν στὴν πραγματικὴ συνύπαρξη, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ νὰ συγκαταριθμηθοῦν στὴν ποίμνη Χριστοῦ οἱ ἐν πλάνῃ συνάνθρωποί μας. Τὰ ἐπίλοιπα εἶναι ἐφήμερες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ἰδεολογικὰ ἀτοπήματα.

Τὴν ἀγιότητα πρέπει νὰ μεταδίδει τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Μέσα ἀπὸ τὴ γνωριμία μὲ τοὺς Ἁγίους μας δίδεται ἡ κατὰ Χριστὸν παιδεία. Ἡ ἀληθινὴ κατὰ Χριστὸν παιδεία ποὺ θὰ δίδεται ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρέπει νὰ ὁδηγεῖ στὴν σωτηρία. Δυτυχῶς οἱ δεδηλωμένοι ἄθεοι ἐπιζητοῦν θεολογικὴ παιδεία ἀντιτιθέμενη εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς σημειώνει χαρακτηριστικά: «Ἡ παιδεία χωρισμένη ἀπὸ τὴν ἀγιότητα, ἀντιτιθέμενη εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καθίσταται μία τραγικὴ ματαιοπονία. Τὸ περισσότερον, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐπιφανειακή, ἐξωδερμικὴ παιδεία διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι νὰ τὸν μεταβάλῃ εἰς ἕνα εὐγενές, ἀλλὰ πονηρόν, ἀνθρωπόμορφον θηρίον…Ἐνῷ ἐκ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ μας ἀναβαίνει ἡ φωνή: ἄνευ τῆς ἁγιότητος δὲν ὑπάρχει ἀγωγὴ καὶ παιδεία• ἄνευ τῶν ἁγίων δὲν ὑπάρχουν παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι. Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον; Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Ὀρθοδοξία; Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι αὐτό, τότε τί μᾶς χρειάζονται καὶ τὰ δύο; ».

Τώρα ποὺ προσπαθοῦν οἱ ἄθεοι μὲ ἀντιχριστιανικὸ μένος νὰ ἀλῶσουν τὴν Παιδεία, ἡ σιωπὴ εἶναι ταυτόσημη τῆς συνενοχῆς. «Τὸ νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς τώρα καὶ νὰ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ ἔθνος μας εἶναι ὁμολογία, γιατί ἡ Πολιτεία τὰ βάζει μὲ τὸν θεῖο νόμο. Ψηφίζει νόμους ἐνάντιους στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Γ' αὐτὸ ὅσοι ἔχουν ἀντίληψη τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ ἐναντιώνονται στὶς τάσεις αὐτές», ὁμολογοῦσε ὁ Ὅσιος Παΐσιος. Ἡ σιωπὴ τὶς μέρες τοῦτες ποὺ οἱ δεδηλωμένοι ἄθεοι πολεμοῦν μὲ κάθε τρόπο τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, εἶναι συνενοχή.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς ἀναφέρει ὅτι «ἡ παιδεία εἰς τὴν πραγματικότητα σημαίνει φωτισμόν, τὸν φωτισμὸν διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸ Ὁποῖον εἶναι φορεὺς καὶ δημιουργός τῆς ἁγιότητος καὶ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς γνώσεως. Καὶ οἱ Ἅγιοι ἐπειδὴ εἶναι ἁγιασμένοι καὶ φωτισμένοι διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἀληθινοὶ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί».

Γιὰ τοῦτο ἐπέμενε ὅτι «ἄνευ τῶν Ἁγίων δὲν ὑπάρχουν ἀληθινοὶ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί, οὔτε ἀληθινὴ παιδεία ἄνευ ἁγιότητος», «ὅλη ἡ ἱστορία μᾶς καταδεικνύει σαφῶς ὅτι μόνον οἱ ἅγιοι ἦταν γνήσιοι διδάσκαλοι καὶ "φωτισταί", καὶ αὐτοὺς μόνο ἀναγνωρίζει ὁ λαός μας», «ἡ ἀληθινὴ παιδεία, ὁ ἀληθινὸς φωτισμός, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἁγιότητος».

Ἄθεοι ποὺ πρὶν δὲν ἐδέχοντο τὸ σεβασμὸ στὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου νὰ πιστεύει ὅ,τι θέλει, ξαφνικὰ ἀνακάλυψαν τὸν συγκρητιστικὸ πλουραλισμό. Θὰ ἐπαναλάβουμε αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Ὅσιος Παΐσιος πὼς «ὅσοι ἔχουν ἀντίληψη τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ ἐναντιώνονται στὶς τάσεις αὐτές», γιατὶ «μόνον ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ ἀληθινὸς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος• μόνον ἡ ἁγιότης εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς*».

*Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ἅγιορειτῶν Πατέρων Ἔνστασις κατὰ τοῦ Συμφώνου Ἐλευθέρας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ συναφείας, μεταξὺ τῶν ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου!

Δυστυχῶς «ἐνομιμοποιήθη» πλέον ἡ διαστροφή, ἡ ἀνωμαλία, ἡ ὁμοφυλοφιλία! Καὶ διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ἡ ἄγρωστις τῶν ἐντὸς τῆς Πατρίδος μας κακῶν, ἀντιθέων, ἀνηθίκων «νόμων» καὶ κατὰ πολλὰ ἀλγεινῶν περιστατικῶν καὶ βιωμάτων αὐξάνουν, καθὼς φαίνεται τὸ μέγεθος τῆς Ἀποστασίας καὶ στὸν ἱερὸν τόπον τῆς φιλτάτης Πατρίδος μας.

Πῶς ὁ θεοφιλής ποτὲ λαός μας, καὶ ὁ ἱερὸς ἡμῶν κλῆρος ἐπέτρεψαν, ὥστε νὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὴν Χώραν μας τέτοια ἀνείπωτα καὶ ἀδιανόητα «νομοσχέδια», τὰ ὁποῖα ἀπομακρύνουν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὸν δημόσιον βίον καὶ ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποδεχομένων αὐτά; Καὶ τὰ ὁποῖα δυσώδη «νομοθετήματα» ὡς ἀλληλένδετα ἀναλογικῶς καὶ ἀλληλοεξαρτώμενα μεταξύ των (λόγῳ τῆς κοινῆς των προελεύσεως ἐκ τῶν πονηρῶν πνευμάτων), ποιοῦν οὕτως ὥστε νὰ φανῆ πλέον ὁλοκάθαρα ὅτι βαίνομεν ταχύτατα πρὸς καιροὺς ἀποκαλυπτικούς, χαλεποὺς λίαν, καὶ ὅπου πλέον ἰσχύει τὸ ἀρχαῖον Πατερικὸν γνωμικόν· ὅτι «…ὁ σώζων σώζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, καὶ μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν…».

Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι δυστυχῶς, ἀβιάστως, ἀλλὰ καὶ ἀγνωμόνως ὡς πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀλληλοπαρασυρόμενοι ἐκ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος τῆς πνευματικῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀποστασίας, τοῦ ὑλισμοῦ, τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς χλιαρότητος, δὲν φαίνεται μᾶλλον νὰ ἀνησυχοῦν.

Ὑπάρχει καὶ ἀπαιτεῖται μεγίστη ἀναγκαιότης πλέον πληροφορήσεως, καθοδηγήσεως, καὶ ἐνημερώσεως ἐκ μέρους ὅλων τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, δι' ἀφύπνισιν, ἐγρήγορσιν, μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ λαοῦ μας εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐπιχαρῇ ἐν αὐτοῖς (καὶ ἐν ἡμῖν) ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν διάβολος, ὅστις ὡς λέων ὠρυόμενος ζητῶν τοῦ ἁρπᾶσαι καὶ καταπίῃ ψυχάς· ἀλλὰ νὰ ὑπερισχύσουν οἱ ἀειθαλεῖς καὶ ἀνεκτιμήτου πνευματικοῦ κάλλους θεῖες δωρεὲς τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Χώραν μας, καὶ διὰ νὰ μὴ γίνωμεν αἴτιοι καὶ στερηθῶμεν αὐτάς, ἕνεκεν τῶν ἁμαρτιῶν μας, διότι κατόπιν θὰ ἔχομεν πλέον νὰ κλαύσωμεν πικρῶς καὶ ἀνωφελῶς ὕστερον…

Φωνάζομεν, μετὰ ἀγωνιώδους θρηνητικῆς φωνῆς, πρὸς τὸν πιστὸν λαόν, καὶ πρὸς ὅλα τὰ πνευματικὰ τέκνα, τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας «Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου». Ἀπαιτεῖται συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος ἐγρήγορσις, ἐν τῷ πνεύματι τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ νὰ αὐξηθοῦν αἱ ἐκτενεῖς προσευχαί, αἱ δεήσεις, καὶ τὰ καυτὰ δάκρυα τῆς ἐν Χριστῷ μετανοίας, οὕτως ὥστε νὰ γίνῃ ἵλεως ἐν ἡμῖν, ὁ Πολυέλεος Κύριος καὶ ἵνα μὴ ἐπιτρέψῃ τι χειρότερον εἰς τὴν Πατρίδα μας, ἕνεκεν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τῆς ἀδιαφορίας μας.

Πρὸ διακοσίων καὶ ἑξήκοντα περίπου ἐτῶν, ὁ μακάριος Ἱερομάρτυς καὶ Ἐθνομάρτυς, **ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Κοσμᾶς ὁ ἐν Αἰτωλίᾳ γεννηθείς, καὶ ἐν τῇ Βορείᾳ Ἠπείρῳ μαρτυρήσας ἱεροπρεπῶς,** καὶ ἔχων τὸ θεοδώρητον χάρισμα τῆς προφητείας, ἀναμέσῳ τῶν ἑκατὸν ἑξήκοντα καὶ ἕξ περίπου προφητικῶν λογίων του, ὁ ἅγιος εἶχεν εἰπεῖ καὶ τὸ ἑξῆς προφητικὸν ρητόν· ὅτι δηλαδὴ «…ἀδελφοί μου Χριστιανοί, θὰ ἔλθῃ καιρός, ὅπου θὰ ἴδωμεν καὶ θὰ ζήσωμεν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα εἰς τὸν τόπον μας…» καὶ ἰδοὺ λοιπόν, δυστυχῶς πῶς ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου Πατρός.

Βλέπομεν καὶ συνιῶμεν τὰ Σημεῖα τῶν Καιρῶν, ἅτινα ἀλληλοδιαδόχως ἐμφανιζόμενα αὐξάνουν, ἀμαυρώνοντας οὕτως τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν τῶν ἐν Χριστῷ πολιτευομένων συνανθρώπων μας, πληρούμενα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐξ ἀμέτρου λύπης καὶ ἀπογοητεύσεως, ὥστε αἱ ψυχαὶ ἡμῶν νὰ δέωνται νυχθημερὸν θερμῶς καὶ μετὰ δακρύων, ὅπως συγκαταβήσεται ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐξ ἀμέτρου φιλανθρωπίας Αὐτοῦ, καὶ εἰ δυνατὸν νὰ παύσῃ πλέον τὸ κακὸν καὶ ἠθικὸν κατήφορον τῆς Χώρας ἡμῶν, καὶ ἐπιπλέον παρατείνῃ τὸ

ἔλεός Του ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τῶν ἐνασκουμένων, καὶ δεινῶς δοκιμαζομένων συμπατριωτῶν μας.

Τὸ πόσον φοβερὸν καὶ θανάσιμον ὑπάρχει τὸ πάθος αὐτὸ τῆς ὁμοφύλου συναφείας, καὶ τὸ ὁποῖον ἁμάρτημα ὑπερβαίνει σὲ βαρύτητα πασῶν τῶν ἄλλων παθῶν καὶ ἁμαρτημάτων, φανερώνεται σὲ πλεῖστα σημεῖα ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Γραφῶν. Αὐτὸ τὸ θανάσιμον ἠθικὸν ἀνόημα, καὶ γέννημα τῆς διαστροφῆς, δηλαδὴ ἡ ὁμόφυλος συνάφεια, ἐπέφερε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ἁμαρτωλῶν κατοίκων τῶν δύο πόλεων, τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, καταπυρπολώντας αὐτοὺς διὰ πυρὸς καὶ θείου, καὶ τὰ ὁποῖα ἔπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ὥστε πάντες ἐξεκαύθησαν, παρεκτὸς μόνον τοῦ Δικαίου Λὼτ μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ (Γένεσις ΙΘ΄).

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, στὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολήν του, λέγει ὅτι· «…μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ **οὔτε ἀρσενοκοῖται** οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι οὐ λοίδοροι, οὐχ ἁρπαγες **Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι…».** (ΣΤ΄, 9-10). Προφασίζονται οἱ ἄνθρωποι τῆς σήμερον πονηρᾶς Ὑδροχοϊκῆς ἐποχῆς, ὅτι ἐλεύθεροι εἰσὶν νὰ πράττουσιν ὅ,τι θέλουσιν. Ὅμως, δὲν ὑπολογίζουν ὅτι δὲν τοὺς συμφέρει πνευματικῶς καὶ σωτηριολογικῶς νὰ κάμουν ὅσα βούλονται, ἀφοῦ, μὲ τὰς ἐπιλογάς των αὐτάς, ἀρνούμενοι ν' ἀκολουθήσουν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τηρήσουν τὰς Θείας Αὐτοῦ ἐντολάς, οὕτως καὶ μετὰ θάνατον, ὅπου μέλλει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ Κρίσις, καὶ ἡ αἰώνιος τιμωρία καὶ ἡ κόλασις ἐπὶ τοὺς ἀμετανοήτους δεινῶς ἁμαρτήσαντας, μέλλουσιν νὰ κολάζωνται καὶ ἐκεῖνοι αἰωνίως. Ὁ Θεῖος Ἀπόστολος τονίζει πὼς **«…πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει·** πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος…» (Α΄ Κορ. ΣΤ΄, 12).

Ἡ ἀποστασία ἤδη ἐνεργουμένη ἐκ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, κορυφώνεται, καὶ ἡ κοινωνία μας ἔχει κατὰ πολὺ ἀλλάξει ἠθικῶς πρὸς τὸ χείριστον, ἀλλ' ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ παραμένῃ ἀκλόνητος, ἀκμαία, καὶ οὐδέποτε καταποντιζομένη, καὶ δὲν παρασύρεται οὐδέποτε, καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ, ἀλλὰ πάντοτε, ἀκόμη καὶ ὡς ἕνα μειοψηφικὸν λεῖμμα, θὰ συμπορεύεται ἕως τῆς Συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου μὲ τὸν Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου, τὸν Ἅγιον Τριαδικὸν ἡμῶν Θεόν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Μοναχισμὸς Της θὰ ἀποδεχθοῦν ὡς νόμιμον τὸ παρὸν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως λεγόμενον «Σύμφωνον Ἐλευθέρας Συμβιώσεως», καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ κάθε «νόμον» ὅπου ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν Νόμον τοῦ Τριαδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία θὰ τάσσεται ἀντίθετος, ὥστε καλὸν καὶ συμφέρον ἐστίν «πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις».

Ἡ Ὀρθοδοξία ἀποδέχεται μόνον τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Γάμου μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός, ὅπως ὁ Θεὸς εὐλόγησεν αὐτοῖς καθὼς λέγει: «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τὴν γῆν…».

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν μόνην σώζουσα Ἀλήθειαν καὶ Πίστιν, διότι δὲν δημιουργήθηκε ἐξ ἀνθρωπίνων συλλογισμῶν, φαντασιῶν καὶ φιλοσοφημάτων, ἀλλὰ ἐκπηγάζει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἕως καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου, ἡ Ἐκκλησία θὰ μαρτυρῇ τὴν σώζουσαν Ἀλήθειαν, θὰ κατηχῇ καὶ θὰ εὕχεται, ὅπως ἔλθωσιν πάντες εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας.

Καλὸν εἶναι, **οἱ ἐν τῷ κόσμῳ Χριστιανοί, νὰ μὴ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς ἑαυτούς των, νὰ παρασύρωνται ἐκ τῶν διεφθαρμένων συνειδήσεων, τῶν πνευμάτων καὶ σκοτεινῶν διανοιῶν τῶν Ἀρχόντων καὶ κυβερνητῶν τῆς Χώρας μας, οἵτινες ἐνομοθέτησαν τὸ παρὰ φύσιν,** τὸ ἄκρως βλαβερόν, διαστροφικόν, ἀνώμαλον καὶ ἀφύσικον, δηλαδὴ τὴν ὁμόφυλον συνάφειαν.

Καὶ ἄν οἱ Ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, ἐπιθυμοῦν μίαν ζωὴν μὲ ἀπόλυτον ἀποκλεισμὸν τοῦ Θεοῦ, τῶν θείων Νόμων καὶ Ἐντολῶν Του, οἱ Χριστιανοὶ θὰ πρέπῃ νὰ μὴ τοὺς πιστεύουν, καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ νὰ κάμουν τὴν προσωπικόν τους ἀγῶνα, διὰ τῆς διηνεκοῦς μετανοίας, προσευχῆς καὶ τῶν δακρύων, καὶ νὰ φροντίζουν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των.

Αὐτὸς ὁ «Νόμος» τοῦ Συμφώνου Ἐλευθέρας Συμβιώσεως, εἶναι μία βόμβα στὰ θεμέλια τοῦ ἱερωτάτου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, καὶ μία προσεχὴς διάλυσίς της. Διὰ τοῦτο καὶ πάλιν λέγομεν «Στῶμεν Καλῶς», «στῶμεν μετὰ φόβου»…

Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ προοδεύσῃ ἡ Χώρα μας καὶ ἡ κοινωνία ὁλόκληρος, ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ τελεία ἀνευθυνότης, ἡ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ δεσμεύσεις ἐκ μέρους τῶν ἀτόμων ἐκείνων, τῶν ἀποδεξαμένων καὶ βιώντων ἐν τῇ πράξει τὸ λεγόμενον Σύμφωνον Ἐλευθέρας Συμβιώσεως. Καὶ μετὰ βαθυτάτης θλίψεως, ἐντόνου προβληματισμοῦ, παρατηροῦμε πὼς ἀντὶ οἱ κυβερνῶντες καὶ οἱ ὑπεύθυνοι νὰ βοηθήσουν τὰ ἄτομα αὐτά, ὥστε νὰ κατανοήσουν τὴν διαστροφήν των καὶ νὰ μετανοήσουν, γνωρίζοντάς τους τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθειαν καὶ σωτηρίαν, ἐν τούτοις, μὲ τὰ νομοσχέδια αὐτὰ τοὺς ὠθοῦν, καὶ τρόπον τινὰ τοὺς ἐπιβραβεύουν διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιλογῆς των, οὕτως ὥστε ἐπέρχεται ταχέως ἡ ἀνατροπὴ τῆς φυσικῆς τάξεως, τῆς δημιουργηθείσης ἐκ τῆς θείας προσταγῆς καὶ φιλανθρωπίας. Καλῶς ὁ Ἅγιος Προφ. Ἠσαΐας λέγει· «…οὐαί, οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν πονηρόν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκύ, καὶ τὸ γλυκὺ πικρόν…». (Ἡσ. Ε΄, 20-21).

Εὐχόμεθα ταπεινῶς καὶ ὀλοψύχως καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοὺς ἡμῶν, νὰ μένουν πιστοὶ εἰς τὸν Χριστόν, νὰ Τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τηροῦν τὸν θεῖον Νόμον καὶ τὰς Αὐτοῦ ἐντολάς, πάντοτε προσευχόμενοι καὶ ἐλπίζοντες εἰς Ἐκεῖνον μόνον, καὶ μὴ ἀκούοντες τὰς συγχρόνους σειρήνας, ὥστε ἐν τῇ ὑπομονῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ μετανοίᾳ, καὶ προσευχῇ, νὰ τύχωσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ σωτηρίας τῶν ἀθανάτων ψυχῶν των, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἀμήν.

† Ἁγιορεῖται Πατέρες

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώσεων

Κοινωνιολογικὴ προσέγγισις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι τῶν πολέμων

Κύριε Διευθυντά,

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν»: Μὲ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν ὁ Χριστὸς βελτιώνει τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ποὺ ἔλεγε «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου». Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχει τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέν: «μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματθ. ε' 7,17).

Στὸ ἄκουσμα ὅμως «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» πολλοὶ δυσανασχετοῦν, δυσπιστοῦν, ἀμφιβάλλουν ἂν εἶναι στὴν πράξη δυνατὴ ἡ ἐκπλήρωση τῆς ἐντολῆς αὐτῆς.

Ὁ Ἀριστοτέλης, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ κοινωνία στηρίζεται στὶς φιλικὲς σχέσεις τῶν μελῶν της, ἔλεγε ὅτι μὲ τὸν ἐχθρὸν δὲν δέχεται κανεὶς οὔτε συνοδοιπόρος νὰ εἶναι («ἡ γὰρ κοινωνία φιλικὸν οὐδὲ γὰρ ὁδοῦ βούλονται κοινωνεῖν τοῖς ἐχθροῖς»-ΠολιτικάΔ'§ 1295ο-23).

Χρειάζεται ἑπομένως ἀρκετὴ σκέψη καὶ περίσκεψη γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος τῆς πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀγάπης.

Τὸ Εὐαγγέλιο στηρίζεται στὸ πνεῦμα τῆς θυσίας πρὸς τὸν συνάνθρωπο, ἀκόμα καὶ πρὸς τὸν ἐχθρόν, στὸ πνεῦμα ποὺ ἁρμόζει ἄλλωστε καὶ στὴν κοινωνικὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ἔννοιαν τοῦ πλησίον βρίσκομε στὴν παραβολὴν τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη. Κατὰ τὴν παραβολὴν αὐτὴν ἐνῷ πέρασαν κοντὰ ἀπὸ τὸν ληστευθέντα καὶ κακοποιηθέντα ἕνας ἱερέας καὶ ἕνας λευΐτης, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔδειξαν ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν, μόνο ὁ καλὸς Σαμαρείτης θεωρήθηκε πλησίον γιὰ τὸν ληστευθέντα, γιατί αὐτὸς ἦταν «ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ» (Λουκ. ι΄ 30 - 37).

Μὲ τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Χριστὸς θέλει νὰ καταπολεμήσει τὴν ἀχαριστίαν, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὸ ποὺ καὶ σήμερα λέγεται «οὐδείς ἀγνωμονέστερος τοῦ εὐεργετηθέντος». Αὐτὴν τὴν ἀγνωμοσύνην σὲ ὅλη της τὴν φρικαλεότητα ἔδειξε καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εὐεργέτησε μὲ τὰ θαύματά του πάμπολλους ἀπὸ τὰ πλήθη ποὺ προσήρχοντο στὰ κηρύγματά του, τελικὰ ἐσταυρώθη κατ' ἐπιθυμίαν αὐτῶν.

Ἐφόσον λοιπὸν σκοπὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ πάθη εἶναι ἡ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν διατήρηση τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης καὶ ἡ ἄνοδος τῆς ἠθικῆς στάθμης τῆς κοινωνίας μέσῳ τῆς ἀρετῆς, ἕπεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ποὺ δημιουργοῦν οἱ πόλεμοι ἐν γένει (καὶ οἱ οἰκονομικοὶ πόλεμοι), οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον βλάπτουν τὸ κράτος ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξαφάνιση αὐτοῦ ἐπιδιώκουν μὲ συνέπεια νὰ καθίσταται ἀδύνατο πλέον νὰ πραγματοποιεῖ τὸν βασικὸν σκοπὸν τῆς ὕπαρξής του, ποὺ ὅπως εἴπαμε εἶναι ἡ εὐδαιμονία τῶν πολιτῶν του, δέν περιλαμβάνει καὶ τὴν κατηγορίαν αὐτὴ τῶν ἐχθρῶν καὶ κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι ὀρθῶς ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὰ ὅπλα στοὺς ἀμυντικοὺς πολέμους καὶ στοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγώνας ὅπως ἦταν καὶ ὁ ἀγώνας τοῦ 1821.

Γεώργιος Ἀγγελόπουλος

Ἐπίτιμος Πρόεδρος Ἐφετῶν

Ἔπεται δικαίωμα υἱοθεσίας εἰς ὁμοφύλους;

Κύριε Διευθυντά,

Μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ συμφώνου συμβίωσης τῶν ὁμοφύλων, προφανῶς θὰ ἀκολουθήσει καὶ ἡ παραχώρηση δικαιώματος υἱοθεσίας στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση, ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁ πρωθυπουργός, κ. Τσίπρας, ζήτησε δημοσίως συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ὁμοφυλόφιλους γιὰ τὴν καθυστέρηση τῆς ψήφισης αὐτοῦ τοῦ ἀπαράδεκτου νομοσχεδίου, ποὺ προσβάλλει ἄμεσα τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖο καὶ καταδικάζει ἀπερίφραστα τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι «μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν» (Ρωμ. α΄ 26, 27). Καθὼς ἐπίσης προσβάλλει ἐξίσου καὶ τὸν νομικό μας πολιτισμό, ποὺ θεωρεῖ ὡς ἔγκλημα τὴν ἀσέλγεια παρὰ φύση (Π.Κ. ἄρθρ. 347).

Ἤδη ἡ ἀνομία καὶ ἡ διαστροφὴ ἔγινε νόμος τοῦ Κράτους, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται, ἐνῶ θὰ μποροῦσαν νὰ διευκολύνουν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἄλλον τρόπο καὶ ὄχι νὰ ταυτίσουν τὸ σύμφωνο τῆς σχέσης τῶν ἀνώμαλων προσώπων μὲ τὸ ἱερὸ μυστήριο τοῦ γάμου.

Θὰ μποροῦσε ἡ Κυβέρνηση νὰ προβλέπει μὲ νομοθετικὴ ρύθμιση - π.χ. ἕνα «σύμφωνο συμβίωσης» μὲ συμβολαιογραφικὴ πράξη- ἔτσι ὥστε νὰ κατοχυρώνεται καὶ νομικὰ τὸ θεμελιῶδες καὶ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ καθενὸς νὰ διαμορφώνει ἐλεύθερα τὴ ζωή του καὶ νὰ ἐπιλέξει ἄν, πότε καὶ μὲ ποιὸν ἢ ποιὰ θὰ περάσει τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

Τέλος, σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ «δικαίωμα» τῆς υἱοθεσίας, ποὺ ἐπικαλοῦνται καὶ στ

Ἐπανοικοδόμησις τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὡς Ἀμερικανικοῦ Πανθέου;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ου 2001, ὅταν ὁ Νότιος ἐκ τῶν διδύμων Πύργων κατέρρευσε. «Ἔκλαιγα σὰν μωρό», ἀνέφεραν ὅτι εἶπε ὁ π. Ρώμας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ διαφωνοῦσε: «Εἶναι σὲ κατάσταση μετάβασης, ἀλλὰ ὄχι ἐξάλειψης», εἶπε γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο. Αὐτὴ ἡ «δημιουργικὴ» ἔκφρασή του ἀντικατοπτρίζει μία θλιβερὴ πραγματικότητα: ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἔχει πράγματι δώσει τὴ θέση της στὸ νέο Ἐθνικὸ Προσκύνημα Ἁγίου Νικολάου. Παρακαλῶ, διαβάστε το ξανά: ἡ παλιὰ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἔχει πράγματι δώσει τὴ θέση της στὸ νέο Ἐθνικὸ Προσκύνημα Ἁγίου Νικολάου. Εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε ὄχι, ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τὴ θέση της σὲ ἕνα Προσκύνημα. Ἔφυγε τὸ «Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία». Ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει εἶναι ἕνα ἀπροσδιόριστο Προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κάποιος ὅτι ἡ Λιμενικὴ Ἀρχὴ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ Νιοὺ Τζέρσεϊ ἦταν πολὺ γενναιόδωρη ποὺ δέχτηκε νὰ κρατήσει τὸ ὄνομα «Ἅγιος Νικόλαος». Τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἐπίσης ἀνέφεραν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος δήλωσε ὅτι «δὲν ὁραματίζεται μόνο τὴν ἐπανοικοδόμηση μιᾶς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας στὶς παλιὲς διαστάσεις (22-πρὸς-55-πόδια), ἀλλὰ κάτι περισσότερο: Ἕνα ἱερὸ μνημεῖο ἀνοικτὸ σὲ ὅλους τοὺς ἐπισκέπτες».

«Ὑπάρχει ἡ συναρπαστικὴ δυνατότητα νὰ ἔχει κάτι ἐπιπλέον», πρόσθεσε, «τὴν ἐνίσχυση καὶ τὴ διεύρυνση τῆς λειτουργίας του ἀπὸ ἀμιγῶς ὀρθόδοξη λειτουργικὴ ἐκκλησία σὲ ἕνα παροχέα συμβουλῶν, ὑποστήριξης καὶ διαθρησκειακῆς συνάντησης».

Νομίζω ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ τὰ πεῖ ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ οἰκονομήσει τὴν κατάσταση. Παρόλα αὐτά, οἱ δηλώσεις του εἶναι πραγματικὰ ἀνησυχητικές. Παραθέτω μία ἄλλη ἀπὸ τὶς δηλώσεις του: «Μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ... θὰ ἀνυψωθεῖ σύντομα ὡς ἕνας ἔνδοξος φοίνικας, ὡς Ἐθνικὸ Προσκύνημα καὶ τόπος προσκυνήματος γιὰ τὸ ἔθνος μας. Θὰ εἶναι ἕνας τόπος πίστεως, ἕνας τόπος εἰρήνης καὶ ἕνας τόπος παρηγοριᾶς καὶ ἐλπίδας».

Πόσο θαυμάσιο!!! Τώρα, ὄχι μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ κάθε ὁμολογίας, καὶ στὴν πραγματικότητα οἱ ἄνθρωποι σχεδὸν κάθε θρησκείας θὰ μποροῦν νὰ συρρέουν, γιὰ νὰ κάνουν τὶς προσευχές τους, Μουσουλμάνοι, Μπαχαΐ, Βουδιστές, Ἰνδουιστὲς ἢ Ταοϊστές. Ἀκόμα καὶ σαμάνοι, σατανιστὲς καὶ ἄθεοι θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτοι...

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι νὰ δημιουργήσει ἕνα χῶρο, στὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ ἐπισκέπτες θὰ αἰσθάνονται εὐπρόσδεκτοι. Ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ αἰδεσιμώτατος Mark Arey, δήλωσε:

«Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ παραθέσω λόγια τοῦ Ἰησοῦ, 'Τὸ σπίτι μου θὰ ὀνομάζεται οἶκος προσευχῆς γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους'. Θὰ εἶναι ἀνοικτὸς σὲ ὅλους: πιστούς, ἀπίστους, Ὀρθόδοξους Χριστιανούς, ἄθεους. Ὅποιος κι ἂν εἶσαι, αὐτὸς εἶναι ἕνας χῶρος ποὺ θὰ μπορεῖς νὰ ἔρθεις καὶ νὰ βρεῖς κάποια παρηγοριὰ διαλογιζόμενος».

Θεωρῶ ὅτι ἡ κατανόηση ἀπὸ τὸν π. Arey τῶν λόγων τοῦ Κυρίου (ὅπως ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ) εἶναι μία στρέβλωση καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογή. Ὁ Εὐαγγελιστὴς (Μάρκος 11,1) παραθέτει τὸν προφήτη Ἠσαΐα (56,7), ὁ ὁποῖος προσβλέπει σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ὄχι μόνο οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη ποὺ θὰ ἔχουν ἀποδεχθεῖ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ θὰ εἶναι ἑνωμένοι μὲ τὸν Κύριο, θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ ἱερὸ βουνό Του νὰ προσφέρουν ἀποδεκτὲς προσφορὲς καὶ θυσίες.

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει νὰ προσκαλεῖ καὶ νὰ καλεῖ τοὺς «ἄλλους σ΄ Αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἤδη συγκεντρωθεῖ» (Ἠσ 56,8, βλέπε ἐπίσης Ἰεζ. 34,6,12), ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ἱδρυτής της (βλ. Ἰωὰν 10,16), ὁ ὁποῖος θέλει νὰ φέρει στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ὅλα τὰ διασκορπισμένα πρόβατα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι δεκτικοὶ στὸ «ἀκούσουν τὴ φωνὴ Του» (Ἰωὰν 10,4) καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἔτσι ὥστε νὰ μποροῦν νὰ γίνουν ἕνα. «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» (1 Τίμ. 3,15), ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀποδεχθεῖ τὸν Χριστό, καὶ ἔχουν γίνει μέλη τοῦ Σώματός Του. Σὲ μία τέτοια σύναξη τί χῶρος ὑπάρχει γιὰ «ἀπίστους» καὶ «ἀθέους»;

Στὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ τρέχοντος ἔτους (5η Ἰανουαρίου 2016) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μίλησε γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ποὺ ἀναμένεται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μνημεῖο στὸ Σημεῖο Μηδέν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἐπισκεφθοῦν ἐπίσης τὸ Προσκύνημα. Θὰ προσφέρει, εἶπε, μία μεγάλη εὐκαιρία γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, γιὰ νὰ δώσει τὴ μαρτυρία τῆς πίστεώς μας σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Πρόκειται νὰ συμβεῖ ὄντως αὐτό; Φοβᾶμαι πὼς ὄχι, καὶ προσεύχομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου νὰ ἀποδειχθῶ λανθασμένος.

Πηγαίνοντας πίσω στὰ λόγια τοῦ π. Arey (ποὺ ἀντικατοπτρίζουν ἐκεῖνα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου), εἶναι «παρηγοριὰ διαλογισμοῦ» αὐτὸ ποὺ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας θέλει νὰ προσφέρουμε στοὺς ἀνθρώπους; Εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, γιὰ τὸ ὁποῖον οἰκοδομεῖται αὐτὸς ὁ πανθεϊστικὸς ἢ μᾶλλον οὐμανιστικὸς ναός; Ἀνταγωνιζόμαστε τὴ γιόγκα καὶ τὶς Ἀνατολικὲς θρησκεῖες; Ἀνήκουμε πλέον στὶς δράσεις αὐτοβοήθειας γιὰ τὴν ἀνακούφιση τοῦ στρές, φέρνοντας γαλήνη στὴ ζωή μας, βρίσκοντας τὸν ἐσωτερικὸ ἑαυτό μας, ἀναζητώντας ἐμπειρίες καὶ αἰσθήσεις, καὶ τὰ συναφῆ; Ἐὰν εἴμαστε, θὰ εἶναι καλύτερα ἂν ὁ ναὸς αὐτὸς δὲν ὁλοκληρωθεῖ ποτέ, γιατί δὲν θὰ ἔχει καμία ὁμοιότητα μὲ τὴν Ἐκκλησία, καὶ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀπώλεια ἀντὶ στὸ Χριστό, ὁ Ὁποῖος εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Κάτι ἀκόμα: ὁ σχεδιασμὸς τῆς ἐξωτερικῆς ὄψης τῆς Ἐκκλησίας μοιάζει μόνο ἀμυδρὰ μὲ τὸν περίφημο ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸ στὴν Κωνσταντινούπολη. Στὴν πραγματικότητα, μοιάζει περισσότερο μὲ τὴ Μεγάλη Ἐκκλησία ὡς ἔχει σήμερα, ἐπειδὴ οἱ τέσσερις ὀγκώδεις πυλῶνες γύρω του μοιάζουν μὲ τοὺς μιναρέδες.

Ἀκόμα μερικὰ ἐρωτήματα ποὺ ἐγείρονται: Πρόκειται ὁ τροῦλλος νὰ κοσμεῖται μὲ ἕνα μικροσκοπικὸ σταυρό, ὅπως φαίνεται στὸ μοντέλο, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι σχεδὸν ἀόρατος; Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ ἐσωτερικό, δὲν ἔχω δεῖ κανένα σχέδιο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐμφανίστηκε στὸ BBC σὲ σύντομο βίντεο, ἀλλὰ ἔχω σοβαρὲς ἀμφιβολίες ὅτι θὰ διαμορφωθεῖ μὲ λαμπρὰ ψηφιδωτὰ καὶ τοιχογραφίες τῆς Ἁγίας Σοφιᾶς καὶ τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τῆς Χώρας (καὶ πάλι, ἐλπίζω νὰ ἀποδειχθῶ λανθασμένος).

Οἱ Ὀρθόδοξοι ποὺ στέλνουν τὶς δωρεές τους, πιστεύουν ὅτι τὰ χρήματά τους πηγαίνουν στὴν ἀνέγερση μιᾶς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας, καὶ ὄχι ἑνὸς οἰκουμενιστικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ ναοῦ. Τὸ ὄνομα ποὺ ἐμφανίζεται στὴν ἱστοσελίδα τῆς Φιλοπτώχου (πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο κουμπὶ γιὰ δωρεὲς) ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ Ἐθνικὸ Προσκύνημα στὸ Παγκόσμιο Κέντρο Ἐμπορίου». Τὸ ἴδιο ὄνομα ἐμφανίζεται δύο φορὲς κάτω ἀπὸ αὐτό. Βρίσκω τὸ ὄνομα, Ἐθνικὸ Προσκύνημα Ἁγίου Νικολάου, νὰ εἶναι μία προδοσία τῆς ἐμπιστοσύνης τους.

Στὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου 2014, ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς ἔτρεξε ἕνα ἄρθρο μὲ τίτλο, «Ὁ Ἀμερικανικὸς Παρθενώνας μας». Ἔχω ἕνα πιὸ κατάλληλο ὄνομα γιὰ αὐτόν: «Τὸ Ἀμερικανικό μας Πάνθεον»...

Εὐλογημένη ἡ πολιτική Συμμαχία τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν λαῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τό Βλαδιβοστόκ (στήν Ὀρθόδοξη Ρωσική Ἄπω Ἀνατολή), αὐτή εἶναι ἡ ρίζα, ἡ πηγή τῆς κακοδαιμονίας μας. Καί δικαιολόγησε τή γνώμη του λέγοντας πώς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κρατάει τούς ἀνθρώπους σέ νηπιακή κατάσταση, τούς διδάσκει νά ἀδιαροῦν για τό παρόν καί τήν ἱστορία καί τούς στρέφει τήν προσοχή σέ μιά μετά θάνατον ἀνύπαρκτη αἰώνια ζωή. Λοιπόν, τί ἔχουμε νά ἀντιτάξουμε ἐμεῖς οἱ χριστιανοί στή δριμεῖα αὐτή κατηγορία πού ἐξαπέλυσε ἐναντίον μας ὁ φιλόσοφος Ράμφος;

Ὁ κύριος Ράμφος, ὡς παλιός Μαρξιστής καί νῦν ἀκραιφνής Ἀριστερο- Δεξιός Ἐκσυγχρονιστής, περιφρονεῖ ἢ μᾶλλον ἀρνεῖται τήν ἐπέκεινα τοῦ τάφου ἀληθινή ζωή. Γιατί ὅμως τοῦ προσῆψα τήν περίεργη αὐτή προσωνυμία («Ἀριστερο -Δεξιός Ἐκσυγχρονιστής»); Διότι ἡ Ἐκσυγχρονιστική («Διαφωτισμένη») Δεξιά καί ἡ Ἐκσυγχρονιστική («Διαφωτισμένη») Ἀριστερά συμπλέουν πλήρως, τόσο ἰδεολογικά (φιλοσοφικά) ὅσο καί πολιτικά, ὅπως περίτρανα τό ἀποδεικνύει ἡ ἀπό ἀμφοτέρους ὑπερψήφιση, στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, τοῦ τερατώδους, τοῦ βδελυροῦ συμφώνου συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων. Ἐλπίζω πάντως ὁ Στέλιος Ράμφος νά τάσσεται ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ σατανικοῦ συμφώνου.

Ἐπειδή ὁ κύριος Ράμφος μέμφεται τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιά ἀπόδραση ἀπό τήν ἱστορική πραγματικότητα καί φυγή πρός μιάν ἀπατηλή μεταϊστορική –οὐράνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, θά τοῦ ἀπαντήσω κατ' ἀρχήν μέ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα ἀπό τήν ἐπίγεια, τήν ἐγκόσμια ἱστορία: Στόν Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, στόν ἀποκαλούμενο ἀπό τούς ὁμόδοξους Ρώσους ἀδελφούς μας Μεγάλο Πατριωτικό πόλεμο, ἡ Συμμαχία τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐναντίον τοῦ Ναζιστικοῦ καί Φασιστικοῦ Ἄξονα ἔδωσε βροντερό ἀλλά καί αἱματοβαμμένο ἱστορικό παρόν: Εἰκοσιπέσσερα ἑκατομμύρια Ρῶσοι νεκροί, ἕνα ἀληθινό ὁλοκαύτωμα ἦταν ἡ γιγαντιαία προσφορά θυσίας τοῦ ἡρωϊκοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ στόν ἱερό ἀγώνα ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας. Τό ἴδιο μεγαλειώδης καί ταυτόχρονα μαρτυρική ἦταν ἡ προσφορά στόν ὑπέρ πάντων ἀγώνα καί τῶν ἄλλων δύο πνευματικά καθυστερημένων, κατά Στέλιο Ράμφο, Ὀρθοδόξων λαῶν: ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων και τῶν Σέρβων ἤ Νοτιο-Σλάβων. Οἱ Σέρβοι πολέμησαν γενναῖα ἐναντίον τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν τῆς πατρίδας τους, ἐνῶ ὀκτακόσιες χιλιάδες Σέρβοι σφαγιάστηκαν ἀπό τούς αἱμοβόρους Γερμανούς καί τούς φανατικούς Κροάτες συνεργάτες τους, τούς διαβόητους Οὐστάσι. Ὅσο γιά τήν ἀνυποχώρητη ἀντίσταση τοῦ λαοῦ μας, ἡ Ἱστορία βοᾶ: Οἱ συμπατριῶτες μας πού ἔπεσαν ὑπέρ πατρίδος ἦσαν, ἀναλογικά μέ τόν πληθυσμό της, οἱ περισσότεροι ἀπό τήν κάθε ἄλλη χώρα πού ἔλαβε μέρος, ἀμυνόμενη ἀσφαλῶς, στόν Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο.

Καί βέβαια ἡ στρατιωτική αὐτή Συμμαχία τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν μας ἦρθε ὡς φυσική συνέπεια τῆς κοινῆς Ὀρθόδοξης Πίστης μας. Διότι ἡ Ἐκκλησία μας πού δέεται θερμῶς ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εἶναι αὐτή πού εὐλογεῖ καί τά ὅπλα, σέ περίπτωση δίκαιου ἀμυντικοῦ πολέμου. Ἡ Συμμαχία ἑπομένως τῶν Ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν λαῶν, δέν εἶναι μόνο συμμαχία πνευματική- ἐπουράνια- μεταφυσική («αἰώνια κοινωνία ἀγάπης ἐν Χριστῷ»), ἀλλά (πρέπει νά) εἶναι καί συμμαχία ὑλική- ἐγκόσμια- πολιτική καί, ὅταν δεχθοῦμε ἐχθρική ἐπίθεση, καί στρατιωτική.

Καί ἄς ἔρθουμε τώρα στά θεολογικά: Ἀλήθεια πῶς συμπέρανε ὁ Στέλιος Ράμφος ὅτι ἡ ἀληθινή, τουτέστιν ἡ Ὀρθόδοξη πίστη κηρύσσει τήν ἄρνηση τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας; «Ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» μᾶς παραγγέλνει νά ζητοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν ἀτελεύτητη (οὐράνια) Βασιλεία Του (Ματθ. 6,33), μαζί ὅμως μᾶς διδάσκει νά Τοῦ ζητοῦμε νά μᾶς δίνει καί «τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον» (Ματθ. 6,11). Δέν ἀποκηρύσσει ὁ Κύριος τά ὑλικά ἀγαθά («τόν ἄρτον» (Ματθ. 4,4 Λουκ. 4.4), καταδικάζει ὅμως τήν ὁλοκληρωτική, τήν ἀπόλυτη προσκόλληση τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτά. Οἱ Χριστιανοί δέν περιφρονοῦμε τόν κόσμο καί τήν ἱστορία, βλέπουμε ὅμως τόν παρόντα κόσμο μέσα ἀπό τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητας («τῆς εὐλογημένης Βασιλείας τῆς Ἁγίας Τριάδας»). Οἱ χριστιανοί δέν εἴμαστε Μανιχαῖοι ἤ Ἀπωανατολίτες (Ἰνδουϊστές, Βουδδιστές), ὥστε νά ἀποστρεφόμαστε ὡς κακή καί βδελυρή τήν ἐπίγεια («τήν ἐνσώματη») ζωή, ἀλλά οὔτε ἀγαπᾶμε ὑπερβολικά ἤ προσκολλόμαστε μέ πάθος στίς φευγαλέες καί θνησιγενεῖς ἡδονές αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πρᾶγμα πού κάνουν οἱ Ὑλιστές, οἱ Ἄθεοι καί οἱ θρησκευτικά ἀδιάφοροι («οἱ ἐκκοσμικευμένοι») συνάνθρωποί μας. Τήν ἀλήθεια αὐτή ἐκφράζει παραστατικά ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολίτης μας Χρυσόστομος, λέγοντας: «Οἱ Χριστιανοί συμμετέχουμε στό τραπέζι τῆς ζωῆς, ὄχι ὅμως στό ξέφρενο συμπόσιο», δέν συμμετέχουμε δηλαδή «σέ κώμους(=στά ξέφρενα καί ἀμαρτωλά φαγοπότια), μέθας, κοίτας(=στίς σαρκικές ἁμαρτίες) καί ἀσελγείας», ὅπως κατά κύριο λόγο (σέ «πάθη ἀτιμίας»), στήν παρά φύσιν ἀσέλγεια (Ρωμ. 1, 26-27) τῆς θεομίσητης ὁμοφυλοφιλίας, οὔτε εἴμαστε ἐριστικοί καί ζηλόφθονες, πολλῷ δέ μᾶλλον δέν εἴμαστε μνησίκακοι (Ρωμ. 13,13), ἐπικυρώντας ἔτσι ὁ Μητροπολίτης μας μέ τήν δική του «σφραγίδα» τά θεόπνευστα λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί ἀπολαμβάνουμε τά ἀγαθά τοῦ κόσμου τούτου («χρώμεθα τῷ κόσμῳ»), ἀλλά δέν τά χαιρόμαστε ἐνάντια στόν νόμο τοῦ Θεοῦ («ἀλλ' οὐ καταχρώμεθα τῷ κόσμῳ» (Α΄ Κορ. 7,31). Αἰτιολογεῖ δέ τήν Ὀρθόδοξη αὐτή στάση ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος ἐπισυνάπτοντας πώς, δέν προσκολλόμαστε δουλικά («παρά λόγον κατάχρησή τους») στίς φθαρτές καί μάταιες ἡδονές τοῦ παρόντος κόσμου, ἐπειδή «παράγει», πού πάει νά πεῖ παρέρχεται, εἶναι φευγαλέο καί πρόσκαιρο «τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α΄ Ἰωάν. 2,17). Στήν ἴδια ἀκριβῶς γραμμή τῆς «κατά τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ», δηλαδή τῆς νόμιμης ἀπόλαυσης τῶν ἡδονῶν αὐτῆς τῆς ζωῆς καί βεβαίως ὄχι τῆς παρά λόγον ἐφάμαρτης εὐχαρίστησής τους στοιχίζεται, πολεμώντας μέ σφοδρότητα κατά τῶν αἱρετικῶν Μανιχαίων πού ἀπέρριπταν μετά βδελυγμίας τά εὐλογημένα ἀπό τόν Θεό ἐγκόσμια ἀγαθά (βρώση κρέατος, πόση οἴνου καί κυρίως τόν κατά Χριστόν νόμιμο γάμο), στοιχίζεται λοιπόν καί ὁ φιλοσοφικότατος Ἅγιος Μάξιμος. Γράφει χαρακτηριστικά: «Κακό δέν εἶναι τό φαγητό καί τό ποτό ἀλλά ἡ λαιμαργία (ἡ κοιλιοδουλεία), οὔτε εἶναι βδελυρός (ἀκάθαρτος) καί ἀπόβλητος ὁ γάμος ἀλλά ἡ πορνεία, οὔτε τά γήϊνα (ἀπο)κτήματα, τά χρήματα εἶναι μεμπτά ἀλλά μεμπτή εἶναι ἡ φιλαργυρία, ἡ φιλοκτημοσύνη».

Τέλος, τήν στάση αὐτή τῆς σύμφωνης μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἀπόλαυσης τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν ἐκφράζει μέ τρόπο λίαν εὔγλωττο τό ἑξῆς ἱστορικό ἀνέκδοτο: Παλιά στή Γαλλία, ἐπί ἀλαζονικοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄, παρακάθησαν σέ δεῖπνο ὁ περίφημος «Διαφωτιστής» Βολταῖρος καί ὁ λόγιος Ἕλληνας κληρικός Εὐγένιος Βούλγαρις, ἀρχιεπίσκοπος Σλαβωνίου καί Χερσῶνος, στή Ρωσία καί μεταφραστής τοῦ Βολταίρου. Ἦταν ἡμέρα νηστήσιμη καί ὁ Ἕλληνας κληρικός ἀπέφευγε νά τρώει ἀρτήσιμα φαγητά. Τό παρατήρησε αὐτό ὁ Βολταῖρος καί ἔσπευσε νά εἰρωνευθεῖ τόν Εὐγένιο Βούλγαρι ὅτι δέν ἀπολαμβάνει τή ζωή του, ἐπειδή πιστεύει στόν Θεό καί στήν μετά θάνατον ζωή. Ἀλλά ὁ σπουδαῖος Ἕλληνας λόγιος μέ ἐτοιμότητα τοῦ ἀπάντησε: «Ἀδελφέ μου, μέ εἰρωνεύεσαι, ἐπειδή νηστεύω καί ἔτσι δέν χαίρομαι αὐτή τήν ζωή. Μάθε ὅμως πώς, ἄν μέν ἐγώ ἔχω δίκιο καί ὑπάρχει Θεός καί αἰώνια ζωή, τότε ἐγώ λίγα πράγματα ἀρνοῦμαι καί ἀπολαμβάνω τά πάντα στή ζωή μου, ὅπως ἀκριβῶς τά ἀπολαμβάνεις καί ἐσύ. Νά, σήμερα στεροῦμαι, λόγω τῆς νηστείας, τήν ἡδονή τοῦ φαγητοῦ, αὔριο ὅμως μπορῶ νά φάω ἀπό ὅλα. Ἐάν ὅμως ἐσύ ἔχεις ἄδικο καί ἐγώ ἔχω τό δίκιο, ὁπότε ὑπάρχει Θεός καί πραγματικά ὑπάρχει ἡ ἄλλη, ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωή, τότε ἐγώ μέν, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, θά τήν κερδίσω αὐτή τήν μακάρια καί ἀθάνατη ζωή. Ἐσένα ὅμως, ἀδελφέ μου, ποιά θά εἶναι ἡ αἰώνια προοπτική σου, ποιό θά εἶναι ἀλήθεια τό αἰώνιο μέλλον σου, ἐκείνη τήν φοβερή ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, πού ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός θά ἔρθει μετά δόξης καί πάλι στήν γῆ «κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς»;

Στήν βαθειά Ὀρθόδοξη Ρωσική κινηματογραφική ταινία «Τό νησί», ὁ πρωταγωνιστής, μοναχός Ἀνατόλιος, πού ἔγινε Ἅγιος, ἐπανειλημμένα λέει, γιά κάποια σοβαρά γεγονότα στή ζωή μας, πώς ἦταν θέλημα Θεοῦ νά γίνουν, νά συμβοῦν αὐτά: «Ἦταν προορισμένα νά γίνουν». Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι τό κείμενο αὐτό, ἄν καί ἐγώ τό ἔγραψα (!), ἦταν προορισμένο (ἀπό τόν Θεό) νά γραφτεῖ. Κλείνοντας θά ἤθελα νά ζητήσω συγγνώμη ἀπό τόν ἀγαπητό κύριο Ράμφο, γιά τήν ἀρχική εἰρωνεία μου.

Ἀλλοίωσις πληθυσμοῦ εἰς τὴν Θράκην;

Ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. ἐγκατάστασις προσφύγων εἰς τὴν Θράκην. Ἤδη ὁ Σεβ. Μητρ. Ἀλεξανδρουπόλεως ἐξέφρασε τὴν ἔντονον ἀνησυχίαν του. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΘΡΑΚΗ PRESS» τῆς 12ης Φεβρουαρίου 2016:

«Λουτρά, Πεῦκα καὶ Δορίσκος καθὼς καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχή, ἀποτελοῦν τοὺς "στόχους" τῆς ΜΚΟ, ἡ ὁποία συνεργάζεται μὲ τὴν Ὕπατη Ἀρμοστεία τοῦ ΟΗΕ… κλιμάκιο ΜΚΟ, βρίσκονταν στοὺς παραπάνω οἰκισμοὺς προκειμένου νὰ καταγράψουν ἐγκαταλελειμμένες κατοικίες μὲ σκοπὸ τὴ φιλοξενία προσφύγων στὴν περιοχή… Ἄραγε ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση καὶ τὸ "σκανάρισμα"τῶν περιοχῶν τῆς Ἀλεξανδρούπολης εἶναι εἰς γνώσην τῆς Κυβέρνησης; Οἱ βουλευτὲς Ἔβρου ΣΥΡΙΖΑ, παίρνουν θέση λέγοντας: "Χωρὶς καμία ἐπίσημη ἐνημέρωση ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Μεταναστευτικῆς Πολιτικῆς, δὲ μποροῦμε νὰ μιλᾶμε" δήλωσε χαρακτηριστικὰ στὸ e-evros.gr ὁ Βουλευτὴς Ἔβρου ΣΥΡΙΖΑ, Δημήτρης Ρίζος… ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, ἐμφανίστηκε ἰδιαίτερα ἀνήσυχος σύμφωνα μὲ πρόσφατη δήλωσή του, γιὰ τὴν κατάσταση… ἔντονη εἶναι καὶ ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχη Ἔβρου Δημήτρη Πέτροβιτς. "Δὲ θὰ ἐπιτρέψουμε νὰ γίνει ὁ Ἔβρος ἀποθήκη ψυχῶν", δήλωσε χαρακτηριστικὰ στὸ e-evros.gr ὁ κ. Πέτροβιτς, δίνοντας ἔμφαση στὸ γεγονὸς πὼς "ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ σέβεται τοὺς θεσμοὺς τῆς Τ.Α. πρὶν ἀποφασίσει γιὰ ὁτιδήποτε"…».

Σοβαραὶ ἐπιφυλάξεις διὰ τὰ κείμενα τῆς Μ. Συνόδου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», 3. «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ», 4. «Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον».

Στὸ διαβιβαστικὸ ἔγγραφο πρὸς Σᾶς, Μακαριώτατε, ποὺ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἐλβετίας Ἱερεμία, Γραμματέα ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, μὲ ἡμερομηνία 5-11-2015, ἐπισημαίνεται: «Πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποφάσεων διὰ χειρὸς τῶν ἐκπροσώπων Ὑμῶν, ἀποστέλλονται συνημμένως τὰ ἐπιμεληθέντα κείμενα πρὸς ἐνημέρωσιν ἀσφαλῶς καὶ **λῆψιν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν σχετικῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεων».**

Ἑπομένως, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπικύρωση τῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν ἐνημέρωση τῆς Ἐκκλησίας, τὰ κείμενα αὐτὰ ἀπεστάλησαν καὶ γιὰ σχετικὲς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἤτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εὐνόητον, λοιπόν, τυγχάνει ὅτι τὰ κείμενα - ἀποφάσεις θὰ τεθοῦν πρὸς συζήτηση στὰ Μέλη τῆς Ἱεραρχίας μας, διότι ἡ Ἐκκλησία θὰ λάβῃ ἀπόφαση νὰ τὰ ἀποδεχθῇ καὶ νὰ τὰ ψηφίσῃ, μὲ τὴν μίαν ψῆφον ποὺ διαθέτει, στὶς Συνεδριάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὰ δύο ἀπὸ αὐτὰ τὰ θέματα, ἤτοι «τὸ αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ» καὶ «ἡ σπουδαιότης τ

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χῶρο εἶναι διὰ κάποιων προσώπων, λαϊκῶν αὐτῶν, ποὺ κατὰ καιροὺς ὑπηρετοῦν - ἢ καὶ γυροφέρνουν - «εἰς τὰς αὐλὰς» τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὑπάρχει καὶ τρίτος τρόπος ἐμπλοκῆς, ὡς ἔπεται. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια παρατηρεῖται ἀρκετὴ συνάφεια κληρικῶν μας πρὸς τὸν Τεκτονισμό, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας ἐκ μέρους τῶν Στοῶν.

Πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα;

Ἰδοὺ ὀλίγα.

Δι' εἰσφορῶν τους συγκεντρώνουν οἱ Τέκτονες ἱκανὰ ποσὰ χρημάτων καὶ τὰ διαθέτουν, ὅπου ἐκτιμοῦν πὼς ὑπάρχουν ἀνάγκες. Προσφέρουν ἐπίσης χρήματα, δέματα, ἀκόμη καὶ ἱερὰ σκεύη, εἰκόνες κτλ, σὲ ἐκκλησίες καὶ γενικότερα σὲ ἱερεῖς μας γιὰ τὴν φιλανθρωπική τους δραστηριότητα στὶς ἐνορίες τους.

Ἀρκετὰ χρήματα προσφέρονται κατὰ καιροὺς καὶ σὲ κάποια Πατριαρχεῖα μας γιὰ τὶς μεγάλες ἀνάγκες αὐτῶν καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς, ἰδίως τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀλλὰ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ πρόβλημα.

Ποιὸ «πρόβλημα»;

…Ὅτι οἱ ἀποδέκτες αὐτῶν τῶν δωρεῶν κληρικοί μας, ὅλων τῶν βαθμῶν, στέλνουν στὶς μασονικὲς ἀρχὲς εὐχαριστήριες ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες δημοσιεύουν - βεβαιότατα καὶ καλὰ κάνουν! - οἱ Τέκτονες εἰς τὰ ἔντυπά τους. Ἔχει συμβεῖ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἕνας τέκτων ἔκανε προσωπική, γενναιότατη δωρεὰ πρὸς κάποιαν Μητρόπολη. Δημοσιεύοντες μὲ ὑπερηφάνεια αὐτὸ τὸ γεγονὸς οἱ μασόνοι, ἔγραψαν ἐπιπλέον ὅτι ὁ τέκτων αὐτὸς δωρητὴς **«ἀνέπτυξε ἔκτοτε στενὴ φιλία μὲ τὸν μητροπολίτην[1]…»,** ἀποδέκτην τῆς κοινωφελοῦς δωρεᾶς. Οἱ σχετικοί, ἔτσι, συνειρμοὶ ἔρχονται …

Τί θέλει νὰ πῇ «ὁ ποιητής»;

Τί θέλει ὅμως μὲ ὅλ' αὐτὰ νὰ εἰπεῖ «ὁ ποιητής», δηλαδὴ ἡ Μασονία, μὲ τὶς δημοσιεύσεις τῶν δωρεῶν καὶ τῶν εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν τῶν κληρικῶν μας - παντὸς βαθμοῦ - γιὰ τὶς προσφορὲς αὐτὲς τῶν τεκτόνων;

Κατὰ τὴν ἡμέτερη γνώμη ὁ «ποιητὴς» θέλει νὰ εἰπεῖ τὰ ἑξῆς:

-Βλέπετε πάντες οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες, ποὺ μερικοὶ ἀπὸ σᾶς τὰ βάζετε κατὰ καιροὺς μὲ τὴ Μασονία; Βλέπετε τὶς δωρεὲς ποὺ σᾶς στέλνουμε; Βλέπετε καὶ τὶς εὐχαριστήριες ἐπιστολὲς ποὺ μᾶς στέλνουν ἐπίσκοποι καὶ παπάδες μας, μὲ φαρδιὲς-πλατιὲς τὶς ὑπογραφές τους; Μὴ μᾶς κατηγορεῖτε λοιπόν. Χριστιανοὶ εἴμαστε καὶ φίλοι καλοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι…

Γιὰ νὰ εἴμαστε ὅμως δίκαιοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, δὲν κάνουν οἱ τέκτονες δωρεὲς πρὸς τὴν Ἐκκλησία ΜΟΝΟ γιὰ λόγους σκοπιμότητος, ὅπως θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ὑποθέσει κανείς, ΟΧΙ. Κάνουν δωρεὲς διότι καὶ αὐτὸ περιλαμβάνεται σὲ κάποιους κανονισμούς των, ἀλλὰ καὶ διότι ὡς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ ἔχουν εὐαισθησίες, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ ὑπὸ τὸν οὐράνιο θόλο κανονικὰ ἀνθρώπινα ὄντα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ τὴν ἐκφέρουμε χωρὶς φόβο καὶ πάθος, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση.

Τὸ γενικότερο λοιπὸν πρόβλημα δὲν εἶναι - καθ' ἡμᾶς - τὰ πρόσωπα τῶν τεκτόνων, ἀλλὰ οἱ θεσμικὰ βαθύτερες καὶ σφόδρα ἀντιχριστιανικὲς διδασκαλίες τῆς Μασονίας, ὅπως προείπαμε.

Ἡ Ἐκκλησία ὡστόσο εὔχεται ἀπὸ καρδιᾶς, μὲ ἀγάπη πολλή, γιὰ τὸν ἀπεγκλωβισμὸ τῶν ἐμπλεκομένων ἐκεῖ συνανθρώπων μας, ἰδιαίτερα τῶν κληρικῶν μας, ὅσοι τυχὸν εἶναι μασόνοι.

Ἐδῶ δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ἔνσταση γιὰ τὰ μόλις λεχθέντα. Δυνατὸν νὰ εἰπεῖ κάποιος «εὐσεβὴς» χριστιανός:

-Τί μᾶς λές, Μοναχὲ Ἀβέρκιε; Τὸ γυροφέρνεις, γιὰ «νὰ ρίξεις στὰ μαλακά» τοὺς μασόνους;

Ἡ δική μας ἀπάντηση στὴν ὑποθετική, ἀλλὰ πιθανὸν εὔλογη γιὰ κάποιους αὐτή, ἔνσταση, θὰ δοθεῖ κατὰ τὸ - πλησιάζον ἤδη - τέλος τῶν μικρῶν αὐτῶν καὶ ἀτελῶν πονημάτων μας.

Οἱ «αἰχμάλωτοι» εἰς τὸ Μασονικὸν Στρατόπεδον κληρικοί μας γίνονται ἀσπίδα προστασίας διὰ τὸν Τεκτονισμόν, ὅταν «πιέζεται»;

Βαρὺς εἶναι ὁ ἐρωτηματικὸς λόγος ποὺ μόλις ἐκφέραμε. Θὰ παρουσιάσουμε ὅμως τὶς κατὰ τὴν ἐκτίμησή μας ἀποχρῶσες ἐνδείξεις… Νὰ πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους: Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει πειράξει πολὺ τὴν Μασονία στὴν πατρίδα μας εἶναι ἡ **Πράξη** τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐκδοθεῖσα τὴν 12/10/1933, κατὰ τὴν ὁποία, **«ἡ Μασονία (…) εἶναι σύστημα φυσιολατρίας ἀσυμβίβα-**

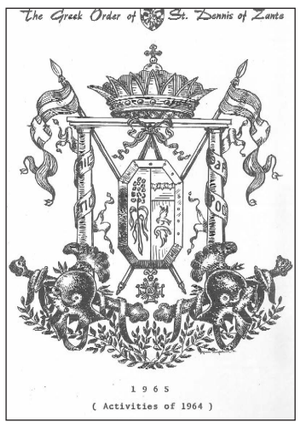

Ἕνα παλαιόν Δελτίον τοῦ Παρασονικοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου, ὅπως ὠνομάσθη (ἐξώφυλλο αὐτοῦ). Ἐνδιαφέρον - «ἐκκλησιαστικό» - παρουσιάζουν τά ἐσωτερικά φύλλα του (μέ φωτογραφίες, ἐπιστολές κλπ.)

στον πρὸς τὸν χριστιανισμὸν καὶ κεχωρισμένη καὶ ξένη τῆς χριστιανικῆς θρησκείας…» (Τεκτ. περιοδικὸ Πυθαγόρας-Γνώμων, ἔτος 1934, τεῦχος 3, σελ 88. Ὁλόκληρη ἡ Πράξη τῆς Ἐκκλησίας δημοσιεύθηκε τότε στὸ περιοδικὸ Ἐκκλησία τῆς 4/12/1933. Τὰ δὲ σχετικὰ πρὸς τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἡ ἀντίθετη Γνωμάτευση τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογίας, ἡ κριτικὴ αὐτῆς κτλ, δημοσιεύτηκαν στὰ περιοδικὰ Τρεῖς Ἱεράρχες τῆς 28/2/1934 καὶ Ἀνάπλασις τῆς 15/1/1934).

Ἡ Πράξη ἐκείνη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἐπίκρανε πολύ, ὅπως προείπαμε, τοὺς ἐκ τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς χριστιανούς, ἦταν ἡ συνέχεια καὶ τὸ ἀποκορύφωμα ἑνὸς «πολέμου» ποὺ εἶχε ξεσπάσει λίγο ἐνωρίτερα, μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, ὡς ἀκολούθως…

Ὁ θάνατος ἑνὸς μεγάλου ἐπιστήμονος καὶ μασόνου. Ἐγκώμια. Ἡ ἄλλη γνώμη ἑνὸς Μητροπολίτου λογοκρίνεται καὶ φιμώνεται…

Τὸ πρωὶ τῆς 13/7/1932 ἀπεβίωνε ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος Δημ. Παπούλιας, ὁ ὁποῖος ἦταν διακεκριμένος νομικὸς καὶ καθηγητής. Τὸ πένθος ἦταν μεγάλο, τὰ δὲ ἐγκώμια πολλά… Ἀλλὰ ὁ τότε μητροπολίτης Γόρτυνος, γνωρίζοντας προφανῶς καὶ τὴν ὑψηλὴ θέση τοῦ ἐκλιπόντος στὸν Τεκτονισμό, ἔκανε φαίνεται τὰ σχόλιά του, ὡς κληρικός, στέλνοντας σχετικὴ ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερίδα Ἑστία.

Ἡ καλὴ ὅμως ἐκείνη ἐφημερίδα ἀρνήθηκε νὰ δημοσιεύσει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτη. Τὸ περιεχόμενο ὡστόσο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτη ἔγινε γνωστὸ στοὺς Τέκτονες καὶ τότε ἐκεῖνοι, διαμαρτυρόμενοι, ἄρχισαν σκληρὸ πόλεμο ἐναντίον τοῦ Γόρτυνος. Διαβάζουμε σχετικῶς εἰς τὸ τεκτ. περιοδικὸ Πυθαγόρας-Γνώμων τοῦ 1932, τόμος Α΄, τεῦχος 8, σελ 154, 159 τὰ ἑξῆς βαρύτατα γιὰ Ἐπίσκοπο τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας (συντετμημένα, χάριν συντομίας):

«…Ἐπέπρωτο ὅμως, φεῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ ὡσαννά, ὅπερ ὡς εὐῶδες θυμίαμα προέπεμψεν εἰς τὰ ὕψη τὴν μεγάλην ἐκείνην ψυχὴν [τοῦ Δημ. Παπούλια], ν' ἀκουσθῇ καὶ παράτονος καὶ ἱερόσυλος φωνὴ [τοῦ Μητροπολίτη Γόρτυνος]… Ἡ ἀνευλαβὴς ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Γόρτυνος, ἣν πολὺ δικαίως ἀπηξίωσε νὰ δημοσιεύσῃ ἡ ἔγκριτος Ἐφημερὶς [Ἑστία] πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπεστάλη ἀποτελεῖ λυπηρότατον γεγονός… [Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος] ἐκσπᾶ εἰς ἀδίκους χαρακτηρισμοὺς [κατὰ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Μασονίας] καὶ εἰς βιαιότητα γλώσσης, ἥτις οὐδόλως προσήκει, οὐχὶ εἰς ἀνώτατον κληρικόν, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὸν πλέον ἄξεστον τῶν λαϊκῶν…».

Συνηγορία ὑπὲρ τῆς ἐφημερίδος Ἑστία, ἡ ὁποία **«ἀπηξίωσε νὰ δημοσιεύσῃ»** τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτη, ἔκανε ἕνας καθηγητὴς πανεπιστημίου. Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Δ. Σ. Μπαλάνος!

Ἡ Μασονία ξαναφιμώνει κληρικούς:

Διὰ τῆς «σπάθης» ἑνὸς πολιτικοῦ, τοῦ ὑπουργοῦ Θ. Τουρκοβασίλη…

Κατὰ τὸ ἔτος 1933, κάποιος ἱεροκήρυκας τῆς Ἐκκλησίας συνέχιζε αὐτὸν τὸν (πνευματικὸ) πόλεμο, ὁμοῦ μὲ ἄλλους, κατὰ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ἀποφεύγουσα τότε ἡ Μασονία τὸν σχετικὸ διάλογο (ὑπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖνον τὸν καιρὸ στὴν Ἑλλάδα, θρησκευτικῶς), κατέφυγε εἰς τὴν «σπάθην» πολιτικοῦ, τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Ἰδοὺ τὰ «ὡραῖα» ἐκεῖνα κείμενα, τῆς διὰ τῆς πολιτικῆς «βίας» κατασιωπήσεως καὶ φιμώσεως κληρικῶν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας:

«Ἔν Ἱστορικὸν διὰ τὸν Τεκτονισμὸν Ἔγγραφον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων:

Ἐξ ἀφορμῆς ὑπερβασιῶν καὶ ἀδίκων ἐπιθέσεων ἐνίων κληρικῶν, ἡ Γαληνοτάτη Μεγάλη Ἀνατολὴ [ἡ Τεκτονικὴ Ἀρχὴ] τῆς Ἑλλάδος ἔγνω, ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ παρίδῃ τὰς πολλαπλὰς διὰ τὲ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν Τεκτονισμὸν ἐπιζημίους συνεπείας, ἃς συνεπάγονται τοιαῦται παρεκτροπαί, καὶ ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐνεργειῶν της, ἃς κατέβαλε πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, ἠνηνέχθη, ὡς Τεκτονικὸν Ἵδρυμα, ἤτοι Σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ κράτους πρὸς τὸν προϊστάμενον ἐσχάτως παρεκτραπέντος ἱεροκήρυκος κύριον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ἐπικαλεσθεῖσα δι' ἐγγράφου της τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εὐηρεστήθη, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἐγγράφου, ὅπως ἀποστείλῃ τῷ ἀμέσως προϊσταμένῳ τοῦ ἱεροκήρυκος Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ τὴν κάτωθι ὑπουργικὴν διαταγήν, τῆς ὁποίας ἀντίγραφον ἐκοινοποίησε καὶ τῷ προέδρῳ τοῦ Τεκτονικοῦ Ἱδρύματος…».

Ἰδοὺ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἡ «σπάθη» τῆς Νόμῳ Κρατούσης Πολιτείας ἐπὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, δηλαδὴ τοῦ Τουρκοβασίλη ἐκείνου:

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία
Ὑπ. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
Ἀριθ. Πρωτ. 25924, ἐν Ἀθήναις 26 Μαΐου 1933.
Πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σ… (δὲν ἀναφέρεται ὄνομα)

Διαβιβάζοντας ὑμῖν συνημμένως ὧδε ἔγγραφον πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἐνταῦθα Τεκτονικοῦ Ἱδρύματος, παρακαλοῦμεν ὅπως συστήσητε εἰς τὸν παρ' Ὑμῖν Ἱεροκήρυκα Δ… (δὲν ἀναφέρεται ὄνομα), **ὅπως μὴ θίγῃ ἐν ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῦ Σωματεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς εἶναι ἠθοπλαστικὸς καὶ ἀγαθοεργός, τὸ εὖ ποιεῖν καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν σχέσιν ἢ ἀνάμειξιν ἔχει εἰς τὰ τῆς θρησκείας.**

Ὁ Ὑπουργὸς Θ. Τουρκοβασίλης…».

Καὶ τὸ ὅλο ἐκεῖνο δημοσίευμα κατακλείεται ὡς ἑξῆς: **«…Τὸ Τεκτονικὸν Ἵδρυμα, ὡς εἰκός, ἐκτιμῆσαν δεόντως τὴν ἀκριβοδικαίαν ταύτην ἐνέργειαν τοῦ κυρίου Ὑπουργοῦ, ὑπέβαλεν αὐτῷ θερμὸν εὐχαριστήριον ἔγγραφον…»[2].**

Αὐτὸ ἦταν! Τὸ ποτήρι τῆς ἱερῆς ἀγανάκτησης ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν - ἐνδεχομένως - μασόνων ἱεραρχῶν εἶχε ξεχειλίσει. Σὲ λίγους μῆνες ἀπὸ τότε, ἡ ἀγανάκτηση ἐκείνη ἔγινε πράξη, ἐπίσημη **Πράξη** πνευματικῆς «καταδίκης» τῆς μασονίας, ἰσχύουσα μέχρι σήμερα, ἐπαναδιατυπούμενη.

Θὰ θέλαμε ὅμως νὰ κάνουμε λίγα σχόλια ἐπὶ τῶν διαλαμβανόμενων εἰς τὸ τεκτονικὸ καὶ ὑπουργικὸ ἔγγραφο ποὺ μόλις εἴδαμε:

1. Τὸ ὅτι ἡ Μασονία ἐπικαλέστηκε τότε τὴν ἰσχὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, γιὰ νὰ κατασιωπήσει καὶ νὰ φιμώσει τοὺς κληρικοὺς ἐκείνους (ποὺ προφανῶς θὰ ἐστρέφοντο ἐναντίον της), αὐτὸ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὶς διακηρυγμένες ἀρχὲς τοῦ Τεκτονισμοῦ, περὶ **ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἔκφρασης, ὅτι οὐδὲν ὅριον τίθεται εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας** καὶ τὰ λοιπὰ εὔμορφα λόγια… Φαίνεται λοιπὸν - γενικότερα - ὅτι στὰ λόγια εἴμαστε ὅλοι «προοδευτικοί», ἀλλὰ στὴν πράξη…

2. Ἡ ἔκφραση τόσης ἰσχύος τοῦ Τεκτονισμοῦ, τότε, ποῦ ἄραγε νὰ βασιζόταν; Ἀπάντηση: Μὰ στὸ ὅτι εἶχε στὶς τάξεις του κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ Τεκτονισμὸς τὰ ἰσχυρότερα πρόσωπα αὐτῆς τῆς Χώρας, ὑπουργούς, στρατηγούς, πρωθυπουργούς, προέδρους Δημοκρατίας… Οἱ τυχὸν μασόνοι κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης «φρονίμως ποιοῦντες» ἐσιώπησαν.

(Στὸ ἑπόμενο φύλλο, ὁ «πόλεμος» Τεκτονισμοῦ καὶ Ἐκκλησίας συνεχίζεται ἀγριότερος. Οἱ Μασόνοι βγάζουν ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες τὰ «κανόνια», ὁ «ἀφορισμὸς» αὐτῶν ματαιώνεται…).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Πυθαγόρας ἔτους 1998, τεῦχος 64-65, σελ. 284.

2. Πυθαγόρας ἔτους 1933, τεῦχος 6, σελ. 157.

Σοβαροὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἀναστολήν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται ὡς «Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος» (καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔχει ἀποσχισθεῖ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας) καὶ ἔτσι πορεύεται σχισματικὰ αὐτόνομα …

Ὅλα τὰ πιὸ πάνω πολλὰ καὶ ποικίλα προβλήματα θὰ ἔλθουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀντὶ γιὰ νὰ προχωρήσει ἡ Σύνοδος αὐτὴ σὲ ρύθμιση πνευματικῶν καὶ θρησκευτικῶν θεμάτων, ἴσως ἀναπηδήσουν κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς σύγκλησής της τὰ τοπικὰ προβλήματα καὶ θὰ ἐπισκιάσουν αὐτά, γιὰ τὰ ὁποῖα κυρίως θὰ ἔχει συνέλθει.

Καὶ τότε τὸ κακὸ θὰ εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλο ἀπ' ὅτι τὸ ὄφελος ποὺ θὰ περιμένουμε νὰ προκύψει. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀνασταλεῖ γιὰ λίγο ἀκόμη διάστημα (μερικῶν χρόνων) ὥσπου νὰ κατακαθίσει ἡ σκόνη (δηλ. νὰ λυθοῦν οἱ διαφορὲς μεταξύ των, ἐκλείψουν οἱ πόλεμοι στὴν Μ. Ἀνατολὴ καὶ σταματήσει ἡ μετανάστευση). Καὶ ἔτσι μελλοντικὰ σὲ ἕνα ἤρεμο καὶ νηφάλιο περιβάλλον νὰ παρθοῦν σωστὲς καὶ ὄχι βεβιασμένες ἀποφάσεις ἀπὸ ἕνα τέτοιο μεγάλο θεσμό.

Εὐχόμαστε καὶ προσευχόμαστε ὥστε οἱ Ἅγιοι Πατέρες νὰ λάβουν σοβαρὰ ὑπόψη αὐτὰ ποὺ τώρα προτείνουμε γιὰ τὸ γενικότερο καλὸ τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά!

Ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ Μεγάλη Σύνοδος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀρεστὸν εἰς τὸν Πάπαν. Διατί στρέφονται εἰς τὸν Παπισμόν; Διότι δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ μία ἰσχυρὰ ἐξουσία παγκοσμίων διαστάσεων μὲ διασυνδέσεις εἰς σκοτεινὰ κέντρα ἐξουσίας, ὡς ἀπεκαλύφθη ἀπὸ ἄρδρα εἰς τὸν διεθνῆ τύπον περὶ τῶν πιδανῶν διασυνδέσεων τοῦ Βατικανοῦ μὲ τὸ ἐμπόριον ὅπλων ἀλλὰ καὶ τὸ «ξέπλυμα» χρήματος.

Ἰδοὺ αἱ ἀποδείξεις…

Τὸ ὅτι αἱ καταστάσεις πιέζουν διαφαίνεται ἀπὸ τὰς κινήσεις Πάπα καὶ Πατριάρχου τὸ προηγούμενον διάστημα. Εἰς τιμητικὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ Λοππιάνο ὁ ἴδιος ἐδήλωσεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του:

«Θὰ γυρίσω στὴν Κωνσταντινούπολη πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ σίγουρος ὅτι ἔχω στὴ Ρώμη ἕνα ἀδελφὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ τόσο νὰ ἐργαστεῖ μαζί μας καὶ νὰ προσευχηθεῖ, γιὰ νὰ ἐπιταχύνει τὴν ἑνότητα τῶν ἐκκλησιῶν μας. Πλησιάζουμε τὰ 50 χρόνια ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντηση μεταξὺ τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ τῆς Chiara Lubich στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἦταν 13 Ἰουνίου 1967… Ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Κινήματος τῶν Φοκολάρι εἶναι ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Κιάρα καὶ οἱ συνεργάτες της ἐργάστηκαν πολύ. Ἐκείνη ἐπισκέφθηκε 23 φορὲς τὸν Ἀθηναγόρα στὴν Κωνσταντινούπολη. Στὴ συνέχεια, συνάντησε τὸν Δημήτριο καὶ μετὰ ἐμένα. Τὸ 2008, ἐπισκέφθηκα τὴν Κιάρα στὸ Νοσοκομεῖο Gemelli λίγες ἡμέρες πρὶν τὸ θανάτό της. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ἀπόψε ἡ Κιάρα εἶναι μαζί μας, δίχως ἄλλο εἶναι μαζί μας, μὲ τὴν πνευματική της παρουσία καὶ μὲ τὴν προσευχή της…» (Καθολική, 20.11.2015)

Φαίνεται ὅτι τὰ πενῆντα ἔτη τῆς ἐπετείου τῆς ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων ἐκρίθησαν ὡς ἀρκετὸν διάστημα, ὥστε νὰ προωθηθῇ ἡ ἕνωσις, ὡς νὰ ἦτο προσωπικὴ ὑπόσχεσις τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν ἐπιδανάτιον κλίνην τῆς Κιάρας Λούμπιχ, βασικοῦ στελέχους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς διαθρησκειακῆς προσεγγίσεως. Ἔτσι πλέον ἐπιταχύνονται αἱ διαδικασίαι. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς δὰ ἦτο ἀστήρικτος, ἂν δὲν τὸν ἐπεβεβαίωνεν αἴφνης μία κίνησις τοῦ Πάπα:

«Ὁ πάπας Φραγκίσκος χαρακτηρίζει ἔργο τῆς θείας Πρόνοιας, ποὺ ἡ ἐπέτειος τῆς ἱστορικῆς κοινῆς Διακήρυξης τῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἄρση τῶν ἀφορισμῶν τοῦ 1054, συμπίπτει μὲ τὴν παραμονὴ τοῦ Ἔτους τῆς Εὐσπλαγχνίας. «Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Πάπα Παύλου 6ου καὶ τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα 1ου, σήμερα, Καθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι, ὀφείλουμε νὰ ζητήσουμε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, γιὰ τὶς διαιρέσεις ποὺ ἐπέφεραν οἱ χριστιανοὶ στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Παρακαλῶ Ἐσᾶς καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ προσευχηθεῖτε, ὥστε αὐτὸ τὸ ἔκτακτο Ἰωβηλαῖο νὰ δώσει τοὺς πνευματικοὺς καρποὺς ποὺ ἐπιθυμοῦμε». Ὁ Πάπας καταλήγει διαβεβαιώνοντας τὸν Πατριάρχη γιὰ τὶς προσευχές του γιὰ τὴ Μεγάλη πανορθόδοξη Σύνοδο…» (Καθολική, 17.12.2015)

Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἔκτακτοι καρποί; Εἰς τί ἀποσκοπεῖ τὸ Ἰωβηλαῖον ἔτος τῆς «Εὐσπλαγχνίας»; Νὰ τί ἀναφέρουν οἱ ἴδιοι οἱ Παπικοί:

«Ὁ διαθρησκευτικὸς χαρακτήρας τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἡ προσέγγιση τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν χάρη στὸν μεγάλο πίτλο τοῦ πανεύσπλαγχνου Θεοῦ εἶναι τὸ θέμα τοῦ 23 κεφαλαίου τῆς προκήρυξης τοῦ Ἰωβηλαίου τῆς Εὐσπλαγχνίας ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πατέρα Φραγκίσκο. Ὁ τίτλος τοῦ κεφαλαίου, εἶναι «ἡ εὐσπλαγχνία μᾶς φέρνει κοντὰ στὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ στὸ Ἰσλάμ», καὶ ἡ πρωτοτυπία τῶν δύο παραγράφων του μᾶς ὠθεῖ νὰ τὶς παρουσιάσουμε καὶ στὴν παροῦσα στήλη: Ἡ εὐσπλαγχνία ἔχει τόση ἰσχύ, ποὺ ξεπερνᾶ τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς φέρνει κοντὰ στὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ στὸ Ἰσλάμ… Εἴθε τὸ Ἰωβηλαῖο Ἔτος, βιωμένο μὲ εὐσπλαγχνία, νὰ μπορέσει νὰ εὐνοήσει τὴ συνάντηση μὲ αὐτὲς τὶς θρησκεῖες καὶ μὲ τὶς ἄλλες εὐγενεῖς θρησκευτικὲς παραδόσεις…» (Καθολική, 17.12.2015).

Πρὸς τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν ὅμως ἐκινήθη ἄριστα συγχρονισμένος καὶ ὁ Πατριάρχης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποίου διωργανώθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν 7ην Δεκεμβρίου διαθρησκευτικὸν συμπόσιον μὲ τίτλον «Οἱ θρησκεῖες καταλύτης γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη. Ὁ ζωτικὸς ρόλος τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν γιὰ τὴ διευκόλυνση τῆς κοινωνικῆς ἔνταξης τῶν προσφύγων» (pontos-news.gr 6.12.2015), ἐνῶ ἐπίσης προανήγγειλε δύο διαθρησκειακὰς συναντήσεις ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς «Εὐρώπης» κατὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Τσίπραν εἰς τὸ Φανάρι:

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναφέρθηκε στὶς συναντήσεις ποὺ εἶχε τὴν Τρίτη στὶς Βρυξέλλες μὲ τὸν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Ζὰν Κλὸντ Γιοῦνκερ, τὸν πρόεδρο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου Μάρτιν Σοὺλτς καὶ τὴν Ὕπατη Ἐκπρόσωπο γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ Φεντερίκα Μογκερίνι, στοὺς ὁποίους ἀνακοίνωσε ὅτι στὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ ἑπομένου ἔτους θὰ πραγματοποιηθεῖ στὶς Βρυξέλλες μία συνάντηση μὲ ἐκπροσώπους τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, προκειμένου νὰ συζητηθεῖ ἡ κατάσταση στὴν περιοχή. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀξιωματοῦχοι πρότειναν νὰ διευρυνθεῖ ἡ συνάντηση μὲ ἐκπροσώπους καὶ ἄλλων θρησκειῶν καὶ ὁ κ. Βαρθολομαῖος σημείωσε ὅτι αὐτὴ ἡ συνάντηση θὰ γίνει παράλληλα μὲ τὴν πρώτη. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχία του γιὰ τὴν ἔξαρση τῆς θρησκευτικῆς βίας, ἀλλὰ ἐκθείασε τὶς πρωτοβουλίες τοῦ Πατριάρχη, τονίζοντας τὶς «ἀκάματες προσπάθειές του στὴν ἀνάδειξη τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου» (Huffington Post, 18.11.2015)

Αἱ διαθρησκειακοῦ περιεχομένου πρωτοβουλίαι τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ συνεργασία του μὲ τοὺς ἀνωτάτους ἀξιωματούχους τῆς Εὐρώπης τόσον πολὺ εὐχαρίστησαν τὸν Πρωθυπουργόν, ὥστε ὁ Πατριάρχης νὰ λάβῃ προσφάτως «συστατικὴν» ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Βουλευτὴν κ. Δ. Παπαδημούλην, διὰ νὰ τοῦ δοθῇ πρόσκλησις νὰ ὁμιλήσ

Τὸ Τμ. Ποιμαντικῆς κατὰ τῶν Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

Εἰς ἀνακοίνωσίν του τὸ Τμ. Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας διευκρινίζει τὴν ἀντίθεσίν του διὰ τὴν δημιουργίαν προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Πῶς τελικῶς ἐπιδιώκουν τὴν δημιουργίαν αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, ὅταν ἡ πλειονότης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διαφωνεῖ μὲ ἐπιχειρήματα; Τὴν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ ἱστολόγιον aktines.blogspot.gr τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2016:

«Τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας ἀποφάσισε στὴ Συνεδρίασή του ὑπ' ἀριθμ. 519/9-4-2014, μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία (28 ναί, 2 ὄχι καὶ 1 λευκὸ) τὴν ἔγκριση κειμένου, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο: «μὲ τὴν ἀπόφαση ἵδρυσης Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν ἀλλοιώνεται ὁ μέχρι τώρα χαρακτήρας τῆς Σχολῆς καὶ ἡ ἀκαδημαϊκή της ἀντιστοίχηση μὲ τὰ διεθνῶς κρατοῦντα», τονίζοντας περαιτέρω ὅτι: «Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ κατὰ τὸ ἐπιστημονικό της περιεχόμενο καὶ τὸ σκοπὸ ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας της εἶναι ἐπιστημολογικὰ ἀναρμόδια γιὰ τὴν ὀργάνωση προγραμμάτων σπουδῶν ἄλλων θρησκειῶν»...

...οἱ κτηριακὲς ὑποδομὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. δὲν ἐπαρκοῦν, γιὰ νὰ στεγάσουν ἕνα τρίτο πρόγραμμα προπτυχιακῶν σπουδῶν, ὅσο καὶ λόγω τῶν προβλημάτων ποὺ πιθανῶς θὰ προκύψουν ἐξαιτίας τῆς συστέγασης δύο ἀνομοιογενῶν προγραμμάτων σπουδῶν».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας κατὰ Μητροπολιτῶν

Ὁ κ. Μπουτάρης ἐπετέθη ἐναντίον τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καὶ Πειραιῶς. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης εἶναι μὲ τὸ πλευρὸν τοῦ Δημάρχου; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τῆς κ. Βαρβάρας Ζούκα εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» τῆς 24ης Φεβρουαρίου 2016:

«…Πυρὰ κατὰ τοῦ Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἀνθίμου ἐξαπέλυσε ὁ Γιάννης Μπουτάρης, μὲ ἀφορμὴ ἐκδήλωση ὑπὸ τὸν τίτλο "Μένουμε Ἕλληνες καὶ ὀρθόδοξοι", ποὺ ὀργανώθηκε πρὸ δύο ἑβδομάδων στὸ "Βελλίδειο" μὲ πρωτοστάτες τὴ μητρόπολη καὶ ὀρθόδοξα χριστιανικὰ σωματεῖα. "Ἔχουμε ἕνα Μητροπολίτη λίγο ἀκραίων ἀντιλήψεων", σχολίασε ὁ Γιάννης Μπουτάρης, μιλώντας ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Θεσσαλονίκης. Προσωπικὰ μὲ ἐνοχλεῖ, ὅταν πηγαίνω σὲ δοξολογία νὰ ἀκούω τὸν ἐθνικὸ ὕμνο. Ἂν δὲν ξεχωρίσει ἡ πολιτικὴ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἑξουσία, θὰ ἔχουμε πάντα ἕνα Ἀνθιμο νὰ μᾶς δημιουργεῖ προβλήματα", πρόσθεσε.

Στὸ στόχαστρο τοῦ δημάρχου Θεσσαλονίκης βρέθηκε καὶ ὁ μητροπολίτης Πειραιῶς. "Ο Μητροπολίτης Σεραφεὶμ εἶναι γιὰ ξύλο. Τί νὰ τὸν κάνεις;", εἶπε χαρακτηριστικά…ἡ πλειοψηφία τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Θεσσαλονίκης ἀποδέχθηκε πρόταση τῆς Ἑλεάννας Ἰωαννίδου καὶ προχώρησε στὴν ἔκδοση ψηφίσματος, μὲ τὸ ὁποῖο καταδικάζει τὴν ἐπίμαχη ἐκδήλωση…».

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἀπήντησε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς συμφώνως πρὸς τὴν ἴδια ἐφημερίδα τῆς 26ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.:

«Ὁ ἀξιότιμος κύριος Δήμαρχος ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ἀνέχεται τὴν κριτικὴ καὶ ἡ δημοκρατική του εὐαισθησία ἐμπεριέχει καὶ τὸ 'ξυλοκόπημα' τῶν ἀντιφρονούντων. Τόσον πολὺ σέβεται τὴν ἐλευθερία ἐκφράσεως τῶν συνανθρώπων του καὶ τὶς διακηρυγμένες ἀρχὲς τῶν κομμάτων ποὺ τὸν στήριξαν", σχολιάζει ὁ Σεραφεὶμ ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὰ περὶ "κατευθυνόμενων προσφυγικῶν ροῶν" μὲ στόχο τὸν ἐποικισμὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου».

Σεβ. Ἄρτης: Ὁμολογιακὸν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἄλλος ἕνας Ἱεράρχης συντάσσεται μὲ τὴν πλειονότητα τῶν Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τὴν θέσιν τῆς ΠΕΘ, τῆς μόνης ἐπισήμου ἑνώσεως θεολόγων, ποὺ ἐκφράζει τὸ σύνολον τῶν θεολόγων καθηγητῶν, διὰ τὸν ὁμολογιακὸν χαρακτῆρα τοῦ μαθήματος. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ» τῆς 27ης Φεβρουαρίου 2016:

«Πρόσκληση σὲ θεολόγους-ἐκπαιδευτικούς, μὲ σκοπὸ τὴ συζήτηση ἐπὶ ἐπίκαιρων θεμάτων, ἔκανε ὁ Μητροπολίτης Ἄρτας κ. Ἰγνάτιος… Ὁ κ. Ἰγνάτιος, ἀφοῦ ἄκουσε μὲ ἐνδιαφέρον τόσο τὸν σχολικὸ σύμβουλο ὅσο καὶ τοὺς παρευρισκόμενους ἐκπαιδευτικούς, τόνισε τὴν ἀνάγκη τοῦ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος, καθώς, ὅπως εἶπε, «ἡ Χώρα μας στὴν πλειονότητά της εἶναι ὀρθόδοξη καὶ τὸ συγκεκριμένο μάθημα εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὴν ἱστορία τοῦ γένους μας». Ἐπίσης, ἐπεσήμανε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γεγονὸς ποὺ ἀποτυπώνεται στὴ θεματολογία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ποὺ πρόκειται νὰ συγκληθεῖ τὸν προσεχῆ Μάρτιο…».

«Οὐκ ἐμνήσθησαν διαθήκης ἀδελφῶν»

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἄρθρου ἐναντίον τῆς δραστηριοποιήσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΠΑΡΟΝ» μὲ ὑπογραφὴν «Ἕνας Μητροπολίτης τῆς Βορείου Ἑλλάδος», τρεῖς ἦσαν οἱ Μητροπολῖται οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν εἰς τὸ Φανάρι. Ἐζήτησεν ἆραγε ὁ Πατριάρχης ἐξηγήσεις; Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Νικολάου Μαγγίνα εἰς τὸ amen.gr τῆς 23ης Φεβρουαρίου 2016:

«Τὸ Φανάρι… ἐπισκέφθηκαν τὶς ἡμέρες αὐτὲς ὁ ἀρχοντικὸς Μητροπολίτης Βεροίας Παντελεήμων συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πρωτοσύγκελλό του ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Μπίρδα καὶ μοναχοὺς ἀπὸ τὴ Μονὴ Δοβρᾶ, ὁ δυναμικὸς Μητροπολίτης Σερρῶν Θεολόγος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιμ. Ἄνθιμο Ρεγγίδη τῆς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ λαϊκοὺς συνεργάτες του καθὼς καὶ ὁ λόγιος Μητροπολίτης Ἐδέσσης Ἰωὴλ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀρχιμ. Μάξιμο καὶ τὸν ἀρχιδιάκονό του Χριστόδουλο. Μάλιστα ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης χοροστάτησε, κατόπιν προτροπῆς τοῦ Παναγιωτάτου, στὴ Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς…».

Σεβ. Μεγάρων δηλώνετε ἄγνοια;

Εἰς συνέντευξιν πρὸς τὸν κ. Μάνον Χατζηγιάννην ὁ Σεβ. Μεγάρων ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις διὰ ποικίλα θέματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ διὰ τὰς σχέσεις μὲ τὸ Φανάρι καὶ διὰ τὴν Μ. Σύνοδον. Ὁ Σεβ. ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν γνωρίζει τί συμβαίνει μὲ τὸ Φανάρι! Καλῶς! Ἀλλὰ δὲν γνωρίζει καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας; Πῶς ὑποστηρίζει ὅτι αἱ σχέσεις διέπονται ἀπὸ «ἱστορικοκανονικὸν» πλαίσιον; Ἐπίσης ἀποροῦμεν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς Μ. Συνόδου (διὰ τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι γνωρίζει τί συμβαίνει!) ὅτι «δὰ ἀποτελέσει ζωογόνο πηγὴ θεολογικῆς ἔκφρασης», ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ διασῶτες αὐτῆς ἔχουν δηλώσει τὸ ἀντίθετον; Ἔχει τουλάχιστον μελετήσει τὰ κείμενα; Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima.gr τῆς 20ης Φεβρουαρίου 2016:

«-Βρισκόμαστε δυστυχῶς ἐνώπιον μιᾶς νέας κρίσης ἀνάμεσα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο...

-Ἐπειδὴ δὲν συμμετέχω ὡς τακτικὸ Συνοδικὸ Μέλος τῆς τρεχούσης κατὰ τὸ παρὸν ἔτος Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐξ ὅσων γνωρίζω δὲν ὑφίσταται ἀντιστοίχως καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῶν δημοσιευθέντων ἐσχάτως κάποια ἐνδελεχὴς συζήτηση ἢ ἀπόφανση στὸ πλαίσιο λειτουργίας τοῦ ἱεροσυνοδικοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν θὰ υἱοθετήσω ὁποιεσδήποτε ἑρμηνευτικὲς δημοσιογραφικὲς προσεγγίσεις περὶ δῆθεν ὑφέρπουσας κρίσης ὡς βάσιμες. Ἀποτελεῖ πάγια θέση μου ὅτι οἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καὶ τῆς αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως προσδιορίζονται μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ τὴν ἱστορικοκανονική μας παράδοση, ἐφόσον βιώνονται "ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης" ἐπικαιροποιοῦνται καὶ ἐπιβεβαιώνονται λειτουργικὰ σὲ κάθε εὐκαιρία στὰ πρόσωπα τῶν φερόντων τὰ πρῶτα μεταξὺ ἴσων στὸ συνοδικό μας σύστημα, θὰ παραμένουν ἐσαεὶ ἄριστες καὶ θὰ προσφέρουν εὔχυμους καρποὺς στὴν ὑπ' οὐρανὸν Ὀρθοδοξία.

Νομίζω, ὅτι ἡ Μ. Σύνοδος θὰ ἀποτελέσει ζωογόνο πηγὴ θεολογικῆς ἔκφρασης καὶ ἔμπνευσης...».

Συμφωνία ἢ ἀσυμφωνία μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ ΠΣΕ;

Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου

Τὸ ὑποβληθὲν γιὰ ἔγκριση ἀπὸ τὴ Μεγάλη Σύνοδο κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» περιέχει πολλὲς ἀναφορὲς ξένες πρὸς τὴν ὀρθόδοξη θεολογία καὶ ἐκκλησιολογία. Οἱ συντάκτες του ἐπιδιώκοντας πανορθόδοξη ἔγκριση γιὰ τὴ συνέχιση τῆς λεγόμενης οἰκουμενικῆς κίνησης, μᾶλλον δὲ γιὰ τὴν ἐπιτάχυνση τοῦ οἰκουμενιστικοῦ βηματισμοῦ τους, ἀφιερώνουν τὰ ἄρθρα 16 – 19 τοῦ κειμένου στὴ συμμετοχὴ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ Π.Σ.Ε. Στὰ ἄρθρα αὐτὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς ὀρθὲς διατυπώσεις περὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες ὅμως ὑπερκαλύπτονται ἀπὸ ἄλλες λίαν προβληματικές, ὅπως ἡ ἀναφορὰ σὲ «Ἐκκλησίες» πέραν τῆς Ὀρθόδοξης ἢ ἐκείνη τῆς «προαγωγῆς τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν» μέσῳ τοῦ Π.Σ.Ε.

Στὸ ἄρθρο 16 γίνεται συγκεκριμένη ἀναφορὰ στὴν ἀποχώρηση τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε. Συγκεκριμένα σημειώνεται: «Αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἡ μὲν πρώτη ἐν ἔτει 1997, ἡ δὲ δευτέρα ἐν ἔτει 1998, ὡς ἔχουσαι ἰδίαν αὐτῶν γνώμην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω δὲν συμμετέχουν εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν δραστηριότητας». Μετὰ τὴν ἀνωτέρω σημείωση ὡστόσο ἐπισημαίνεται ὅτι κρίνεται ἀπαραίτητη ἡ συνέχιση τῆς παρουσίας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὸ Π.Σ.Ε. Παραμένει ἀναπάντητο ἐρώτημα ἂν καὶ ὑπὸ ποιὲς προϋποθέσεις ἔχουν συνυπογράψει τὸ παραπάνω κείμενο οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας, ποὺ συμμετεῖχαν στὶς προσυνοδικὲς συνάξεις. Σὲ κάθε περίπτωση ἁπλῆ ἐπισήμανση ὅτι κάποιες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες μετέχουν καὶ ἄλλες ἀπέχουν ἀπὸ τὸ ΠΣΕ δὲν μπορεῖ νὰ λογίζεται ὡς πανορθόδοξη ὁμοφωνία ἐπὶ τοῦ θέματος.

Σημαντικότατη εἴδηση τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἀπορρίπτει ὅλο τὸ ἀνωτέρω κείμενο καὶ ἑπομένως ἐπιβεβαιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὴ διαφωνία της στὴ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴ λεγόμενη οἰκουμενικὴ κίνηση.

Σημειώνεται τέλος ὅτι οὐδεμία ἀναφορὰ γίνεται στὸ κείμενο στὴν ὕπαρξη πολλῶν ἐπισκόπων στὶς Ἱεραρχίες τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σαφῶς διαφωνήσει μὲ τὴν συνέχιση τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὁποία ἀνήκουν στὶς ἐργασίες τοῦ ΠΣΕ.

Ἡ παροῦσα συγκυρία ἀποτελεῖ εὐκαιρία νὰ συζητηθεῖ στὶς Συνόδους τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς στὸ ΠΣΕ καὶ νὰ ληφθοῦν σχετικὲς συνοδικὲς ἀποφάσεις, ποὺ θὰ εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ τοὺς Προκαθημένους, ποὺ θὰ ψηφίσουν τὰ τελικὰ κείμενα τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Τυχὸν ὑπερψήφιση τῶν προαναφερθέντων ἄρθρων τοῦ κειμένου ποὺ ὑποβλήθηκε στὴ Μεγάλη Σύνοδο ὡς ἔχουν, θὰ ἀποτελέσει ἰσχυρὴ στήριξη ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων, τῶν πάσης φύσεως αἱρετικῶν «χριστιανῶν» ποὺ μετέχουν στὸ ΠΣΕ. Μία τέτοιου εἴδους ἀναγνώριση τῶν αἱρετικῶν «χριστιανῶν» εἶναι βέβαιο πὼς θὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ αὐτοὺς τὴν «καλὴ ἀνησυχία» γιὰ τὴν πίστη τους καὶ θὰ κλείσει τὴ μόνη σωτήρια γιὰ ἐκείνους ὁδὸ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀποκήρυξης τῆς πλάνης τους, μέσῳ τῆς ὁποίας μποροῦν νὰ σωθοῦν ἐπιστρέφοντας στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ποῖος ὠφελήθη τελικῶς ἀπὸ τὴν συνάντησιν Πάπα καὶ Πατριάρχου Μόσχας;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας σήμερον ἀντιδρᾶ καὶ κάποιοι διέκοψαν ἀκόμη καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ Μακ. Μόσχας. Ἡ κατάστασις ὅμως ἐξ ἀρχῆς ἦτο ἰδιαιτέρως περίπλοκος καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα ἀνεξήγητος…

«Πραγματοποιήθηκε 12 Φεβρουαρίου 2016, στὴν Ἀβάνα τῆς Κούβας ἡ πρώτη συνάντηση Πάπα καὶ Πατριάρχη Μόσχας στὴν ἱστορία. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος συναντήθηκαν σὲ οὐδέτερο ἔδαφος καὶ ὑπέγραψαν κοινὸ ἀνακοινωθέν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος σχολίασε τὴν συνάντηση μέσω τοῦ κοινωνικοῦ δικτύου Twitter, ἐκφράζοντας τὴν ἱκανοποίησή του, γιατί ὁ διάλογος Ὀρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ξεκίνησε τὸ 1964 ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους προκαθήμενους Πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ Πάπα Παῦλο τὸν ΣΤ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδίδει καρπούς. Τὸ δεύτερο tweet τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη ἀπευθυνόταν ἀπευθείας πρὸς τὸν Πάπα Φραγκίσκο μέσω τοῦ δικοῦ του λογαριασμοῦ στὸ Twitter: «Ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ προσεύχομαι γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν συνάντησή σου μὲ τὸν ἀδελφό μας Κύριλλο» (Fanarion.blogspot.gr 13.2.2016).

Διεπιστώθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι δὲν ἦτο ὡς διεφημίσθη ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν συνηντήθη ὁ Πάπας καὶ ὁ Μόσχας:

«Ἡ πρώτη μετὰ τὸ Σχίσμα συνάντηση Ρώσου Προκαθημένου μὲ Ρωμαῖο Ποντίφηκα δὲν πραγματώθηκε προχθὲς στὴν Κούβα, ἀλλὰ στὴ Φλωρεντία τὸν 15ο αἰώνα! Πρόκειται γιὰ τὴν συνάντηση τοῦ Πάπα Εὐγένιου Β΄ μὲ τὸν ἐπικεφαλῆς τῆς Ρωσικῆς Ἱεραρχίας Μητροπολίτη Κιέβου Ἰσίδωρο, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἰωσὴφ Β΄ στὴν Σύνοδο τῆς Φερράρας/Φλωρεντίας (1438/1439). Ἤτοι 151 χρόνια προτοῦ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἱερεμίας Β΄ χορηγήσει στὸν Μητροπολίτη Μόσχας Ἰωὴβ τὴν Πατριαρχικὴ περιωπὴ καὶ ἀξία! Ἕτερον ἑκάτερον ἂν ἡ λεγόμενη «ἑνωτικὴ» αὐτὴ Σύνοδος εἶχε οἰκτρὸ τέλος» (π. Γεώργιος Τσέτσης, «Ἀπογευματινὴ» ΚΠόλεως, 15.2.2016).

Διεπιστώθη ἐπίσης ὅτι οὔτε τὸ ἔδαφος ἦτο οὐδέτερον:

«Οἰκοδεσπότης τῶν δύο προκαθημένων… ὁ πρόεδρος τῆς Κούβας Raul Castro, ὁ ὁποῖος εἰσπράττει ἤδη πολιτικὸ-ἐπικοινωνιακὸ "μέρισμα" ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τῶν σχέσεών του μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ διπλωματικὴ ὑπηρεσία τῆς Ἁγίας Ἕδρας (ἡ ἀρχαιότερη στὸν κόσμο) ἦταν αὐτὴ ποὺ μεσολάβησε, διακριτικὰ καὶ ἀποτελεσματικά, στὶς ἐπαφὲς ποὺ ὁδήγησαν στὴν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεων ΗΠΑ-Κούβας, ἐνῶ ἡ Ἀβάνα ἀποτελεῖ τὸν χῶρο ὅπου φιλοξενοῦνται οἱ κρίσιμες συνομιλίες γιὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Κολομβίας – καὶ πάλι μὲ βατικάνεια διαμεσολάβηση…. Ὁ ἴδιος ὁ ἡγέτης τῆς Κούβας φαίνεται πὼς ἀνέλαβε ρόλο ἐνδιαμέσου καὶ γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς συνάντησης τοῦ Πάπα μὲ τὸν Πατριάρχη Μόσχας. Ἐπιστρέφοντας τὸν περασμένο Μάϊο ἀπὸ τὴ Μόσχα, ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν Vladimir Putin καὶ τὸν Πατριάρχη Κύριλλο, ὁ Raul Castro στάθμευσε στὴ Ρώμη, γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς παπικῆς ἐπίσκεψης ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Κούβα τὸν Σεπτέμβριο. Δὲν ἀποκλείεται νὰ μετέφερε στὸν λατινοαμερικανὸ Πάπα καὶ μηνύματα τῶν Ρώσων συνομιλητῶν του. (Κώστας Ράπτης, capital.gr 7.2.2016)

Τὰ ἐμπόδια

Ἡ συνάντησις πάντως ἦτο ἐντελῶς ἀνεπάντεχος, ἐὰν ἀναλογισθῇ κανεὶς πρῶτον ὅτι:

«Πέρυσι, ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κατηγόρησε τὴν Καθολικὴ ὅτι ὑποδαύλιζε ἐντάσεις μεταξὺ τῆς ἴδιας καὶ τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ Οὐκρανικὴ Ἑλληνικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει κάνει λόγο γιὰ «ἔλλειψη πατριωτισμοῦ» ἀπὸ τὴν Οὐκρανικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, λόγῳ τῆς διατήρησης δεσμῶν μὲ τὴ ρωσικὴ κατὰ τὴν κρίση στὴν Οὐκρανία. (protiselida.gr 15.2. 2016).

Καὶ ἂν συνυπολογίση κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ ἀκόμη παραδοξότερον – δεύτερον- ὅτι:

«Πρωτοτυπία, ὅμως, ἀποτελεῖ, καὶ προκαλεῖ ἀπορία, ἡ παράγραφος 25, ὅπου ὁ Πατριάρχης Μόσχας φαίνεται νὰ ὑπαναχωρεῖ ἐγκαταλείποντας τὴν μέχρις ἐσχάτων ἀξίωσή του ὅτι προϋπόθεση συναντήσεώς του μὲ τὸν Πάπα, ἦταν ἡ ἐπίλυση τοῦ θέματος τῆς Οὐνίας στὴν Οὐκρανία. Παραδεχόμενος ὅτι ναὶ μὲν ἡ μέθοδος τῆς Οὐνίας ἀνήκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλ' ὅτι οἱ Ἀνατολικόρρυθμοι ποὺ ἐμφανίσθηκαν κατὰ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας «ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ὑφίστασθαι», ὁ Πατριάρχης Μόσχας ἐγκολπώνεται τὴν Μπελεμέντειο ἑρμηνεία καὶ θέση. Τί συνέβη; Θυσιάσθηκε ἡ ἔννοια τῆς «κανονικῆς δικαιοδοσίας» στὸ βωμὸ σημερινῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων;» (π. Γεώργιος Τσέτσης, «Ἀπογευματινὴ» ΚΠόλεως, 15.2.2016).

Ποῖαι εἶναι αἱ σκοπιμότητες; Ποῖα εἶναι τὰ συμφέροντα ποὺ διακυβεύονται;

«Ἡ Συρία βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς μάχης μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἑνὸς μονοπολικοῦ κόσμου (ΗΠΑ) καὶ ἑνὸς πολυπολικοῦ (Ρωσία). Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ αὐτό, θὰ πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι τὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» ἀποτελεῖ μία ἄμεση ἀπειλὴ γιὰ τὴ Ρωσικὴ Ὁμοσπονδία. Αὐτὴ ἡ τρομοκρατικὴ ὀργάνωση εἶναι ἕνα προϊὸν τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ποὺ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ διαδώσει τὸ χάος... Ἐπιπλέον, ἡ ρωσικὴ στρατιωτικὴ ἐπέμβαση στὴ Συρία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν λεγόμενη ἀμερικανικὴ «ἀντὶ-τρομοκρατικὴ ἐκστρατεία», εἶναι ἀπολύτως νόμιμη. Ἡ Μόσχα συνεργάζεται στενὰ μὲ τὴ Δαμασκὸ καὶ ἐπίσης ἡ συριακὴ κυβέρνηση ζήτησε ἐπίσημα τὴν ὑποστήριξη τῆς Ρωσίας. (Ἀλεξάντερ Ντούγκιν, μτφ. Ἀνδρέας Μουτζουρούλιας, ithesis.gr 26.1.2016)».

Τί ὅμως νόημα μπορεῖ νὰ ἔχουν πολιτικὰ ἀντικρουόμενες σκοπιμότητες, ἀφοῦ ὁ Πάπας ὑπηρετεῖ τὶς ΗΠΑ καὶ ὁ Μόσχας συντάσσεται μὲ τὴν γραμμὴν τοῦ Πούτιν, ὁ ὁποῖος ἔχει δηλώσει ὅτι ἐπιθυμεῖ μίαν συμμαχίαν τῶν Ὀρθοδόξων κρατῶν; Δὲν γνωρίζομεν πλήρως. Πάντως ἡ ἐπίκλησις ὅτι ἡ συνάντησις ἔγινε διὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην τοῦ πλανήτου, δὲν εἶναι πειστικὴ καὶ πρέπει νὰ δοθοῦν ἄλλαι ἑρμηνεῖαι. Ὁ κ. Γεώργιος Παπαδανασόπουλος προέβη εἰς κάποιας ἐκτιμήσεις:

«Τὸ Βατικανὸ ἤθελε ὁ Πάπας νὰ ὁλοκληρώσει τὸν κύκλο τῶν συναντήσεών του μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους Προκαθημένους. Εἶχε συναντηθεῖ μὲ ὅλους πλὴν τοῦ Μόσχας. Κατὰ τὴ στρατηγικὴ τοῦ Βατικανοῦ αὐτὲς οἱ προσωπικὲς συναντήσεις ἀποτελοῦν τὸ πρῶτο στάδιο τῆς δημιουργίας κλίματος, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει στὴν ἕνωση τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἤτοι στὴν ὑποταγὴ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν ἡγεμονία του…

Τὸ κατὰ τὸν κ. Κύριλλο θετικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὑπολογίζει πὼς ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία θὰ βοηθηθεῖ ἀπὸ τὴ συνάντηση νὰ βελτιώσει τὴν πολὺ δύσκολη θέση της στὴν Οὐκρανία, πρᾶγμα πάντως πρακτικὰ δυσκολότατο… Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἐλπίζει ὅτι ἡ συνάντηση μὲ τὸν Πάπα θὰ περιορίσει στὴν Οὐκρανία τὴν ἐπιθετικότητα τῶν Οὐνιτῶν καὶ τῶν σχισματικῶν, σὲ βάρος τῶν πιστῶν σ' Αὐτὸ Ὀρθοδόξων» (ΑΚΤΙΝΕΣ 14.2.2016).

Ἡ Τουρκία;

Τελικῶς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν φαίνεται κάτι εἰς τὸν ἄμεσον ὁρίζοντα νὰ προβάλῃ. Τί ὡστόσο δὰ ἐκέρδιζε τὸ Φανάρι, τὸ ὁποῖον ἐχάρη τόσον διὰ αὐτὴν τὴν συνάντησιν παρὰ τὰς διαμάχας του μὲ τὴν Μόσχαν;

«Τὸ Φανάρι καὶ τὸ Βατικανὸ συμφωνοῦν στὴ δημιουργία Αὐτοκέφαλης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν Οὐκρανία. Τὸ Βατικανὸ μὲ τὴ στρατηγική του σκοπεύει αὐτὴ νὰ εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ μία νέα «Ἕνωση», ὅπως ἐκείνη τοῦ Μπρὲστ Λιτόφσκ. Τότε, τὸ 1594, μὲ τὴν «Ἕνωση» αὐτὴ οἱ Πολωνοὶ Ὀρθόδοξοι, ὑπήχθησαν βιαίως στὸν Πάπα. Τὸ Φανάρι θὰ ἀποδυναμώσει ἔτσι τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας καὶ θὰ ἀποκτήσει τὸν ἰσχυρότερο πληθυσμιακὰ σύμμαχο ἀπὸ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Φυσικὰ ἀντιμετωπίζει δύο σημαντικὲς δυσκολίες. Γνωρίζει ὅτι θὰ προκαλέσει σχίσμα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πλήρη διάρρηξη τῶν σχέσεών του μὲ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, ποὺ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις της στηρίζει ἡ Ρωσικὴ πολιτεία. Θ